

Ἐπισκόπου Πέτρας Μακαρίου

1973 – 2003
30 ἔτη
ἐκκλησιαστικῆς πορείας
Δοκιμασία - Αἰχμαλωσία - Λύτρωσις

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
2003

ΕΞΩΦΥΛΛΟ: Ἡ Α' Οἰκουμένη Σύνοδος
Μιχαήλ Δαμασκηνοῦ
16ος αἰών, Ἡράκλειο, Κρήτη

© ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ 57006 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ. 23960 51331

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μέ τήν χάριν τοῦ Θεοῦ θέτομεν εἰς κυκλοφορίαν τήν ταπεινήν παροῦσαν εἰσήγησιν, ἡ ὁποία ἐπαρουσιάσθη εἰς τήν Πανελλαδικήν Ἱερατικήν Σύναξιν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας κατὰ τήν 25ην Ἀπριλίου (8ην Μαΐου) 2003.

Ἡ ἔκδοσις ταύτη γίνεται μετά, καί ὄχι πρό τῆς Συνάξεως, διά τόν λόγον ὅτι, καθώς ἐξήγησα καί τότε, ἐπεδίωξα καί ἐζήτησα ἀπό ὅλους τοὺς συμπαρασταμένους ἀγίους ἀδελφούς τάς τυχόν παρατηρήσεις καί διορθώσεις των δι' ὅσα ἴσως - ἐξ ἀγνοίας βεβαίως καί οὐχί ἐκ κακῆς προθέσεως - δέν ἐξιστόρησα ὀρθῶς. Διεπίστωσα δέ μέ μεγάλην μου χαράν, ὅτι οὐδεῖς μοι ὑπέδειξε κάτι σημαντικόν χρῆζον διορθώσεως, ἀντιθέτως πλεῖστοι (ἐκ τῶν ὁποίων ἀρχετοί ἐζήσαν τά περισσότερα ἐξιστορούμενα) ἐξέφρασαν μοι τήν ἀπόλυτον ἱκανοποίησίν των διά τό «ἄψογον» τῆς εἰσηγήσεως.

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν.

Ἡ παρούσα εἰσήγησις ἀποτελεῖ μόχθον καί ἀνένδοτον ἐργασίαν τουλάχιστον τεσσάρων μηνῶν, μέ ἕναν καί μόνον ἀντικειμενικόν σκοπόν: τήν ὑπηρεσίαν τῆς ἀνοθεύτου ἀληθείας καί τῆς εἰλικρινεστάτης καί ἀνιδιοτελοῦς ἐξιστορήσεως τοῦ θέματος πού ἡ ἀγία καί Ἱερά Σύνοδος ἀνέθεσεν εἰς τήν ἐμὴν εὐτέλειαν, πρὸς ὄφελος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Διά τοῦτο ἠναγκάσθην ὅπως ἀνατρέξω καί ἐξερευνήσω φιλοπόνως σχεδόν ἀμέτρητον ἀριθμόν ποιικίλης μορφῆς Ἐκκλησιαστικῶν ἐγγράφων ὄχι μόνον

ἡμετέρων, ἀλλά καί Νεοημερολογιτικῶν, τῆς τελευταίας 40ετίας, ὥστε καί νά ἀνασύρω, καί νά ἀποδείξω ὅσον τό δυνατόν πληρέστερα τήν ἀντικειμενικήν ἀλήθειαν. Ἀσφαλῶς παρέλειψα ὠρισμένα ἐπί μέρους γεγονότα, τά ὁποῖα δέν συμβάλλουν εἰς τό ἀντικείμενον τῆς εἰσηγήσεως, ὥστε νά μή γίνη καί ἀτελείωτη ἡ εἰσήγησις.

Ἡ παροῦσα ἐκδίδεται ὡς Ἱστορική κατάθεσις, καθότι μεγάλη καί σημαντική καί βασισμένη εἰς πλῆθος ἐγγράφων ἀποδείξεων, ὥστε νά ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον μελέτης καί προβληματισμοῦ δι' ὅλους, εἰδικά δέ διὰ τούς Ἐπισκόπους καί Ἱερεῖς μας, πολλοί ἐκ τῶν ὁποίων μου τήν ἐζήτησαν γραπτῇ.

Δηλώνω δέ καί γραπτῶς ἄνευ περιστροφῶν, ὅτι ἅπαντα τά ἐνταῦθα κατατιθέμενα δέν ἐγράφησαν μέ σκοπόν ἐξυπηρετήσεως κάποιας ἰδιοτελείας ἢ αὐταρέσκου συμφέροντος, ἀλλά ἀποτελοῦν ἀμετάθετον πιστεύω μου καί βαθείαν συνειδησιακήν μαρτυρίαν, ἀνεξαρτήτως τῶν ὁποίων ἐξελίξεων ὑπάρξουν εἰς τά Ἐκκλησιαστικά μας δεδομένα. Παραμένω φυσικά πάντοτε ἀνοικτός καί πρόθυμος εἰς ὁποιαδήποτε ὑποδείξιν-διόρθωσιν παρά παντός Πιστοῦ, βάσει ὁμως ἀπτῶν ἀποδείξεων καί γεγονότων, σχετικά μέ τά ὅσα σύν Θεῷ ἀγίῳ ἐξιστορῶ.

Εἰλικρινά αἰσθάνομαι συνειδησιακῶς ἀναπαυμένος - ἄν καί πνευματικῶς κεκοπιακῶς τά μέγιστα - διότι διὰ τῆς παρούσης ἔφερα εἰς αἴσιον πέρας τό ἀνατεθέν μοι ἔργον, ὑπηρετῶντας τόν Θεόν καί τήν Ἀγίαν Του Ἐκκλησίαν, καί οὐδένα ἕτερον.

Εὐχαριστῶ ἐκ βάθους ψυχῆς καί ζητῶ συγγνώμην πού ἐκούρασα τούς ἀγαπητούς μου ἐν Χριστῷ

ἀδελφούς ἀχροατάς, οἱ ὅποιοι ὑπέμειναν τὴν ὥρον (!) ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἀναγκαίαν ἀγόρευσίν μου.

Τελειῶνω δέ μέ τὴν ἐγκάρδιον εὐχὴν, ὅπως ὁ ἅγιος Θεὸς ἡμῶν μὴ ἐπιτρέψει ποτέ πιά νά ἀσχο-
ληθῶμεν μέ παρελθοντολογίας ἀφαιμάζοντας πάσας
ἡμῶν τάς δυνάμεις, ἀλλά προχωρήσωμεν δυναμικά
καί ἐν αὐταπαρνήσει εἰς τὴν θεάρεστον οἰκοδομήν τοῦ
τε παρόντος καί μέλλοντος, τὰ ὅποια τόσον πολλὰ
ἀπαιτοῦν ἐξ ἡμῶν, ἔχοντες πλήρη συνείδησιν τῆς ταυ-
τότητος καί τῆς πολυμόρφου εὐθύνης μας, ὡς καί τῶν
ἀναγκῶν καί κενῶν πού καλούμεθα ὡς ποιμένες νά
ἱκανοποιήσωμεν καί πληρώσωμεν, κατέχοντες δέ πά-
ντοτε ὡς γνώμονα τῶν πράξεών μας τάς ἐξῆς σοφάς
ρήσεις τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στου-
δίτου:

« Ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία διέμεινεν ἄτρωτος, καὶ
καί μέ πολλές ἐπιθέσεις προσεβλήθη, καί αἱ πύλαι
τοῦ ἄδου δέν δύνανται νά τὴν νικήσουν. Οὐτε ἀνέ-
χεται νά ἐνεργήσῃ καί νά εἴπῃ κάτι ἐναντίον τῶν κα-
θορισθέντων ὅρων καί νόμων, καὶ καί πολλοί ποι-
μένες ποικιλοτρόπως ἐγίναν ἄφρονες· καθότι καί Συ-
νόδους ὠργάνωσαν μεγάλας καί παμπληθεῖς, καί
Ἐκκλησίαν Θεοῦ ὠνόμασαν τοὺς ἑαυτοὺς τους· καί
φαινομενικῶς ὑπὲρ τῶν Κανόνων ἐφρόντισαν, ἀληθῶς
ὁμῶς κατὰ Κανόνων κινούμενοι...

Σύνοδος λοιπόν, Δέσποτα, δέν εἶναι ἀπλῶς ἡ σύ-
ναξις Ἱεραρχῶν τε καί Ἱερέων, καὶ καί πολλοὶ εἶναι.
Διότι λέγει ἡ Γραφή· «Κρείσσων εἰς ποιῶν τό θέλη-
μα τοῦ Κυρίου, ἢ μύριοι παραβαίνοντες» (Σοφ. Σειρ.
ιστ', 3). Ἀλλά ἡ ἐν ὀνόματι Κυρίου σύναξις, ἐν τῇ
εἰρήνῃ καί φυλακῇ τῶν Κανόνων· καί τό δεσμεῖν καί

λύειν ὅχι ὅπως τύχει, ἀλλ' ὡς ἀρμόζει τῇ ἀληθείᾳ καί τῳ Κανόνι καί τῳ μέτρῳ τῆς ἀκριβείας....

Καί ἐξουσία δέν ἔχει δοθεῖ τοῖς Ἱεράρχαις δι' οὐδεμίαν παράβασιν Κανόνος, παρά μόνον τό νά ἀκολουθοῦν ὅσα ἔχουν ὀρισθεῖ καί νά ἔπονται εἰς τά ὀρθῶς προηγηθέντα...

Εἶναι ἀδύνατον λοιπόν, εἶναι ἀδύνατον ὡ Δέσποτα καί ἡ καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί ὅποι-αδήποτε ἑτέρα νά ἐνεργήσῃ κάτι ἐναντίον τῶν καθορισθέντων νόμων καί Κανόνων. Ἀλλοιῶς, ἐάν ἐπιτραπῇ τοῦτο, κενόν τό Εὐαγγέλιον, εἰς μάτην οἱ Κανόνες· καί ἕκαστος κατὰ τόν καιρόν τῆς ἰδικῆς του Ἀρχιερωσύνης, ἐπειδή ἐπιτρέπεται εἰς αὐτόν νά ἐνεργῇ ὡς θέλει μετὰ τῶν σύν αὐτῷ, ἅς γίνῃ νέος Εὐαγγελιστής, ἄλλος Ἀπόστολος, ἕτερος νομοθέτης.

Ἄλλ' ὅχι, οὐδαμῶς. Διότι ἔχομεν παραγγελίαν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου, ὅποιον δογματίζῃ ἡ προστάσις ἡμᾶς νά ἐνεργοῦμε ἐναντίον αὐτῶν πού παρελάβομεν, ἐναντίον αὐτῶν πού ὀρίζουν οἱ Κανόνες τῶν κατὰ καιρούς ἀγίων Συνόδων γενικῶν τε καί τοπικῶν, αὐτόν νά μή τόν δεχώμεθα, μηδέ νά τόν θεωροῦμεν ὡς Ὁρθόδοξον, καί ἀποφεύγω νά εἶπω τόν βαρύν λόγον πού ὁ Ἀπόστολος εἶπεν....», δηλαδή τό «ἀνάθεμα ἔστω»*.

Μετά πατρικῶν εὐχῶν
† Ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρας Μακάριος

* Ἀπό τήν κδ' ἐπιστολήν Ὁσίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου «Θεοκτίστῳ Μαγίστρῳ» ἐκδ. Ὁρθ. Κυφέλης 1987, σελ. 107-8, εἰς ἀπλήν μετάφρασιν.

1973 - 2003

30 Ἔτη Ἐκκλησιαστικῆς πορείας Δοκιμασία - αἰχμαλωσία - λύτρωσις

Πανιερώτατε Ἅγιε Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνό-
δου,
Σεβασμιώτατοι ἅγιοι ἀδελφοί, συνεπίσκοποι,
Τίμιον Πρεσβυτέριον, Χριστοῦ διακονία,
Ὅσιώτατοι μοναχοί, ἐκπρόσωποι τῶν ἀπολειφθέντων
πρεσβυτέρων καὶ διακόνων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν,

Χριστός Ἀνέστη!

Ὁ Ἅγιος Θεός ἡμῶν γνωρίζει πόσον πνευματικῶς
εὐφραίνομαι καὶ δοξάζω τό μεγαλοπρεπές ὄνομά Του
διὰ τὴν εὐκαιρίαν τῆς σημερινῆς μας ἐν ἀγάπῃ καὶ
ἀληθείᾳ συναθροίσεως!

Εὐχομαι ἐκ βάθους καρδίας, νὰ μᾶς ἀξιῶνῃ πιό
συχνὰ νὰ ἀπολαμβάνομεν ἀλλήλους εἰς κοινὰς συνά-
ξεις, συσχεπτόμενοι διὰ τὴν πορείαν τοῦ Ἱεροῦ ὑπέρ
τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνος.

Καί κατ' ἀρχάς μέν ἐπιθυμῶ, ὅπως εἰλικρινῶς
εὐχαριστήσω τὴν ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς

Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἡ ὁποία περιέβαλε τὴν ταπεινότητά μου μέ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν τιμὴν, ὥστε νά εἰσηγηθῶ τό σημαντικώτατον θέμα μας, περί τῶν γεγονότων τῆς τελευταίας τριακονταετίας εἰς τόν Ἐκκλησιαστικόν μας χῶρον.

Ἐπικαλοῦμαι τάς θεοπειθεῖς εὐχάς ὑμῶν, ἅγιοι ἀδελφοί καὶ συνιεράρχαι, προκειμένου νά φέρω σύν Θεῷ εἰς αἴσιον πέρας καὶ πρὸς οἰκοδομήν τῆς Ἐκκλησίας τό ἀκανθῶδες καὶ πολυσύνθετον ἀντικείμενον τῆς παρούσης εἰσηγήσεως.

Ἐπειδὴ δέ περί Ἐκκλησίας ὁ λόγος, περί Ἀρχιερέων, Συνόδων καὶ Συνοδικῶν κρίσεων καὶ ἀποφάσεων, ἐπιτρέψατέ μοι νά εἶπω ἐν πρώτοις ὀλίγα τινά περί τῶν ἐννοιῶν αὐτῶν, οὐχί διὰ ἰδικῶν μου λόγων καὶ συλλογισμῶν, ἀλλά δι' αὐτῶν πού οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ ἡ εὐσεβὴς Παράδοσις μᾶς ἔχουν παραδώσει.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἐκκλησία, μᾶς διδάσκει ἡ πανορθόδοξου κύρους ὁμολογία τοῦ ἁγιωτάτου Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, εἶναι ὅλοι καὶ μόνοι οἱ Πιστοί, οἱ πιστεύοντες καὶ ὁμολογοῦντες ὀρθῶς τὴν ἀμώμητον Πίστιν, τὴν παραδοθεῖσαν, κηρυχθεῖσαν τε καὶ ἐρμηνευθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν Ἀγίων Πατέρων, καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων. Καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι οἱ Πιστοὶ ὑπεύθυνοι δι' ὅποιαδήποτε ἁμαρτίας, μόνον ὁμῶς διὰ τοῦτο, διὰ τὸ ὅτι δέν ἔπεςαν εἰς ἀπόγνωσιν καὶ κατέχουν τὴν εὐσεβῆ Πίστιν, διὰ τοῦτο καὶ εἶναι μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ γνωρίζονται, ὑπὸ τῆς ὁποίας καὶ κρίνονται καὶ ὁδηγοῦνται εἰς μετάνοιαν¹.

Τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κεφαλὴ καθολικὴ εἶναι αὐτός ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, καὶ αὐτός κρατῶν τὸ πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας πηδαλιουχεὶ διὰ τῶν Ἀγίων Πατέρων τῶν διαδόχων τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ὁδηγῶν διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αὐτὴν «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν²». Διὰ τοῦτο εἰς τὰς ἐπὶ μέρους τοπικὰς Ἐκκλησίας ὡς ὁρατὰς ἀρχὰς καὶ κεφαλὰς ἔθεσε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τοὺς Ἐπισκόπους, κατὰ τὸν οὐρανοβάμο-

1. Δοσιθέου Ἱεροσολύμων ὁμολογία, κεφ. ια'

2. αὐτόθι κεφ. ι' καὶ Ἰωάν. ιστ', 13.

να Ἀπόστολον Παῦλον³, ποιμαίνοντας τό λογικόν τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον.

Κατά Ἀποστολικήν παράδοσιν⁴, οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι συναθροιζόμενοι εἰς Συνόδους ἐπιλύουν τὰ ἐκάστοτε ἀναφύμενα δογματικά, πνευματικά καί διοικητικά προβλήματα καί θέματα, συζητοῦντες καί ἀποφασίζοντες μετὰ φόβου Θεοῦ, ἄνευ πάθους, ἰδιοτελείας καί βίας, ἀλλά μέ τήν φώτισιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατὰ τό Ἀποστολικόν: «ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν⁵». Πλήν κέκτηνται ἐξουσίαν οὐχί ἀπολελυμένην καί ἰσχύν οὐχί ἀπεριόριστον, ἀλλ' ὀφείλουν νά κινοῦνται ἐντός τῶν ὁρίων τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί Παραδόσεων.

Εἰς οἰανδήποτε ἐναντίαν περίπτωσιν, ὡς σοφώτατα συνοψίζει ὁ Σέρβος μακαριστός Κανονολόγος Ἐπίσκοπος Νικόδημος Μίλας,

«πᾶσα ἐπισκοπική διάταξις εἶναι ἄκυρος καί μηδέν, καί οὐδεὶς ἔχει χρέος νά λαμβάνῃ αὐτήν πρό ὀφθαλμῶν, ἐάν αὕτη ᾗ ἐναντία τοῖς κανόσιν· ἐάν περιέχῃ τι, περί οὗ οἱ Κανόνες οὐδέν διαλαμβάνουσιν· ἐάν μή ἐκφράζῃ ὅσα ἐν ταῖς τοπικαῖς Σύνοδοις καθωρίσθησαν καί ὡς θεσμοί ἀνεκηρύχθησαν· καί τέλος, ἐάν ἀντιστρατεύηται τοῖς πολιτικοῖς νόμοις, τοῖς μή ἐναντίοις οὖσι τῷ πνεύματι τῆς Ἐκκλησίας⁶».

3. αὐτόθι καί Πράξ. κ', 28.

4. βλ. Πράξ. ιε', 6-29 καί λζ' Ἀποστολικός Κανών.

5. βλ. αὐτόθι.

6. βλ. «Τό Ἐκκλησιαστικόν Δίκαιον» 1906, σελ. 648.

Διά τοῦτο καί ὁ Ἀγιώτατος Δοσίθεος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἀναφωνεῖ μετά βεβαιότητος:

*«Τά παρά Κανόνας οὐ μόνον ἀνίσχυρά εἰσιν,
ἀλλά καί ὡς ἀνόσια καί βδελυκτά καταφρο-
νοῦνται καί ἀποσκυβαλίζονται⁷»,*

δηλ. ἀπορρίπτονται οἰκτρῶς. "Οθεν καί ἀντικανονική καί ληστρική ψευδοσύνοδος καλεῖται ἡ τοιαῦτα ἀποφασίζουσα.

Ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ οὐδέν ἀλάθητον ἰσχύει δι' ἀπολύτως οὐδένα, ὅσον ὑψηλῆς θέσεως καί ἂν οὗτος εἶναι καί συνεπῶς, ἐκ τῶν προτέρων οὐδεμία Ἀρχιερατική ἢ Συνοδική ἀπόφασις εἶναι κανονική καί νόμιμος, ἀλλά μόνον ἔάν ἐξεταζομένη ἱεροκανονικῶς, εὐρίσκεται σύμφωνος μέ τά παραδοθέντα ἡμῖν ὑπό τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καί Πατέρων.

Ἐπιθυμοῦμεν ἐξ ἀρχῆς νά τονίσωμεν αὐτό πούρητῶς καταθέτει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, καί πρό αὐτοῦ αὐτή ταῦτη ἡ αἰωνόβιος πρᾶξις τῆς Ὁρθοδοξίας καί τό ὅποῖον καταθέτει στό Ἱερό Πηδάλιον ὅτι:

*«Πάντα τά κακῶς κριθέντα καί τυπωθέντα,
οὔτε Κανών, οὔτε νόμος, οὔτε χρόνος, οὔτε
συνήθεια βεβαιοῖ⁸».*

Προσέξατε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, κρατήσατε εἰς τήν μνήμην σας τό λεγόμενον: **Οὔτε χρόνος, οὔτε συνήθεια, οὔτε ἐξουσία βεβαιοῖ** καί καθιστᾷ τό ἀντι-

7. α' βιβλίον 12βίβλου, ἐσχάτη παράγραφος.

8. «Προλεγόμενα περί τῶν Ἱερῶν Κανόνων», εἰς τήν ὑποσημείωσιν ιδ'.

κανονικόν κανονικόν καί τό παράνομον νόμιμον, ἀλλά Ὁρθόδοξος Σύνοδος κανονικῶν καί εὐσυνειδήτων Ἐπισκόπων ἐλθοῦσα, ἀκυρώνει καί ἀθετεῖ τά ἀντικανονικῶς κατὰ τό παρελθόν ἀποφασισθέντα, ἔστω καί ἂν ταῦτα ἴσχυσαν διὰ κάποιον χρονικόν διάστημα, λόγῳ τῶν τότε περιστάσεων.

Ὡς παράδειγμα σκεφθεῖτε τήν κατάστασιν τῆς αὐθαιρέτως ἐν ἔτει 1833 «ἰδρυθείσης» Ἑλληνικῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας, καθὼς ἀναλύει ὁ ὁμολογητής Πρωτοπρεσβύτερος πατήρ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος, ὁ ἐξ Οἰκονόμων,

«αὐτή ἡ σύστασις αὐτῆς ἐκκλησιαστικῶς ὑπῆρχεν ἄκυρος καί ἀνυπόστατος, ὑπ' αὐτῶν τῶν θείων Κανόνων καθαιρουμένη, διό καί δι' ὅλης δεκαεπταετίας διετέλεσεν ἀπαράδεκτος παρά πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις τῶν Ὁρθοδόξων, πρὸς ἃς οὐδεμίαν εἶχε κοινωνίαν ἡ Σύνοδος. Ὡφείλε λοιπόν ἐξαιτησασθαι τήν κατὰ Κανόνας σύστασιν αὐτῆς...»,

ὡς ὄντως καί ἐγένετο τῷ 1850⁹.

Διὰ ταῦτα καί ἡ Δ' Οἰκουμενική Σύνοδος εἰς τήν δ' πρᾶξιν αὐτῆς, συζητοῦσα περί ἀντικανονικῆς θεσπίσεως νέων μητροπολιτικῶν ὁρίων πού εἶχε γίνει πρό ἀρχετῶν ἐτῶν, ἀκύρωσε τά ἀντικανονικά, ἀπάντων τῶν Ἐπισκόπων βωόντων: **«Κατά τῶν Κανόνων πραγματικόν (πρᾶξις πολιτειακή δηλ.) μηδέν ἰσχύσει. Οἱ Κανόνες τῶν Πατέρων κρατεῖταισαν...**

9. «Σωζόμενα» τόμ. γ', σελ. 397 καί τόμ. β', σελ. 523-569.

Οὕτω γάρ καί ἡ Πίστις φυλάττεται καί ἐκάστη Ἐκκλησία ἔξει τό ἀσφαλές¹⁰».

Ἐχρινα ἀπαραίτητον νά ἀρχίσει ἡ ταπεινή εἰσή-
γησις μου μέ ταύτας τάς Πατερικάς ρήσεις καί πα-
ρακαταθήκας, διὰ νά ἔχωμεν αὐτάς ὡς γνώμονα καί
ὁδηγόν τῆς κρίσεως τῶν γεγονότων πού θά ἱστορή-
σωμεν.

Θά ἤθελα, εἰσερχόμενος εἰς τό θέμα μου, νά ζη-
τήσω ἐκ τῶν προτέρων συγγνώμην ἀπό ὅσους ἀγί-
ους ἀδελφούς στενοχωρήσω ἴσως μέ τά ὅσα θά ἀνα-
φέρω, εἰς τά ὅποια ἔλαβαν καί αὐτοί μέρος. Διότι
ἀναδεξάμενος τό βάρος τῆς παρούσης εἰσηγήσεως καί
ἀναβαίνοντας εἰς τό βῆμα τοῦτο, ἀπεφάσισα νά εἶπω
τήν ἀλήθειαν καί μόνον τήν ἀλήθειαν, διὰ τήν ὁποί-
αν ἄλλωστε καί τό συνέδριον τοῦτο συνεκλήθη, μή
χαριζόμενος εἰς πρόσωπα καί πράγματα.

Εἶμαι δέ ἔτοιμος ἄν, ἄθελά μου βέβαια, ἀδικήσω
κάποιον μέ τήν, βάσει ὅσων γνωρίζω ἀναφοράν μου,
νά ἀποδεχθῶ κάθε ὑπόδειξιν στηριζομένην εἰς ἀπτάς
ἀποδείξεις καί μαρτυρίας πού τυχόν ἀγνοῶ, καί νά
ἀποκαταστήσω τήν ἀλήθειαν.

Η ΠΡΟ ΤΟΥ 1979 ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Εἰς τήν τελευταίαν τριακονταετίαν τῆς ἡμετέρας
Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, σεβαστοί μου Πατέρες καί
ἀδελφοί, συναντῶμεν τέσσερεις σταθμούς-ὁδοδείκτας

10. Πρακτικά Σπ. Μήλια, τόμ. β', σελ. 152.

θά λέγαμεν, εἰς τὴν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Πρῶτον, τὰς ἀποκηρύξεις τοῦ 1979.

Δεύτερον, τὴν γενικὴν ἔνωσιν τῶν Ἀρχιερέων τοῦ 1985.

Τρίτον, τὴν καθάίρεσιν τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου καὶ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ νέου κ. Χρυσοστόμου κατὰ τὸ 1985-’86.

Τέταρτον, τὸν χωρισμὸν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ 1995.

Πρὸ τοῦ 1979 ἔχομεν μίαν ἀντιφατικὴν κατάστασιν.

Λέγομεν ἀντιφατικὴν, διότι διὰ μὲν τοὺς ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας καινοτόμους Νεοημερολογίτας, αὕτη ἀπελάμβανε σεβασμοῦ καὶ κύρους καὶ ἀξίας ἀντιπροσωπεύσεως, διὰ δὲ τοὺς ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, αὕτη ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἐκλυδωνίζετο ἐσωτερικῶς μέ ποικίλας δοκιμασίας, ἀντεγκλήσεις καὶ πειρασμούς.

Οὕτως, ἐνῶ οἱ καινοτόμοι ἐβυθίζοντο ὁλοέν περυσσότερον εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν, πολλοὶ Νεοημερολογῖται κατέφευγον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν. Ὑπῆρχον δὲ τότε μόνον δύο «μερίδες» Γ.Ο.Χ., ἡ ἡμετέρα, ὑπὸ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον καὶ ἡ τῶν λεγομένων Ματθαϊκῶν. Ἡ σοβαρότητα καὶ δυναμικότητα ποὺ διέκρινε τὸν μακαριστὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον εἶχε ἐπιφέρει πολλοὺς καρπούς. Ἐπετεύχθη ἡ συνταγματικὴ ἀναγνώρισις τῶν λατρευτικῶν μας καθηκόντων·

- ἡ ἀποτροπὴ τοῦ Ἱερωνυμείου διωγμοῦ κατὰ τῶν Ἱερῶν ἡμῶν Μονῶν καὶ καθιδρυμάτων·

- ἡ δικαστικὴ ἀναγνώρισις τῆς κανονικότητος τῶν

χειροτονιῶν μας ὡς καί τῆς συστάσεως τῶν Ἱερῶν Μονῶν·

- ἡ σύναψις ἀδελφικῶν ἐν Χριστῷ σχέσεων μέ τήν Ἱεράν Σύνοδον τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς ὑπό τόν Ἁγιώτατον Μητροπολίτην κυρόν Φιλάρετον·

- ἡ καταχώρησις τῶν τελουμένων Ἱερῶν Μυστηρίων ἡμῶν εἰς τά ληξιαρχεῖα τοῦ κράτους·

- ἡ δυναμική παρέμβασις τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς μείζονα κοινωνικά θέματα ὡς εἰς τό αὐτόματο διαζύγιον, δι' ἐπισήμων παραστάσεων ἐνώπιον τῶν κρατικῶν ἀρχῶν·

- ἡ ἐνδυνάμωσις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μέ χειροτονίας νέων Ἐπισκόπων τό 1971, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Παΐσιου Εὐθυμιάδη εἰς Ἐπίσκοπον Εὐρίπου, Χρυσοστόμου Κιούση εἰς Ἐπίσκοπον Θεσσαλονίκης, Καλλινίκου Χανιώτη εἰς Ἐπίσκοπον Θαυμακοῦ, Ἀκακίου Ντούσκου εἰς Ἐπίσκοπον Καναδά· καί τό 1973 τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Ἀντωνίου Θανάση εἰς Ἐπίσκοπον Μεγαρίδος καί Γαβριήλ Καλαμισάκη εἰς Ἐπίσκοπον Κυκλάδων·

- ἡ ἀνάπτυξις εἰς τό ἐξωτερικόν τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος μέ ἱδρυσιν ἐξαρχειῶν·

- ἡ οἰκονομική καί διοικητική ἐνδυνάμωσις τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν·

- ἡ οἰκονομική ἐξ αὐτοῦ βοήθεια εἰς ἔχοντας ἀνάγκην Κληρικούς μας·

- ἡ ἀνέγερσις πλείστων Ἱερῶν Ναῶν, αἰθουσῶν καί ἱδρυμάτων, καί

- ἡ γενική ἀνάδειξις καί ἐπικύρωσις τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος.

Ἀμυδράν εἰκόναν τῆς συνόλου ἀναπτύξεως διαπιστώνει ὁ εὐσεβής, ἀναδιφώντας εἰς τὰ τεύχη τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πού περιγράφουν τήν κατ' ἔθος ἐν Πειραιεῖ κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τήν ἡμέραν τῶν Ἀγίων Θεοφανείων, ὅπου συναντᾷ ἐνθουσιώδεις λαοθαλάσσας καί μεγαλοπρεπεῖς τελετάς Πανελληνίου προβολῆς!

Ὅμως, ταυτόχρονα τὰ ἐσωτερικά προβλήματα δέν ἦσαν οὔτε ὀλίγα, οὔτε μικρά.

Ἀπό τό 1970 ὁ εἷς ἐκ τῶν τεσσάρων παλαιότερων Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Διαυλείας Ἀκάχιος, διεμαρτύρετο καί διεχώριζε τήν θέσιν του, μέ ἀφορμὴν κυρίως τήν ἀπρόσεκτον πρόσληψιν μόλις δύο ἢ τριῶν Κληρικῶν ἐκ τοῦ νέου ἡμερολογίου. Εἶναι ἡ ἀπαρχή μιᾶς νέας ἐποχῆς διὰ τήν πολυπαθῆ Ἐκκλησίαν μας πού κλιμακώνεται τό 1973-'74, ὅπου ὠρισμένοι Ἐπίσκοποι τῆς διαχωρίζονται καί φατριάζουν ἐπικαλούμενοι «κάθαρσιν», κατηγορῶντας συνάμα καί ὀλιγοστούς ἐξ ἀρχῆς ἡμετέρους Κληρικούς, ἄνευ ὅμως ἱκανῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων πολλάκις, γεγονός πού ἐπικαλεῖται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος μὴ θέλων νά προχωρήσῃ μέ ἀνεπαρκεῖς διαδικασίας εἰς τιμωρίαν τινός.

Εἰς τόν Μητροπολίτην Ἀκάχιον σταδιακά προσκολλοῦνται ἀπό τό 1973 οἱ ἀπό τοῦ 1971 χειροτονηθέντες Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Κιούσης) καί Κυκλάδων Γαβριήλ, ἐδρεύοντες ἀμφοτέρω οὐχί εἰς τάς Ἐπισκοπὰς των, ἀλλὰ εἰς τὰ ἐν Ἀττικῇ γυναικεῖα Μοναστήριά των!

Ἀπό τὰς ἀρχὰς τοῦ 1974 ἡ ἐσωτερικὴ διαμάχη ἐντείνεται.

Οἱ ὡς ἄνω τρεῖς Ἐπίσκοποι αὐτοεμφανίζονται ὡς νέοι «τρεῖς Ἱεράρχαι», ἐπικαλούμενοι ὅτι θὰ διασώσουν τὴν Ἐκκλησίαν. Εἰδικὰ ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος εἰς ἐπίλεκτα μέλη - εἰδικούς συνεργάτας τῆς Μητροπόλεώς του (ἀδελφούς Λάσκαρην Χατζηγιαννάκη, Βασίλειον Μπύρον, Ἀλέξανδρον Καλόμοιρον κ.ἄ.), ἀρχίζει νὰ διαδίδῃ ὅτι οἱ νέοι «τρεῖς Ἱεράρχαι» θὰ ἀποκηρύξουν τὴν ὑπόλοιπον Ἱεραρχίαν καὶ θὰ προχωρήσουν εἰς ἀναμόρφωσιν καὶ ἀναδιοργάνωσιν τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ἠθικὴν κάθαρσιν καὶ ἐξυγίανσιν αὐτῆς.

Τὴν ὁρμὴν τῶν ἐπιδόξων νεοκαθαρῶν ἀνακόπτει μία ἔγγραφος καταγγελία πολλῶν ἀδελφῶν ἐκ Θεσσαλονίκης πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1974, οἱ ὅποιοι ἐπικαλοῦνται καὶ ἄλλας ἀντικανονικὰς ἐνεργείας τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου (διαμονὴν του εἰς Ἀθήνας, εἰδικὴ φιλίαν καὶ συνεργασίαν μεθ' ἑνὸς μόνου Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, φιλοσοικουμενιστικὰς κινήσεις), καὶ τονίζουν ὅτι παρόλον πού τὸν εἶχαν δεχθεῖ εὐχαρίστως ὡς Μητροπολίτην τους, αὐτὸς τοὺς ἀπώθεῖ μέ τὴν ἀνεύθυνον καὶ ὑπερήφανον συμπεριφορὰν του, «δάκνων ἀντὶ νὰ ποιμαίνῃ, σκανδαλίζων ἀντὶ νὰ στηρίξῃ....»!

Κατὰ τὴν ἴδιαν περίοδον ὁ μακαριστός Ἐπίσκοπος Ἀστορίας Πέτρος ἀρνεῖται νὰ ὑπογράψῃ τὴν ὁμολογιακὴν Ἐγκύκλιον τῆς 5ης Ἰουνίου 1974, γνωστῆς ὡς «Οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν», παρόλον πού ἡ Ἱερά Σύνοδος τὸν ἀνέμενεν ἐπὶ ἓν ὁλό-

κληρον ἔτος (ἀπό τό 1973) διά νά συμμορφωθῇ μέ τήν ὀρθήν ὁμολογίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Οὕτως ἡ Ἱερά Σύνοδος ὡς εἶχε καθῆκον, «διέγραφε τοῦτον ἀπό μέλους αὐτῆς, καί ἤρεν ἀπ' αὐτοῦ τήν ἐξαρχίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν Ἀμερικῇ¹¹».

Μέ τήν Ἐγκύκλιον αὐτήν διεφώνησαν καί ἐπετέθησαν κατ' αὐτῆς καί μερικοί Κληρικοί μας, διχάζοντες τήν ὁμοφωνίαν, παρόλον πού αὕτη ἀπλῶς ἐπανελάμβανε τήν παγίαν ὁμολογιακὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ὡς παρελάβομεν αὐτήν ἀπό τοῦ ὁμολογητοῦ Πρωθιεράρχου μας πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσοστόμου. Καί εἰς αὐτούς δέ τούς Κληρικούς ἠναγκάσθη ἡ Ἱερά Σύνοδος ὅπως ἐπιβάλλῃ κυρώσεις.

Δυστυχῶς ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιος, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε καί εἰς ἄλλας περιπτώσεις διαφοροποιεῖτο ἀπό τό ὑπόλοιπον σῶμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἤλθε εἰς Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μέ τόν ἐκτός τῆς ὀρθῶς ὁμολογίας καί Ἐκκλησίας εὐρισκόμενον Ἐπίσκοπον Ἀστορίας Πέτρον. Ὁμοίως ἐπραξαν καί οἱ Μητροπολίται Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Κιούσης) καί Κυκλάδων Γαβριήλ, παρόλον πού καί οἱ τρεῖς εἶχαν υπογράψει τήν Ἐγκύκλιον τοῦ «οὕτω φρονοῦμεν». Τούς ἔνωσεν ὁμως ἡ ἀντίδρασις κατὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου!

Ἀπό δέ μίαν ἐπιστολήν τοῦ 1986 τοῦ μακαριστοῦ ἱερέως π. Ἀντωνίου Παπακαλουσίου, ἐφημερίου τότε τῆς Λαρίσης, προσκειμένου εἰς τόν Μητροπολίτην

11. βλ. φυλλάδιον «Οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν» σελ. 9 καί «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 707, σελ. 16.

Ἀκάκιον, πληροφορούμεθα, ὅτι οἱ τέσσερεις ἐν λόγῳ Ἀρχιερεῖς εἶχαν ἀναθέσει εἰς τόν γνωστόν Νεοσημρολογίτην «θεολόγον» Ἀθανάσιον Σακαρέλλον τήν ἀνασκευήν τῆς Ἐγκυκλίου αὐτῆς, ἡ ὁποία καί ὠλοκληρώθη μέν, ἀλλά δέν ἐδημοσιεύθη τελικῶς, οὐδέ κατετέθη¹².

Ὅμως ἡ φατρία εἶχε δημιουργηθεῖ.

Εἰς κοινήν «Ἐγκύκλιον πρὸς τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας» τό 1974 (ἀνευ ὁμῶς συγκεκριμένης ἡμερομηνίας), οὗτοι οἱ 4 Ἀρχιερεῖς διαμαρτυρόμενοι καί ἀπολογούμενοι τρόπον τινά, ἔγραφαν:

«... Ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχει ἀποξηνωθεῖ τῆς οὐσίας, περιορισθεῖσα εἰς μόνον τοὺς ξηρούς τύπους τῆς λατρείας. Καί ἀπωλέσασα τόν ζηλωτισμόν, ἀπέμεινε μόνον μέ τήν διαφοράν τῶν 13 ἡμερῶν ἀπό τήν καινοτομήσασαν Ἐκκλησίαν. Ἡ οὕτω διαμορφωθεῖσα λυπηρά κατάστασις, ἀγαπητά ἐν Κυρίῳ τέκνα, οὐδόλως ἀνταποκρίνεται εἰς τόν ὑψηλόν τίτλον τῶν Γ.Ο.Χ. καί θέτει τήν Ἐκκλησίαν μας ἐκτός νόμου, καί πᾶσαν πρᾶξιν καί ἐνέργειαν αὐτῆς καθιστᾷ ΑΚΥΡΟΥΣ, ὡς ἀντιθέτους πρὸς τοὺς Ἱερoύς Κανόνας... Ἡ θλιβερά κατάστασις ὀφείλεται προσέτι καί κατὰ μέγα μέρος εἰς τήν ἀνυπαρξίαν Καταστατικοῦ Χάρτου. Οὐδεὶς

12. πρβλ. περιοδικόν «Ὁρθόδοξη παρρησία» φ. 11, σελ. 172.

ἀπολύτως ὁργανισμός δύναται νά ἔχη ζωήν χωρίς Καταστατικόν...

Ἐπιδιώκομεν καί ἐπιποθοῦμεν τήν ἐξυγίαν-
σιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τήν περιφρούρη-
σιν τοῦ κύρους τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος
κατά τάς ὑπαγορεύσεις τῆς Ἐκκλησίας, τήν
εὐταξίαν καί κοσμιότητα καί τήν κατά Θεόν
ἐνῶσιν ὅλων τῶν διῆσταμένων μερῶν τῶν
Γ.Ο.Χ....».

Πιστεύομεν ὅτι ἡ ἰδεολογική παρέκκλισις καί ἡ
σύγχυσις τῶν τεσσάρων αὐτῶν Ἐπισκόπων καθί-
σταται ἐκ τῶν ἀναφερθέντων πασιφανῆς, κηρυττό-
ντων a priori πᾶσαν πρᾶξιν τῆς «Ἀγιωτάτης Ἐκκλη-
σίας μας» ἐκτός νόμου, ἄκυρον καί ἀντικανονικήν,
ὡς νά εἶναι αὐτοί τό ὑπέρτατον παρά-Συνοδικόν Δι-
καστήριον.

Ὁμίλουν δέ περί ἐξυγιάνσεως καί κύρους καί εὐτα-
ξίας καί ἱεροκανονικῆς τάξεως, οἱ ὄντες ἐκ νεότητος
αὐτῶν συνείσακτοι καί διασπῶντες τήν Ἐπισκοπικήν
ὁμοφροσύνην ἐπὶ τῆς ὁμολογίας, ἀθετοῦντες τάς ἰδίας
των ὑπογραφάς!

Εἰς ἑτέραν κυκλοφορήσασαν «ὀφειλομένην ἀπά-
ντησιν εἰς τήν «κραυγὴν τοῦ πόνου» τοῦ Ὀσιωτά-
του ἐν Μοναχοῖς π. Σίμωνος Σιμωνοπετρίτου», δηλ.
εἰς ἄρθρον δημοσιευθέν εἰς τήν «Φωνήν τῆς Ὁρθο-
δοξίας»¹³ οἱ Μητροπολίται Ἀττικῆς, Θεσσαλονίκης
καί Κυκλάδων ἀπολογούμενοι διὰ τό συλλείτουργόν

13. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 708 σελ. 10, ὡς καί 716
σελ. 3 καί 720 σελ. 4.

τους μέ τόν Συνοδικῶς κηρυχθέντα ἑκτός Ἐκκλησίας, θά τολμήσουν νά γράψουν:

«... Γνωρίσατε λοιπόν, ὅτι ἡ Ἱεραρχία ἡμῶν ἐν ὀλομελείᾳ λαβοῦσα ἀπόφασιν κατὰ πλειοψηφίαν περί ἄρσεως τῆς ἐξαρχίας τοῦ Ἐπισκόπου Ἀστορίας κ. Πέτρου, οὐδεμίαν ἀπόφασιν ἐξέδωκε δι' ἀπαγόρευσιν συλλειτουργίας μας.»!!

Ἐδῶ οἱ τρεῖς Ἐπίσκοποι ψεύδονται ἐν γνώσει τους, ἀποκρύπτοντες ὅτι ἡ Ἱεραρχία δέν ἤρεν ἀπλῶς τήν ἐξαρχίαν Ἀμερικῆς ἀπό τόν Ἐπίσκοπον Ἀστορίας Πέτρον, ἀλλά καί «διέγραψε τοῦτον ἀπό μέλους της», ὡς προεσημειώσαμεν ὅτι σαφῶς ἐγνωστοποίηι ἡ Ἐγκύκλιος «οὕτω φρονοῦμεν...».

Ἀπό πού, λοιπόν, ἦντλησαν τό δικαίωμα οἱ τρεῖς, νά συλλειτουργοῦν μέ τόν ἑκτός Συνόδου καί Ἐκκλησίας, ἔχοντα διαφορετικήν ὁμολογίαν Ἐπίσκοπον;

Ἐν τῷ μεταξύ τόν Ὀκτώβριον τοῦ ἰδίου ἔτους 1974 ἐξετάζεται εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον ἡ καταγγελία τῶν Θεσσαλονικέων πιστῶν κατὰ τοῦ Μητροπολίτου αὐτῶν Χρυσοστόμου, παρόντος καί τινων ἐξ αὐτῶν καί τοῦ ἰδίου, ὁ ὁποῖος ὁμῶς ἠρνεῖτο ὅτι ἐσυνέβησαν πάντα τά καταγγελλόμενα, παρά τοὺς ὑπάρχοντας πολλοὺς μάρτυρας! Τελικῶς ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπροώθησε μίαν συμβιβαστικήν λύσιν ἐπιζητοῦσα εἰρήνην καί ἀγάπην, καί μή φέρουσα τό θέμα εἰς τελικήν κρίσιν καί ἐπίλυσιν διὰ λόγους οἰκονομίας καί καλύψεως τοῦ Μητροπολίτου Χρυσοστόμου, καθὼς μαρτυρεῖ τό πρακτικόν ὑπ' ἄρ. 20/15-28/10/1974.

Ἀλλά ἡ δυσμενής καί μισάδελφος ἀτμόσφαιρα ἔτι

έντείνεται. Τό 1975 ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς Ἀκάκιος πρὸς ἀντιπερισπασμόν καί ἐκδίκησιν, καταθέτει μήνυσιν κατὰ τοῦ βασικοῦ καί στρατηγικῆς σημασίας οἰκονομικοῦ φορέα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, κατὰ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου! Ἡ διενεργηθεῖσα ἐξονυχιστικὴ ἐξέτασις ὁμῶς ὑπὸ τῶν δικαστικῶν καί κρατικῶν ἀρχῶν, ἀποδεικνύει ὅτι τὰ πάντα εἶναι νόμιμα¹⁴.

Μέγα πλήγμα καταφέρεται ἐπίσης εἰς τήν συνοχήν καί ἐμφάνισιν τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος δι' ἑνός καταπτύστου ἐντύπου πού ἐξέδωσε εὐτυχῶς μόλις ὀλίγα φῦλλα, ὑπὸ τόν τίτλον «Ὁρθόδοξος λόγος». Ἐκδίδεται καί ὑποκινηταὶ ὀλίγοι λαϊκοὶ «θεολόγοι» οἱ ὅποιοι ἡκολούθουν καί τούς Νεοσημερολογίτας (ὡς οἱ Χαρίσης, Μπατιστάτος κλπ.) καί ὀλιγώτεροι Ἀγιορεῖται Πατέρες, φανερώς προσκείμενοι εἰς τούς Μητροπολίτας Ἀττικῆς Ἀκάκιον καί Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον.

Τό ψευδεπίγραφον αὐτό ἐντυπον ἰδίως ἀπὸ τό 1974 ἐκτοξεύει κατηγορίας ἡθικῆς φύσεως ἐναντίον πολλῶν Κληρικῶν καί Ἱερῶν Μονῶν, ἀκόμη δέ καί ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, ἄνευ ὁμῶς ἀποδείξεων.

Βασικός σκοπός του ἦτο νά δημιουργήσῃ ἓνα κλίμα ἀποστροφῆς πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον καί ἓνα εἶδος πλαστῆς κρίσεως τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, κρίσεως κατ' οὐσίαν ἀνυπάρκτου¹⁵! Ἡ πλειονότης δέ τῶν

14. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 709, σελ. 4.

15. πρβλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 713 σ. 10, 715 σ. 10, 716 σελ. 7-8, καί 720 σελ. 5-7.

Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων κατεδίδικασεν ἐγγράφως τήν φυλλάδα αὐτήν, τονίζοντας:

«συνιστῶμεν νά ρίπτουν οἱ πιστοί εἰς τόν κάλαθον τῶν ἀχρήστων, εὐθύς ὡς λαμβάνουν ταύτην¹⁶».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος προσπαθεῖ δι' ἐπισήμων καί δημοσίων ἀναφορῶν νά καλέσῃ τοὺς πολεμοῦντας καί διῶσταμένους Ἀρχιερεῖς Ἀττικῆς καί Θεσσαλονίκης εἰς εἰρήνην καί ἐνότητα, ἀλλ' εἰς μάτην¹⁶! Αὐτοί πλέον ἀρχίζουν νά ἰσχυρίζονται ὅτι διαφοροποιοῦνται ἀπό τήν Ἱεράν Σύνοδον «ἐξαιτίας τῆς καθυστερήσεως τῆς ἠθικῆς καθάρσεως τοῦ Κλήρου», ὁμιλοῦντες θρασέως περί «σκουπιδοντενεκέ» καί «ἄντρων ὀργίων»!!

Δυστυχῶς τοῦτο ποιοῦσι οὐχί δι' ἀναφορῶν πρὸς τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἀλλά δι' ἀνοιχτῶν ἐπιστολῶν καί δημοσιευμάτων, μέχρι καί εἰς πολιτικές ἐφημερίδας, τήν στιγμήν ὅπου καί αὐτοί οἱ ἀφορμὴν ζητοῦντες Νεοημερολογῖται δέν διαμαρτύρονται διὰ τοιαύτα θέματα ἐναντίον μας¹⁷!

Οὕτω διὰ τῶν γεγονότων αὐτῶν ἐγκαινιάζεται μία «νέα ἐποχή» κακότητος εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας Ζωϊκοῦ προσανατολισμοῦ καί Ἱερωνυμικῆς ἀντιγραφῆς: ἡ ἐπανάστασις διὰ τήν δῆθεν «κάθαρσιν»!

Μόλις δηλαδή ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία εἶχεν ἀπαλλαγεῖ (τό 1974) ἐκ τοῦ φαρισαϊκοῦ κατεστημένου-φατρίας τῆς «οἰκείας Ἱερωνυμικῆς Πί-

16. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 715, σελ. 8-10.

17. αὐτόθι, σελ. 16 καί 720, σελ. 4-7.

στεως» τῶν Ζωϊκῶν, οἱ ὅποιοι μέ πρόφασιν τήν ἐξυ-
 γίανσιν καί τήν κάθαρσιν ἐφήρμοσαν τό ἐπάρατον σχέ-
 διόν τους διά κατάληψιν τῆς Νεοημερολογιτικῆς
 Ἐκκλησίας καί Ἱεραρχίας ὑπό ἀνθρώπων δῆθεν
 «ἐνσάρχων ἀγγέλων», ὡς πολύ παραστατικά ἱστορεῖ
 ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Θεόκλητος Στράγκας¹⁸. τότε λοι-
 πόν, ὁ Ἱερωνυμικός - Ζωϊκός φαρισαϊσμός τῶν φευ-
 δοκαθαρῶν μετεφέρθη «ἀοράτως» εἰς τήν ἡμετέραν
 Ἐκκλησίαν, διά μέσου τῶν τεσσάρων ἀποστατησά-
 ντων Ἐπισκόπων (μάλιστα δέ τοῦ Ἀττικῆς Ἀκακί-
 ου καί τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου Κιούση) καί
 τῶν συνεργατῶν των (Σακαρέλλου-Χαρίση-Μπατι-
 στάτου-Καραμήτσου κ.λ.π.), οἱ ὅποιοι, ὡς εἶναι τοῖς
 πᾶσι γνωστόν, διετήρουν ἀρίστους σχέσεις καί συμ-
 μετεῖχαν εἰς ὀργανώσεις καί ἐπιτροπάς τῆς Νεοημε-
 ρολογιτικῆς Ἐκκλησίας!! Οὕτως ἡ Ἐκκλησία μας
 ἐπροδίδετο ἐκ τῶν ἔσω, μέ τήν ὑποβολήν καί πα-
 νουργίαν τῶν ἔξω!....

Ἀναγκασθεῖς ἐκ τῶν ἀναιδῶς διαλαλουμένων ὁ
 Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος, ἐδημοσίευε καί αὐτός κα-
 τά καιροῦς τά ἀναγκαῖα, πρὸς θεραπείαν τοῦ σκαν-
 δαλισμοῦ πού ἐδημιουργεῖτο. Οὕτως π.χ. εἰς ἄρθρόν
 του ὑπό τόν τίτλον «ἀνοικτὴ ἐπιστολή» πρὸς ἅπαν
 τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα ἔγραφε τόν Μάρτιον
 τοῦ 1975:

«Εἰς τήν συνεδρίασιν τῆς 11-5-74 παρόντων
 ἀπάντων τῶν Ἀρχιερέων, μηδέ τῶν Σεβα-

18. βλ. «Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία» σελ. 4936, 4997-8.

σμιωτάτων Ἀκακίου, Χρυσοστόμου καί Γαβριήλ ἐξαιρουμένων, ἐγένετο ἐπερώτησις τοῦ Σεβασμιωτάτου Καλλινίκου ἐάν γνωρίζῃ κα-
νεῖς τῶν Ἀρχιερέων τι εἰς βάρος τοῦ Ἀρχιε-
πισκόπου. Καί ἐν συνεχείᾳ προκαλῶν ἐγώ
ἅπαντας λέγω: «Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἐάν γνω-
ρίζητέ τι εἰς βάρος μου καί τό ἀποκρύπτετε,
θά ἔχητε εὐθύνην ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώ-
πων. Ἐμπρός λοιπόν, ἅς παραμερίσουν οἱ
φίθυροι, καί ὅ,τι γνωρίζητε εὐθαρσῶς καί μέ
παρρησίαν ἀποκαλύψατε. Θά σᾶς εἶμαι διὰ
τοῦτο εὐγνώμων ἐσαεῖ».

Ἡ ἀπάντησις ἐνός ἐκάστου καταγεγραμμέ-
νη εἰς τό πρακτικόν τῆς συνεδριάσεως ταύ-
της, ὑπογεγραμμένον ὑπό πάντων τῶν
Ἀρχιερέων, ὑπῆρξεν ἀρνητική....

Ἀλλ' ἴδετε τί ὁ Θεός παρεχώρησε, διὰ νά
ταπεινωθῇ ὁ Σεβασμιώτατος. Παρεχώρησε
δηλαδή νά χειροτονήσῃ οὗτος ἰδίαις χερσὶ
Κληρικόν παρόμοιον τοῦ Ἀπολλωνάτου,
συλληφθέντα μάλιστα ὡς καί τόν πρῶτον,
παρά ἀστυνομικῶν ὀργάνων. Οὐδεὶς ἐκ τῶν
Ἀρχιερέων μας διέπραξε τοιοῦτον ὀλίσθη-
μα. Καί ὁμως, οὐδεὶς ἐξεμεταλλεύθη τό γε-
γονός τοῦτο διὰ νά κατηγορῇ τόν Σεβα-
σμιώτατον, οὐδέ ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἐκλήθην ὑπό
τῆς Ἀστυνομίας νά ἀναγνωρίσω τόν συλλη-
φθέντα καί νά ἀκούσω τάς καταθέσεις του.
Ὑπέδειξα δέ εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς νά καλέ-
σουν τόν χειροτονήσαντα αὐτόν Σεβασμιώ-

τατον Ἀκάκιον.

Τό αὐτό προηγουμένως διέπραξε καί ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, χειροτονήσας διάκονον ἔχοντα κώλυμα Ἱερωσύνης. Καί ὁμως ἡμεῖς οὐδέποτε ἐθίζαμεν αὐτούς, διότι πιστεύομεν ὅτι τοῦτο δέν ἔγινε ἐκ κακῆς προθέσεως.

Δέν θά ἀπαντήσω εἰς ἄλλας κατηγορίας μου, τάς ὁποίας ἀφήνω νά κρίνῃ ὁ Θεός...»¹⁹

Ταῦτα διεμαρτύρετο διά τοῦ ἐπισήμου δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας μας θλιβόμενος ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος. Ἡ δέ Ἱερά Σύνοδος ἀπό τάς ἀρχάς τοῦ Δεκεμβρίου 1974 ἐπέβαλλεν τήν ποινήν τῆς ἀργίας ἐπ' ἄοριστον εἰς τόν Μητροπολίτην Ἀττικῆς Ἀκάκιον, ἀφοῦ πρῶτον τόν ἐκάλεσεν ἐπανειλημμένως ὅπως ἀπολογηθῇ, ἀνευ ὁμως ἀνταποκρίσεως²⁰.

Εἶναι βέβαια ἀλήθεια, ὅτι δέν ἔπρεπεν ἡ Ἱερά Σύνοδος νά ἀποφασίσῃ καί ἀποστείλλῃ πρός τόν Μητροπολίτην Ἀκάκιον τήν κατ' αὐτοῦ ἀργίαν κατὰ τήν παραμονήν τῆς πανηγύρεως τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Μονῆς τοῦ Ἀγίου Νικολάου, ἐνέργεια φανερώουσα σφοδρὴν ἀντιπαράθεσιν καί ἀλληλομαχίαν.

Ἐκάλει δέ ἡ Ἱερά Σύνοδος καί τόν Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον ὅπως προσέλθῃ καί ἀπολογηθῇ διά τά ἀντικανονικά του παραπτώματα. Αὐτός ὁμως ὄχι ἀπλῶς ἡρνεῖτο, ἀλλά καί ἐξαπέλυσεν τόν Ἰούνιον τοῦ

19. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 709, σελ. 9-10.

20. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 707 καί 713 σελ. 16.

1975 «άνοικτή» καταγγελία κατά του Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου ἐνώπιον τῆς ἡμετέρας Ἱεραρχίας, τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, ὡς καί «τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος»! Εἰς αὐτὴν ἐπικαλούμενος μίαν πρόσφατον φαινομενικὴν εἰσπήδησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἰς Θεσσαλονίκην, ὡς καί κάποια κηρύγματα αὐτοῦ ἐναντίον του, κατήγγειλεν αὐτόν «ὡς αἷτιον πάσης ἀταξίας καὶ κακοδομιᾶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν, καὶ δημιουργὸν τῆς - συνεπειᾶ τούτων καὶ προηγουμένων παραβάσεων καὶ ἀντινομιῶν - ὑφισταμένης διαστάσεως ἡμῶν τῶν Ἀρχιερέων²¹».

Βεβαίως ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ἐλθσμόνησεν, ὅτι μὴ ὦν ὁ ἴδιος ἀνέγκλητος, ἰσχύει δι' αὐτόν τό «ἐνοχος ἐνοχον οὐ ποιεῖ» καὶ κατὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνας· δηλαδή ὡς καί ὁ ἴδιος ἀναφέρει εἰς τὴν καταγγελίαν του διὰ τοὺς ἄλλους (μὴ σκεπτόμενος ὅτι πρῶτον διὰ τὸν ἑαυτὸν του ἰσχύει αὐτό), δὲν δύνανται «οἱ ὑπόδιχοι Ἱερῶν Κανόνων μέ τὴν βαρυτάτην ποινὴν τῆς καθαιρέσεως, νά κρίνουν καὶ ἀποφασίζουν κατὰ ἀδελφῶν των Ἀρχιερέων διὰ παραπτώματα²²».

Συνεπῶς δὲν ἦτο δυνατόν καὶ δίκαιον ἡ ἐφευρεθεῖσα ὡς ἀντιπερισπασμός, τὴν τελευταίαν στιγμὴν, καταγγελία τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου Κιούση νά ἀναστείλῃ τό κατ' αὐτοῦ πρό πολλοῦ συσταθέν Συνοδικόν Δικαστήριον, τό ὁποῖον συνελθόν τὴν 4ην

21. καταγγελία ἀρ. 197-14/6/75

22. πρβλ. καὶ στ' Κανόνα τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἰουλίου 1975 μέ ὅλα τὰ Συνοδικά μέλη πλὴν τῶν φατριασάντων τεσσάρων Ἐπισκόπων, κατεδίκασεν, ἐπεικεύστατα κατὰ τὴν γνώμην μου, τὸν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον εἰς τρίμηνον ἀργίαν βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων ιστ' καὶ οδ' Ἀποστολικῶν, καὶ χ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς, διὰ·

α) «ἀνοίκειον καὶ ἰταμὴν περιφρόνησιν τῆς ἀνωτέρας αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, τῆς Διαρκοῦς δηλονότι Ἱερᾶς Συνόδου Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, θεωρῶν καὶ διακηρύττων ὡς ΑΚΥΡΟΥΣ, ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑΣ ΚΑΙ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥΣ τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς, καίτοι παρευρεθεῖς ἐν τῇ συνεδρίᾳ κατὰ τὴν ἀνάδειξιν ταύτης καὶ ψηφίσας ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ψηφισθεῖς περαιτέρω κατὰ τὴν συγκρότησιν αὐτῆς, καὶ

β) κατασκανδαλισμὸν τῶν πιστῶν καὶ συλλειτουργίαν μεθ' ἑτέρων Ἐπισκόπων διατελούντων ἐν ἀργίᾳ ἢ ἀπομακρυνθέντων (Ἀστορίας κ. Πέτρος) Συνοδικῇ διαγνώμῃ²³».

Φυσικὰ ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος παντελῶς περιεφρόνησε καὶ οὐδέποτε ἐξέτισε τὴν τρίμηνον ἀργίαν ποῦ τοῦ ἐπεβλήθη. Ἡ δέ Ἱερὰ Σύνοδος ἐσιώπησεν, ἐνῶ καὶ μόνον δι' αὐτὴν τὴν καταφρόνησιν ἐδικαιοῦτο νὰ τοῦ ἐπιβάλλῃ τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως!

Δυστυχῶς εἰς τοιαύτην ἀπὸ ἀπόψεως προσηκούσης συμπεριφορᾶς καὶ δεοντολογίας πτῶσιν καὶ εἰς ἀντικανονικὸν αὐτονομισμὸν καὶ «ἄρτζιμπουρτζισμὸν» ἐξέπιπτον οἱ δῆθεν ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν Ἱεροκανονικὴν εὐταξίαν καὶ δικαιοσύνην!

Ἐτονίσσαμε δέ ὅτι συμμετεῖχαν ἅπαντα τὰ Συνο-

23. πρβλ. καὶ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 714 σελ. 16.

δικά μέλη εἰς τό Δικαστήριον πλὴν τῶν φατριασάντων τεσσάρων Ἐπισκόπων (Ἀστορίας, Ἀττικῆς, Θεσσαλονίκης καί Κυκλάδων). Οὕτως ἀποδεικνύεται ψευδής ὁ ἰσχυρισμός τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομου (Κιούση) τόν ὁποῖον πολλάκις ἐπεκαλεῖτο καί εἰς τήν ρηθεῖσαν καταγγελίαν του ἔγραφεν, ὅτι δῆθεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος εἶχε καταργήσει τήν Ἱεράν Σύνοδον καί ἔλυνε τά ζητήματα μόνος μέ τόν Πειραιῶς Γερόντιον καί τόν Φθιώτιδος Καλλίνικον!

Πρέπει ἐπίσης περί τῆς δῆθεν «εἰσπηδήσεως» ποῦ ἐπεκαλεῖτο ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος εἰς τήν καταγγελίαν του, νά ἱστορήσωμεν τό ἐξῆς.

Τόν Ἰούνιον τοῦ 1974, κατόπιν ὁμοφώνου Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξέδωσεν Ἐγκύκλιον ὀρίζουσαν ὅτι, Ἱεραί Μοναί, Ἡσυχαστήρια καί εὐαγῇ Ἰδρύματα «θά ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, θά μνημονεύηται τό ὄνομα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου καί θά ἔχουν τό προνόμιον νά καλῶσι δι' ἀναφορᾶς των πρὸς τήν Ἱεράν Σύνοδον οἰοδήποτε μέλος αὐτῆς, ὅταν παρίσταται ἡ πρὸς τοῦτο ἀνάγκη²⁴». Αὐτήν τήν Ἐγκύκλιον ὑπέγραψε καί ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, ἀλλά συντόμως ἀνεκάλεσε τήν ὑπογραφήν του ἐπικαλούμενος τόν ἡ' Κανόνα τῆς Δ' Οἰκουμένης Συνόδου, καί ἤρχισε νά ἀπαιτεῖ ἐγγράφως τήν κατάργησίν της²⁵.

24. Ἐγκύκλιος ὑπ' ἀρ. 1189/6-6-'74, βλ. «Φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας» 745, σελ. 12.

25. πρβλ. ἔγγραφόν του ὑπ' ἀρ. 174/20-8-74

Βάσει αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου (ἡ ὁποία δέν κατηργήθη) μετέβη τὸν Ἰούνιον τοῦ 1975 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς Θεσσαλονίκην καὶ ἐτέλεσεν ἱεροπραξίας εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου. Αὕτη ἦτο ἡ δῆθεν «εἰσπήδησις»....

Καταβάλλομεν εἰλικρινῇ προσπάθειαν νά ἱστορήσωμεν ὅσα περισσότερα σημαντικά στοιχεῖα καὶ γεγονότα κατέχωμεν ἐκ πάντων τῶν διαμαχομένων μερῶν βάσει πηγῶν ἀφευδῶν, ὥστε νά λάβετε μίαν πλήρη καὶ ὅσον τό δυνατόν ἀμερόληπτον εἰκόνα τῶν γεγονότων.

Εἰς ἕτερον δημοσίευμα τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» τοῦ Σεπτεμβρίου 1975 ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καταγράφεται ἡ περίπτωσις τοῦ μακαριστοῦ Γέροντός μου, Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰακώβου Παπαδέλη, εἰς τοῦ ὁποίου τήν δίωξιν δι' ἠθικά θέματα ἐπρωτοστάτησαν οἱ Μητροπολίται Ἀττικῆς καὶ Θεσσαλονίκης, καὶ τήν ὑπόθεσιν τοῦ ὁποίου ἐπίτηδες ἰδιχοὶ των ἀνθρωποὶ φωτοτυποῦντες διεμοίραζαν εἰς τὸν Πιστόν Λαόν! "Ὅταν ὁμως ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπροχώρησεν εἰς δίκην τοῦ ἐν λόγῳ Ἀρχιμανδρίτου, οἱ πρῶτοι κατήγοροί του Ἀττικῆς, Θεσσαλονίκης καὶ Κυκλάδων δέν προσῆλθαν²⁶!

Πτοηθέντες οἱ τρεῖς αὐτοὶ Ἀρχιερεῖς ἐκ τῶν ὅσων μέ ἀπτάς ἀποδείξεις ἐδημοσίευσεν κατὰ χρέος ἡ «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐναντίον τους, ἀποκρούουσα τὰς ὕβρεις καὶ συκοφαντίας των καθ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἐπέστειλαν τήν πολεμικὴν των δι' ὀλίγον, οἱ δέ

Θεσσαλονίκης καί Κυκλάδων ἐκυκλοφόρησαν κατά τάς ἀρχάς τοῦ 1976 ἔντυπον τιτοφορούμενον «Ἀπάντησις εἰς δημοσιεύματα τοῦ ἐντύπου ὀργάνου τῶν Γ.Ο.Χ. «ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας».

Εἰς αὐτό μὴ δυνάμενοι, ὡς ἀσφαλῶς μὴ ἔχοντες, νά ἀντιπαρατάξουν ἰσχυρά ἐπιχειρήματα καί ἀποδείξεις διὰ τὴν ἀθωότητά τους, ἀπλῶς διαμαρτύρονται διὰ «τὴν κατάχρησιν τοῦ φύλλου καὶ τὴν ἀνεπίτρεπτον καταχώρησιν τοιούτων ἀναξιοπρεπῶν δημοσιευμάτων», καὶ εἰς τό τέλος αἰτοῦνται ὅπως «ἐκτείνωμεν πρὸς ἀλλήλους εἰλικρινή χεῖραν ἀγάπης καὶ ἐνότητος, αἰρונτες ἐπιμελῶς τὰ ἐπιπροσθούνητα ἐμπόδια, ἐάν πόθος διακαῆς προόδου τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος διακατέχει ἡμᾶς».

Πρέπει, βέβαια, χάριν τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας νά σημειώσωμεν, ὅτι ὁ Μητροπολίτης Κυκλάδων Γαβριήλ ἦτο ὁ ἐπιεικέστερος καὶ συνετώτερος ἐκ τῆς τριανδρίας Ἀττικῆς-Θεσσαλονίκης-Κυκλάδων, διό καὶ οὐδέποτε ἐτιμωρήθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μέ κάποιον ἐπιτίμιον ὡς οἱ ἕτεροι δύο.

Τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1977 συμβαίνει ἓνα χαρμόσυνον γεγονός, τό ὁποῖον δίδει νέας ἐλπίδας εἰς ὅλους: Ὁ ἐκ τῶν Ματθαϊκῶν προερχόμενος Μητροπολίτης Κορινθίας Κάλλιστος προσχωρεῖ εἰς τὴν ἡμετέραν Ἱερὰν Σύνοδον, κατηγορῶντας τοὺς Ματθαϊκοὺς ὅτι ἐργάζονται διαρκῶς ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τοῦ διχασμοῦ²⁷. Μέ τὴν προσχώρησιν τοῦ Μητροπολίτου Κορινθίας, ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Χρυσόστο-

27. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 743, σελ. 1.

μος πλησιάζει περισσότερον τήν Σύνοδον, καθότι άνέκαθεν, ώς ό ίδιος έλεγεν, διετήρει άδελφικάς σχέσεις μετ' αύτοϋ.

Έδω πρέπει νά ένθυμίσωμεν, ότι όταν οί Ρώσοι τής Διασποράς τό 1971 έχειροθέτησαν τούς άντιπροσώπους τών Ματθαϊκῶν Μητροπολίτας Κορινθίας Κάλλιστον καί Κιτίου Έπιφάνιον, έθεσαν γραπτώς ώς όρον νά κάμουν τό πᾶν οί Ματθαϊκοί εἰς τήν Έλλάδα, διά νά ένωθοϋν μέ τήν ήμετέραν Σύνοδον. Αϋτοί όμως άδιαφόρησαν, μέ άποτέλεσμα πλείστοι Ματθαϊκοί Κληρικοί καί Λαϊκοί νά εγκαταλείφουν αύτούς καί νά έλθουν μεθ' ήμῶν²⁸. Οί δέ Άρχιερεῖς των τό 1976-'77 έφθασαν εἰς σημεῖον νά άρνηθοϋν τήν χειροθεσίαν πού έδέχθησαν καί νά διακόψουν τήν επικοινωνίαν μετά τών Ρώσων τής Διασποράς, όποτε καί ό Κορινθίας Κάλλιστος καί άλλοι μή άνεχόμενοι πλέον τόν έμπαιγμόν καί τήν ιδιοτέλειαν, προσεχώρησαν εἰς ήμᾶς.

Τήν εποχήν αύτήν (1977-'78) ό Άττικῆς καί Διαυλείας Άκάκιος βρίσκεται μονίμως διαφωνῶν καί εκτός Ίεράς Συνόδου μέ τήν ποινήν τής άργίας, όποτε ή Ίερά Σύνοδος κηρύσσει αύτόν καί εκπτωτον τοϋ θρόνου του καί δίδει τόν τίτλον τοϋ Άττικῆς εἰς τόν Έπίσκοπον Μεγαρίδος Αντώνιον. Ό Κυκλάδων Γαβρήλ συμμετέχει κατά καιρούς εἰς τά Συνοδικά πράγματα, ό δέ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Κιούσης) εἶναι μέν έντός Συνόδου, συνεχίζει όμως νά δημιουργεῖ σκάνδαλα καί ταραχές. Άρνεῖται διαρκῶς τήν

28. βλ. φυλλάδιον «οὕτω φρονοῦμεν...» σελ. 15,19,20,22.

συμμόρφωσίν του εἰς τήν προαναφερθεῖσαν Συνοδικήν Ἐγκύκλιον πού ὀρίζει, ὅλαι αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ καί τὰ εὐαγγῆ ἰδρύματα εἰς πᾶσαν τήν Ἑλλάδα νά μνημονεύουν πλέον τόν Ἀρχιεπίσκοπον²⁹, ἀπαιτῶντας νά μνημονεύεται παντοῦ εἰς τήν Βόρειον Ἑλλάδα (καί ὄχι μόνον) τό ἰδικόν του ὄνομα! Συνεχίζει νά ἀποστείλῃ ὑβριστικάς ἐπιστολάς πρὸς τήν Ἱεράν Σύνοδον διασπείρων αὐτάς καί εἰς ὅλην τήν Ἑλλάδα, ἀρνούμενος συνεχῶς νά παραστῇ εἰς τάς Συνοδικάς συνεδριάσεις.

Εἰς ἐπιστολήν - διαμαρτυρίαν του μέ ἡμερομηνίαν 2/1/78, γραφείσης μέ βασικὴν ἀφορμὴν τήν μελετωμένην χειροτονίαν νέων Ἐπισκόπων, ἐπικαλούμενος ὡς κίνητρά του «**τὴν εἰρήνευσιν καὶ τὴν ἐξύψωσιν τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος, πόνον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀγνότητα αἰσθημάτων**», ἐμεγαλορρημόνει πάλιν περὶ «**ἀντικανονικοτήτων καὶ παρανομιῶν**» καί ὅτι τόν ἐγκαλοῦν ἀδίκως, καί ἔγραφε:

«Ἐξετέθη θέμα ἀπτόμενον τῆς ἡθικῆς ὑποστάσεως αὐτῆς ταύτης τῆς Συνόδου καὶ ἐπικυροῦν ἀτυχῶς πάντα ὅσα κατὰ καιροὺς ἐλέχθησαν ἢ ἐγράφησαν εἰς βάρος αὐτῆς»!

Κατὰ τόν Μητροπολίτην Χρυσόστομον λοιπόν μέ τοιοῦτον ταχυδακτυλουργικόν τρόπον ἐπικυρώνονται φῆμαι καί φιθυρισμοὶ καί μάλιστα εἰς τὰ ἱερώτατα τῶν πραγμάτων, ὅπου κατ' ἐξοχὴν πρέπει νά ἰσχύει τό τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου: «**ΛΟΓΟΙΣ**

29. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 745, σελ. 12.

ΠΕΡΙΦΕΡΟΜΕΝΟΙΣ ΟΥ ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝ³⁰».

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τόν προσκαλεῖ νά συνέλθῃ καί νά προσέλθῃ εἰς τάς συνεδριάσεις τῆς καί νά ἀπολογηθῇ, ἀλλ' αὐτός ἀρνεῖται καί συνεχίζει τάς ἐπιστολάς - διαμαρτυρίας. Ἀλλοτε ὑπερβάλλει διά «τό θέμα τοῦ παρ' ἡμῖν ἀναξίου κλήρου» καί προφασίζεται διαφωνίαν «περί χειροτονίας τῶν ἐστερημένων τῆς ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας³¹». Αὐτοδικαιώνεται, ἀλλά ἀπό τό πολύ μένος πίπτει εἰς βλασφημίας γραφών:

«Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ δίδεται μέν ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ὀρθή πίστις, πλὴν ὅχι καί ἡ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ, ὅταν τό ἔργον μολύνεται ὑπό τῆς ἀναξιοῦτος τῶν λειτουργῶν του. Χάρις Θεοῦ καί εὐλογία διαφαίνεται ἐκεῖ ἔνθα οἱ νόμοι τηροῦνται³¹».

Καί ἀλλοῦ πάλιν, ὑβρίζοντας ἀνευθυριάστως Ἱερούς Ναούς, ἔνθα τελεσιουργοῦνται Ἱερά Μυστήρια καί ἀκολουθία καί θύεται «ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ὁ αἵρων τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου³²», γράφει:

«Ἐσχάτως δέ ἡνοιξε καί δευτέρα καταπακτή κολάσεως ἐντός τῆς Μητροπολιτικῆς μου ἑδρας τῇ εὐλογίᾳ σας, μέ ἐξαίρετον τινά ἐφημέριον...»!³³

30. Πρακτικά Σπ. Μήλια, β' τόμος, σελ. 758

31. ἐπιστολαί 2 Ἰανουαρίου καί 2 Φεβρουαρίου 1978.

32. Ἰωάν. α', 29.

33. ἐπιστολή 8 Μαΐου 1978.

«Καταπακτή κολάσεως» κατά τόν Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον ὁ ἀγιώτατος Ναός, μόνον καί μόνον διότι ὁ ἐφημέριος συμμορφούμενος μέ τήν Ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περί Ἱερῶν Μονῶν καί ἰδρυμάτων, ἐμνημόνευε ὄχι αὐτόν, ἀλλά τόν Ἀρχιεπίσκοπον! Θαυμάστε μέγεθος βλασφημίας!

Περί δέ τῆς περιφήμου «ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας» βάσει τῆς ὁποίας καί μόνον ἐσυκοφάντει ὅσους ἤθελε ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, στερούμενος ἀληθῶς πραγματικῶν ἀποδείξεων, ἐρωτῶμεν:

Ποῖος Ἱερός Κανὼν τιμωρεῖ μέ μόνην κατηγορίαν τήν ἀπώλειαν τῆς ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας; Πότε ἐτιμωρήθη εἰς τήν δισχιλιετῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίαν Κληρικός μέ μόνην τοιαύτην κατηγορίαν; Οὐδέποτε! Παρά μόνον ἐπὶ Ἱερωνυμικῆς - Ζωϊκῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικτατορίας, ὅταν ἐν συνεργασίᾳ μέ τήν Πολιτικῇ Δικτατορίαν ἐφευρεύθη ὁ περίφημος ἀναγκαστικός νόμος Α.Ν. 214/1967, ὁ ὁποῖος καί ἔδωκε τό δικαίωμα τιμωρίας μέ τήν ἀνύπαρκτον εἰς τό Ἱεροκανονικόν Δίκαιον κατηγορίαν αὐτήν, ὥστε οἱ Ζωϊκοί νά ἐκβάλλουν ὅσους ἀντιοργανωσιακοῦς Ἀρχιερεῖς τοὺς ἦταν ἐμπόδιον καί νά προωθήσουν τοὺς δικούς τους³⁴.

Τό ἀποτέλεσμα; Ἐπαρουσιάζετο ὁ ὁποιοσδήποτε, ἐξερεύγετο δημοσίως μίαν ἀστήρικτον καί ἀναπόδεικτον καταγγελίαν κατά τοῦ Ἐπισκόπου ἢ τοῦ Κληρικοῦ, ἐγίνετο σάλος καί οὕτως.. **ἐχάνετο ἡ ἔξωθεν καλή μαρτυρία!!** Ἐκπτωσις-καθαίρεσις³⁴!

34. βλ. «Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία» σελ. 4937-39, 4943, 4949, 4993.

Ἀλλοίμονον! Οὕτως θά καταστήσωμεν τά Ἐκκλησιαστικά πράγματα; Οὐτε οἱ κοινοὶ ἐγκληματαῖαι δέν διώκονται ἄνευ ἀποδείξεων!

Δι' αὐτό οἱ Ἱεροὶ Κανόνες διασφαλίζοντας εἰς πολλοὺς τόπους καὶ μέ πολλοὺς τρόπους τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν, ὀρίζουν τό: «ἈΛΟΥΣ», δηλαδή τὴν ἀνάγκην ἀποδείξεως δι' ἕκαστον παράπτωμα, διὰ μέσου ἀξιοπίστων μαρτύρων αὐτοπτῶν καὶ αὐτηκόων εἰς τό συγκεκριμένον παράπτωμα³⁵.

Δι' αὐτό καὶ οἱ φιλευσεβεῖς νόμοι τῶν παλαιῶν Βασιλέων ἀποφαίνονται: «**Κρεῖσσον τά ἁμαρτήματα καταλιμπάνειν ἀνεκδίκητα, ἢ τινας ἀναιτίως κολάζεσθαι**³⁶». ἢ ὅπως εἰς τοὺς δικονομικοὺς κύκλους λέγεται καὶ σήμερον: «**Καλύτερα ἕνας ἔνοχος ἐλεύθερος, παρά ἕνας ἀθῶος στήν φυλακὴν**».

Ἀλλὰ πάλιν, εἶναι σωστόν καὶ δίκαιον νά ὁμιλεῖ περὶ ἡθικῆς καθάρσεως καὶ ἐξυγιάνσεως ὁ τότε Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος; Ὁ ὄντως ἀπὸ δεκαετιῶν «ἈΛΟΥΣ» ἐπὶ τῷ καθαιρετικῷ τῆς Ἱερωσύνης παραπτώματι τῆς συνοικήσεως μετὰ ξένων γυναικῶν (Μοναχῶν)! Τό ὅποῖον κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας εἶναι μέγα σκάνδαλον καὶ πρῶτιστον αἵτιον ὑποφίας καὶ κατὰ πάντα «**ἀπωλείας τῆς ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας**», διό καὶ κατὰ προτεραιότητα καθάίρεσις ἀπειλεῖται κατὰ τῶν τοιούτων συνεισάχτων³⁷, ὥς αὐτα-

35. πρβλ. Ἱ. Κανόνας ξα', κε' καὶ οε' Ἀποστολικούς, θ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς, στ' τῆς Β' Οἰκουμενικῆς, θ' τῆς Νεοκαισαρείας καὶ θ' Θεοφίλου.

36. βλ. οε' Ἀποστολικόν καὶ θ' Νεοκαισαρείας.

37. πρβλ. Ἱ. Κανόνας γ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς, ε' τῆς ΣΤ' καὶ πη' Μεγάλου Βασιλείου.

ποδείκτως παρανόμων καὶ ἐμπαθῶν ...

Ταῦτα ὅμως δέν κατενόει ὁ πολλά περί εὐταξίας καὶ Κανονικότητος κομπάζων Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Κιούσης). Ἴσως δέ διά τῶν διαμαρτυριῶν του προσεπάθει νά καλύψῃ τήν ἰδικήν του παρανομίαν, ἔχων συνεισάκτους!

Καί ὑποκειμένου ἐπίσης εἰς τάς αὐστηράς διατάξεις πλείστων Ἱερῶν Κανόνων (ὡς τοῦ ιθ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς, μ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ καί πδ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ) ἐναντίον ὧσων καταφρονήσουν ἔστω καί μίαν φοράν νά παρουσιασθοῦν εἰς σύγκλησιν Ἐπισκοπικῆς Συνόδου! Πρᾶξις πού ὄχι μίαν φοράν, ἀλλά κατ' ἐξακολούθησιν ἐνήργει ὁ Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος, διαμαρτυρούμενος ἐκτός Ἱερᾶς Συνόδου.

Τοῦτον κατόπιν ἀλεπαλλήλων κλίσεων καί ἰσαρίθμων καταφρονήσεων ἐκ μέρους του, τελικῶς δέν καθήρесе ἡ Ἱερά Σύνοδος (ὡς θά ἡδύνατο βεβαίως νά ποιήσῃ), ἀλλά ἐπέβαλλεν εἰς αὐτόν τήν ποινήν τῆς ἀορίστου ἀργίας καί ἀκοινωνησίας τόν Ἰούνιον τοῦ 1978, μέχρι τῆς ἐμπράκτου μετανοίας του³⁸.

Καταφρονῶντας πλήρως τήν Συνοδικήν κρίσιν καί ἀπόφασιν ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ἀπήντησεν ἐγγράφως καί πάλιν, ὅτι «**ἡμεῖς αἰέποτε τήν ἡθικὴν ἐξύψωσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἐπιδιώκομεν**», καί ὅτι δέν ὕβρισε καί δέν ἀπειθήσε εἰς κανέναν καί τίποτε, τήν στιγμήν ὅπου εἰς τό ἴδιον ἐγγραφον εἰς τήν ἀρχήν ὑβρίζει καί ὑποβιβάζει ὁλόκληρον τήν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας γράφων:

38. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 753, σελ. 8.

«Τίποτε τό 'Εκκλησιαστικῶς κεκανονισμένον καί κεκυρωμένον διά τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς 'Εκκλησίας δέν ἐτηρήθη καθ' ὅλον τόν βίον τῆς καθ' ἡμᾶς 'Ιερᾶς Συνόδου, ἀλλά πάντα τά ἔργα αὐτῆς φέρουν ἀπ' ἀρχῆς τήν σφραγίδα τῶν παρατύπως καί ἐκνόμως ἐνεργουμένων... 'Αλλ' οὕτω πως ἡ ἔξω τῆς 'Εκκλησιαστικῆς δικονομίας ἐνεργοῦσα Σύνοδος εὐρίσκεται κατὰ λογικήν συνέπειαν ἐκτός 'Εκκλησίας, καί πᾶσαι αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς στεροῦνται κύρους ὡς ἀντικανονικά³⁹» !!

Σίγουρα οἱ ἐλλοχεύοντες ἐχθροί καί ἐπίβουλοι τῆς 'Εκκλησίας μας δέν ἠδύναντο νά εὕρουν ἀποτελεσματικώτερον συνεργάτην πρός δυσφήμησιν αὐτῆς!...

'Αφήνοντας ὁμῶς τώρα τόν κατ' ἐπάγγελμα καί ἀείποτε ὑβριστήν, ἀντιδραστικόν καί ταραχοποιόν τότε Θεσσαλονίκης, μετέπειτα δέ παρά Κανόνας 'Αρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον, θά ἱστορήσωμεν εἰς τήν συνέχειαν μίαν μεγαλυτέραν συμφοράν πού ἔμελλε νά εὕρῃ τήν 'Εκκλησίαν μας κατὰ τάς ἀρχάς τοῦ 1979 παραχωρήσει Θεοῦ, διά τās ἀμαρτίας ἡμῶν. "Ενα ἄνευ προηγουμένου σχίσμα ἐντός τῶν κόλπων τῆς 'Εκκλησίας μας, ἀναβιῶνον καί αὐτό ἐν πολλοῖς τόν φαρισαϊσμόν τῆς ψευδυνύμου 'Ιερωνυμικῆς ἡθικῆς εἰς τόν χῶρον μας.

39. ἐπιστολή ὑπ' ἀρ. 340/10-8-1978.

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΚΟΡΥΦΩΝΕΤΑΙ: Η ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ 1979

Ἀπό τὰ τέλη τοῦ 1978 οἱ Μητροπολίται Ἀττικῆς Ἀντώνιος καί Κορινθίας Κάλλιστος μέ πρώτους συνεργάτας τούς Ἀρχιμανδρίτας Κυπριανόν Κουτσοῦμπαν, Καλλιόπιον Γιαννακουλόπουλον καί Καλλίνικον Σαραντόπουλον, προητοίμαζαν μυστικῶς τό πραγματικά ἀνεπανάληπτον Ἐκκλησιαστικόν πραξικόπημά των. Ἐπλησίαζαν διαφόρους Ἀρχιμανδρίτας - Ἱερομονάχους τῆς Ἐκκλησίας μας καί δίχως νά ἀποκαλύπτουν τό σχέδιόν τους, ἐρευνοῦσαν διά καταλλήλων συζητήσεων κατὰ πόσον ἕκαστος ἦτο πρόθυμος νά συμμετάσχη εἰς μίαν δυναμικήν ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου καί κατὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Εἷς ἐκ τῶν εὐσυνειδήτως ἀρνησαμένων νά συνεργασθῇ ἦτο καί ὁ τότε Ἀρχιμανδρίτης, νῦν δέ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, εἰς τοῦ ὁποίου τόν τριπλόν προσηλυτισμόν εἶναι καί ἡ ταπεινότης μου αὐτόπτης καί αὐτήκοος μάρτυς. Εἷς τρεῖς διαφορετικούς χρόνους καί τόπους ἐπαρώτρυναν αὐτόν οἱ Κορινθίας Κάλλιστος μετά τοῦ ὑποτακτικοῦ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Καλλινίκου (μετέπειτα Ἀχαΐας), καί οἱ Ἀρχιμανδρίται Καλλιόπιος καί Κυπριανός.

Ἀπό δέ μίαν ἐπιστολήν τοῦ Ματθαίου Ἐπισκόπου Κιτίου Ἐπιφανίου πρὸς Ἀγιορείτην Γέροντα⁴⁰ πληροφοροῦμεθα, ὅτι ὀλίγον πρό τοῦ σχίσματος οἱ

40. ἐπιστολή πρὸς Γέροντα Δαμασκηνόν Ἀγιοβασιλειάτην

πρώην ὁμοίως Ματθαϊκοί Κορινθίας Κάλλιστος καί Ἀττικῆς Ἀντώνιος προσεπάθησαν νά τόν προσεταιρισθοῦν, ἐκμεταλλεόμενοι τόν διακαῆ πόθον του διά ἔνωσιν τῶν Γ.Ο.Χ.. Μεταβάς αὐτοπροσώπως εἰς Κύπρον ὁ Ἀττικῆς Ἀντώνιος, ἐζήτησεν εὐθέως ἐξ αὐτοῦ ὅπως συνεργήσῃ εἰς χειροτονίας εὐαρίθμων δῆθεν ἀμέμπτων καί ἀδιαβλήτων Ἀρχιμανδριτῶν καί Ἱερομονάχων εἰς Ἐπισκόπους, καί κατόπιν συγκρότησιν ὑγιоῦς Συνοδικοῦ σχήματος, ἐτοιμοῦ νά ἐργασθῇ φιλοτίμως διά τήν δῆθεν κάθαρσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τούς ὑποτιθεμένους ἀνηθικούς καί χλιαροῦς περὶ τήν Πίστιν!

Ὁ μέν Κιτίου Ἐπιφάνιος ἐπιμόνως ἠρνήθη τήν σύμπραξίν του, οἱ δέ Κορινθίας καί Ἀττικῆς πανικοβληθέντες μήπως τούς ἀποκαλύψῃ ὁ Μητροπολίτης Ἐπιφάνιος τῆς Κύπρου, ἐπροχώρησαν εὐθύς εἰς τό ἀνίερρον διάβημά τους, παραμονάς τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς! **Κινητήριος μοχλός των ἡ ὑφαρπαγὴ τῆς συνόλου Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως, ὥστε νά ὀδηγήσουν τήν Ἐκκλησίαν ὅπου καί ὅπως αὐτοὶ ᾔθελαν!**

Οὕτως ἀρχῆς γενομένης ἀπό τῆς 7/20 Φεβρουαρίου 1979, καί κατὰ τάς ἐπομένους τρεῖς ἡμέρας (μέχρι καί τήν 10ην/23ην Φεβρουαρίου), τὰ δύο κανονικά Συνοδικά μέλη Κορινθίας Κάλλιστος καί Ἀττικῆς Ἀντώνιος, ἄνευ τῆς παραμικρᾶς εἰδήσεως καί ἐγκρίσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἢ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὡς κεραυνός ἐν αἰθρίᾳ, λαθραίως καί μυστικῶς, ἐχειροτόνησαν 8 Ἀρχιμανδρίτας εἰς Ἐπισκόπους!! Κατὰ σειράν χειροτονίας τούς: Κυπριανόν Κουτσούμπαν

«'Επίσκοπον 'Ωρωπου», Μάξιμον Τσιτσιμπάκον
 «'Επίσκοπον Μαγνησίας», Καλλίνικον Σαραντό-
 πουλον «'Επίσκοπον 'Αχαΐας», Ματθαῖον Λαγγῆν
 «'Επίσκοπον Οινόης», Γερμανόν 'Αθανασίου «'Επί-
 σκοπον Αἰολίας», Καλλιόπιον Γιαννακουλόπουλον
 «'Επίσκοπον Πενταπόλεως», Μερκούριον Καλο-
 σκάμην «'Επίσκοπον Κνωσσοῦ» καὶ Καλλίνικον Κα-
 ραφυλλάκην «'Επίσκοπον Δωδεκανήσου»⁴¹.

Οἱ ὀργανωταὶ τοῦ σχίσματος Κάλλιστος, 'Αντώ-
 νιος, Κυπριανός, Καλλίνικος καὶ Καλλιόπιος μετὰ
 τοῦ στενοῦ - ὡς εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν - συμβούλου
 καὶ «ὀργανωτικοῦ ἐγκεφάλου» των θεολόγου 'Αθα-
 νασίου Σακαρέλλου, ἐνήργησαν τοσοῦτον δολίως καὶ
 συνομωτικῶς, ὥστε μερικοὶ ἐκ τῶν χειροτονηθέντων
 ἀγνοοῦσαν ὅτι αἱ χειροτονίαι τελοῦνται ἄνευ γνώσε-
 ως καὶ ἐγκρίσεως τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Μα-
 καριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου. 'Ιδοὺ συ-
 γκεκριμένα τί διηγεῖται εἰς ἐκ τῶν ἀπατηθέντων, ὁ
 Δωδεκανήσου Καλλίνικος εἰς τό περιοδικόν τῆς 'Ιερᾶς
 Μητροπόλεώς του:

*«Τότε (τό 1979) ἐκλήθη καὶ ὁ γράφων κα-
 τεπειγόντως εἰς 'Αθήνας, μηδεμίαν γνώσιν
 ἔχων περί τῶν συμβάντων αὐτῶν, καί μετ'
 ἐκπλήξεως ἤκουσε τόν τότε Γέροντά του Κυ-
 πριανόν, νά τοῦ λέγῃ νά ἐτοιμασθῇ νά χει-
 ροτονηθῇ 'Επίσκοπος, εἰς τήν ἐντός ὀλίγου
 ἀρχομένην ἀγρυπνίαν. Εἰς τήν εὐλογον ἀπο-
 ρίαν τοῦ γράφοντος διατί νά μή χειροτονηθῇ*

41. Βλ. «Φύλακες 'Ορθοδοξίας», φ.1, σελ. 2-5.

ὁ ἴδιος ὁ π. Κυπριανός ἢ κάποιος ἄλλος Ἱερομόναχος (ἀνέφερε κάποια ὀνόματα), ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν ὅτι τόσον ὁ π. Κυπριανός, ὅσον καὶ οἱ ἀναφερθέντες Ἱερομόναχοι ἤδη εἶχαν χειροτονηθεῖ, καὶ ὅτι αἱ χειροτονίαι ἦσαν ἐν γνώσει τοῦ Ἀρχιεπισκόπου!⁴²».

Ἀπὸ δὲ μίαν ἄλλην διήγησιν τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν 8 χειροτονηθέντων, μαθαίνομεν ἐπίσης τὰ ἑξῆς:

«Μετά τὴν χειροτονίαν του, ὅταν ὅλοι οἱ νέοι Ἐπίσκοποι ἦσαν εἰς τό Ἱερόν βγάζοντες τὰ ἄμφιά τους, ὁ Κυπριανός εἶπεν εἰς ἕναν Ἐπίσκοπον:

«Τώρα πῶς θά τὰ ἐξηγήσουμε ὅλα αὐτά στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο;» Ὁ Δωδεκανήσου τό ἄκουσε αὐτό καὶ ἐκατάλαβε ὅτι εἶχε ἐξαπατηθεῖ ἀπὸ τὸν πνευματικόν του πατέρα. Ἐσκέφθη ὅτι ὁλόκληρη αὐτὴ ἡ νέα Σύνοδος ἦτο διανοητικόν ἐφεύρεμα τοῦ Κυπριανοῦ...⁴³».

Ἐπίσης ὅπως ἀργότερα ἐγίνε γνωστόν, πρὸς τελείαν ἐξαπάτησιν τῶν ἀγνοούντων, οἱ χειροτονοῦντες ἀρχηγοὶ τῶν πραξικοπηματιῶν Κορινθίας καὶ Ἀττικῆς, ἐμνημόνευαν κατὰ τὰς χειροτονίας ἐκφῶως τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου!

42. «Ἀποστολικὴ καὶ Πατερικὴ Φωνή» φ. 13, σελ. 2.

43. Βλαδιμήρου Μὸς «The Orthodox Church in the 20th century», σελ. 314.

Αὐτό ἦτο, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τό πνευματικόν ἐπίπεδον τῶν δῆθεν φυλάκων καί σωτῆρων τῆς Ὁρθοδοξίας!

Οἱ νεοχειροτονηθέντες ἐπικοινωνήσαν ἀμέσως τηλεφωνικῶς μέ τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον καί τοῦ ἐζήτησαν ὅπως ἀναγνωρίσῃ τās γενομένας ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως αὐτοῦ καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου χειροτονίας⁴⁴! Τοῦτο φυσικά δέν ἦτο δυνατόν νά τό δεχθῇ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὅποτε οἱ σχίσται τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ σώματος προέβησαν εὐθύς τήν 14ην/27ην Φεβρουαρίου εἰς ἀποκήρυξιν καί ἀπόσχισιν ἐκ τῆς νομίμου Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἐκκλησίας, ἐγκαινιάζοντες ἰδικήν των νέαν Σύνοδον μέ Πρόεδρον τόν Κορινθίας Κάλλιστον καί ἐμφανίζοντες ἑαυτούς μέν, ὡς «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» τήν δέ νόμιμον Ἱεράν Σύνοδον ὑπό τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον δῆθεν διαλυθεῖσαν! Ἐπίσης ψευδοκαθήρεσαν ἀμέσως ὀκτώ ἐπιλεγμένους Ἀρχιμανδρίτας μέ μόνην κατηγορίαν τήν Ζωϊκῆς ἐμπνεύσεως «ἀπώλειαν τῆς ἑξωθεν καλῆς μαρτυρίας», τούς ὁποίους ἐγνώριζαν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος καί οἱ σύν αὐτῷ ἐσκέπτοντο νά χειροτονήσουν Ἐπισκόπους, καί μερικούς δέ ἐξ αὐτῶν οἱ ἴδιοι εἶχαν προσεπαθήσει νά τούς προσεταιρισθοῦν πρό τοῦ σχίσματός τους, ὡς τόν Θεσσαλονίκης Εὐθύμιον (Ἀρχιμανδρίτην τότε ὄντα)⁴⁵!

44. πρβλ. Ἐγκύκλιος 1420/2-3-1979 εἰς «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 759, σελ. 1-2 καί ἐπιστολήν π. Νικολάου Λιαππίδη εἰς «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 760, σελ. 6-11.

45. αὐτόθι καί «Φύλακες Ὁρθοδοξίας» φ. 1, σελ. 2-3.

Εἰλικρινά, ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί μου, ὅσα γεγονότα τῆς δισχιλιετοῦς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας καί ἂν ἀνέγνωσα (καί αὐτά δέν εἶναι διόλου ὀλίγα), τοιούτου εἵδους ἐπάρατον καί κατὰ πάντα κατὰπτυστον καί σατανικόν Ἐκκλησιαστικόν πραξικόπημα δέν ἡδυνήθην νά εὕρω δεύτερον!! Φυσικά, τούς ὑπευθύνους τοῦ σχίσματος, χειροτονήσαντας καί χειροτονηθέντας, τουλάχιστον εἰκοσάδα Ἱερῶν Κανόνων θέτει ὑπό καθαίρεσιν, τάς δέ χειροτονίας των κηρύσσει ἀκύρους καί ὡς μηδέν ἰσχυούσας⁴⁶.

Τοῦτο ἄλλωστε οὐδέ οἱ ἴδιοι ἡρνήθησαν, ὅμως μέ ἀμίμητον θράσος καί δικολαβίαν προσεπάθησαν νά δικαιολογηθοῦν ὅπως - ὅπως, κατηγοροῦντες τούς πάντας καί τά πάντα!

Εἶναι ἀναγκαῖον ὅπως παραθέσω εἰς τήν ἀγάπην σας ὀλίγα ἀποσπάσματα ἐκ τῶν πρώτων διαγγεμάτων καί Ἐγκυκλίων τους, ὥστε νά διαπιστώσετε μόνοι σας τό ἦθος καί τήν ὑπόστασιν τῶν πραξικοπηματιῶν αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἔμελλε δυστυχῶς μετ' οὐ πολύ νά ἐνταχθοῦν εἰς τήν κανονικήν Ἱεράν Σύνοδον καί νά δημιουργήσουν ἐκ τῶν ἔσω πλέον νέας ταραχάς καί διχασμούς.

Ἦ Εἰς τήν ἑξῆς λοιπόν:

«Μέ πλήρη συνείδησιν εὐθύνης διά τά πράχθέντα, ὁμολογοῦμεν ὅτι τό διάβημα ἡμῶν αὐτό ἀποτελεῖ μίαν προσωρινήν καί ἰάσιμον ἐκτροπήν ἐκ τῆς κανονικῆς τάξεως· ἀλλ' οὐ

46. βλ. δ' καί στ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς, λδ' Ἀποστολ., ιγ' - ιε' τῆς Α'-Β' Συν., ιθ' Ἀντιοχείας, ιε' Σαρδικῆς κλπ.

πρός θάνατον. Δέν εἴμεθα οὔτε οἱ πρῶτοι, οὔτε οἱ Μοναδικοὶ πού ἀπετολήσαμεν μίαν τοιαύτην ἐκτροπήν, ἀποβλέποντες εἰς τό ὕψιστον ἀγαθόν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος...

Ἀπό καιρόν ὁμως εἰς τάς τάξεις τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἔχει ἐπέλθει χαλάρωσις τῶν ἡθῶν· ἀπροσεξία περί τόν βίον Κληρικῶν· ἀθεοφοβία καί πρό παντός, προαγωγή εἰς τοὺς βαθμούς τῆς Ἱερωσύνης ἀναξίων καί ἀνικάνων ἀτόμων. Σοδομισμός ἐν ὅλῃ τοῦ τῇ δυσωδία κατακτᾷ συνεχῶς ἔδαφος... Πολλάκις ἐπεστήσαμε τήν προσοχήν. Ἀλλά ματαίως.

Τελευταίως ἐπληροφορήθημεν ὅτι ἡ περί τόν Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον τυραννική τριανδρία μέ ὑπαρχηγόν τόν Σαλαμῖνος Γερόντιον, ἐπρόκειτο νά προβοῦν εἰς χειροτονίας προσώπων ἀναξίων, διά νά ρυπάνουν ἔτι περισσότερο τήν ἄχραντον ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.....

Ὅταν οἱ Γόρδιοι δεσμοὶ δέν λύονται, κόπτονται! Μόνον Φαρισαῖοι καί ἐχμεταλλεῦται θά μᾶς κατηγορήσουν, διότι θίγονται τά ἀμαρτωλά των συμφέροντα.

Ὁ σκοπός μας εἶναι σαφής καί χρυστάλλινος: ὁ καθαρμοὺς!....

Ἡ «παρανομία» τῶν νέων χειροτονιῶν εἶναι ἡ πλεόν μικρά, ἃν συγκριθῇ μέ ὅλας τάς προηγουμένας. Οἱ μόνοι πού δέν δικαιοῦνται νά διαμαρτύρονται δι' αὐτάς, εἶναι ἡ δυάς

Αὐξεντίου καί Γερωντίου, οἱ ὅποιοι οὐδέποτε οὐδένα κανόνα ἐσεβάσθησαν... Ἐπροτιμήσαμε νά προσφέρωμεν τά πάντα, διά νά βοηθήσωμεν νά σωθῇ ὁ Ἱερός ἡμῶν Ἀγών....

Εἶθε ἡ δική μας «σωτήριος» παρανομία νά εἶναι ἡ πρώτη καί ἡ τελευταία ἡ ὁποία συμβαίνει εἰς τοὺς κόλπους μας....

Λαέ τοῦ Θεοῦ εὐλογημένε καί πολύ προδομένε...

Χίλιες παρανομίες διέπραττε καθημερινῶς ὁ Αὐξέντιος καί ἡ «κλίκα» του, πού ἔθαπτον τόν Ἱερόν Ἀγῶνα. Συγχώρησον καί μίαν «παρανομίαν» ἐπί πλέον, ἡ ὁποία θά ἀποδειχθῇ σωτήριος διά τήν Ἐκκλησίαν μας... Ἄν ὁ λαός θέλει, ὃ μὴ γένοιτο ποτέ, νά πεθάνῃ ἡ Ὁρθοδοξία, ἡμεῖς θά πάρωμεν τόν δρόμον πρὸς τό Ἅγιον Ὄρος ὅπου θά ἐγκλεισθῶμεν διά βίου, καί θά ξεχάσωμεν τόν κόσμον, διά νά χαίρεται ὁ κόσμος τήν βασιλείαν τοῦ Ἀντιχρίστου...

Λαέ τοῦ Θεοῦ! Ἦρθε ἡ στιγμή νά ἀποδείξῃς, ὅτι ὅταν ζητοῦσες νά ἔχῃς καλούς καί ἐναρέτους Κληρικούς, ὅτι ἐπίστευες τό αἷτημα σου αὐτό, ἢ ἐνέπαιζες καί σύ τόν κόσμον... Ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγών ἐορτάζει ἀπὸ σήμερον ... τόν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας. Διότι: σήμερον καταργήσαμε τό κράτος τῆς ἀσεβείας, τῆς θεομπαιξίας, τῆς αἰσχύροτητος, τῆς κακουργίας ἀπὸ τόν Ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα, καί ἐπαναφέραμεν τήν ἀρετήν, τήν εὐσέβειαν,

τήν τάξιν, τήν πίστιν, τήν Ὁρθοδοξίαν, τήν
ὁποῖαν δέν θά ἀρνηθῶμεν, ὅσα καί ἄν ὑπο-
στῶμεν ἐπὶ τῆς γῆς.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΘΑ ΝΙΚΗΣΗ⁴⁷».

Ταῦτα διεκήρυττον προκλητικώτατα οἱ αὐτόκλη-
τοι σωτῆρες τῆς Ὁρθοδοξίας(!), οἱ πρωτάκουστοι
Ἐκκλησιαστικοί πειραταί, ὁμιλοῦντες περί εὐσεβεί-
ας καί τάξεως οἱ σχισματικοί καί ταραξίαι, «μή
νοοῦντες μήτε ἃ λέγουσι, μήτε περί τινων διαβε-
βαιοῦνται» κατὰ τόν Ἀπόστολον⁴⁸, μή νοοῦντες ὅτι
αὐτογελοιοποιοῦνται! Καί παρατηρήθη ἐπίσης εἰς τήν
ἀποκήρυξίν των τό μοναδικόν εἰς τήν Ἐκκλησιαστι-
κήν ἱστορίαν φαινόμενον, τῆς μή παρουσιάσεως οὐδε-
νός Ἱεροῦ Κανόνος, ὁ ὁποῖος νά δικαιολογεῖ τήν ἐνέρ-
γειάν των αὐτήν!!

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος
ἐνώπιον τῆς πρωτοφανοῦς τοιαύτης Ἐκκλησιαστικῆς
ἀνταρσίας, παρ' ὀλίγον νά ἀποθάνῃ (εἶμαι αὐτόπτης
μάρτυς αὐτοῦ πού λέγω). Ἡθέλησε νά καθαιρέσῃ
τούς τολμητίας, πλὴν ἐθεώρησε καλόν ὅπως πρῶτα
συμπληρώσῃ διά νέων χειροτονιῶν 13 μελῇ Ἱεράν
Σύνοδον, ὅπως κελεύει ὁ ιβ' Ἱερός Κανὼν τῆς ἐν Καρ-
θαγένῃ Ἀγίας Συνόδου. Ὅθεν κατόπιν συμφώνου
γνώμης τῶν ἐναπομεινάντων πιστῶν Ἀρχιερέων
(Πειραιῶς Γεροντίου, Φθιώτιδος Καλλινίκου, Εὐρί-

47. «Φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας» φ. 1, σελ. 1-5 καί ἐκ τῆς
ὑπ' ἀρ. 2/14-27/20ῡ/1979 Ἐγκυκλίου των πού δέν ἐδημοσί-
ευσαν εἰς τούς «Φύλακες», ἴσως διά νά μή ρεζίλευθοῦν διε-
θνῶς...

48. Α' Τιμόθ., α', 7.

που Παΐσιου καὶ Καναδᾶ Ἀκαχίου), προέβησαν εἰς νομίμους καὶ κανονικάς χειροτονίας εἰς Ἐπισκόπους δέκα Ἀρχιμανδριτῶν, κατὰ σειράν προτεραιότητος τῶν: Εὐθυμίου Σταυρουπόλεως (κατόπιν Θεσσαλονίκης), Παΐσιου Γαρδικίου (κατόπιν Ἀμερικῆς), Χριστιανουπόλεως Θεοφίλου (κατόπιν Πατρῶν), Ἀθανασίου Πλαταμῶνος (κατόπιν Λαρίσσης), Μαξίμου Ἐπτανήσου, Στεφάνου Καρδαμύλλων (κατόπιν Χίου), Αἰγίνης Παΐσιου, Ταλαντίου Γερασίμου (κατόπιν Θηβῶν), Ἀθανασίου Γρεβενῶν (κατόπιν Ἀχαρνῶν), Ἰουστίνου Μαραθῶνος (κατόπιν Εὐρίπου)· καὶ ἀμέσως ἢ οὕτως συγκροτηθεῖσα Ἱερά Σύνοδος ἐπροχώρησεν δικαιώτατα εἰς ἐκδίκασιν καὶ καθάρισιν τῶν 10 σχιστῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ σώματος μέ τήν κατηγορίαν τῶν «**συνωμοτῶν, πατριαστῶν, παρασυναγῶγων καὶ σχισματικῶν**»⁴⁹.

Ἡ δέ ἀπάντησις τῆς Κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὰ πολυσέλιδα προκλητικά φληναφήματα καὶ τὰς βλασφημίας τῶν σχισματικῶν, ἦτο μία ἀπλῆ δισέλιδος Ἐκκλησιαστικὴ Ἐγκύκλιος ἐξηγοῦσα σεμνῶς τὰ γεγονότα⁴⁹.

Ἐν γνώσει τοὺς ψευδόμενοι οἱ νέοι σχισματικοί, ἀναζητοῦντες ἀγωνιωδῶς τὴν εὐρεσιν δικαιολογιῶν διὰ τό τὸλμημά τοὺς, ἰσχυρίσθησαν ἐπίσης ὅτι ἡ ἐνέργειά τοὺς ὠφείλετο καὶ εἰς τὴν διακοπὴν τῆς ἐπικοινωνίας τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς⁵⁰. Ἐξ ὀλοκλήρου

49. βλ. ὡς εἰς 44 ὑποσημ.

50. βλ. «Φύλακες Ὁρθοδοξίας» φ. 1, σελ. 1 καὶ φ. 2, σελ. 17-8.

ψεῦδος, καθότι μέχρι καί τόν καιρόν ἐκεῖνον ὑπῆρχε ἀπλά ψυχρότης καί περίσκεψις εἰς τοὺς Ρώσους περὶ ἡμῶν, τό μέν διότι εἶχεν ἀποτύχει ἡ προσπάθεια καταλλαγῆς μέ τοὺς Ματθαϊικούς, τό δέ διότι ἐπρόβληματίζοντο μέ τάς μεταξύ τῶν Συνοδικῶν ἡμῶν μελῶν διχονοίας καί τέλος, διότι τό 1978 ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος μέ τήν σύμφωνον γνώμην καί ἄλλων Ἀρχιερέων μας, εἶχε δεχθεῖ εἰς τάς τάξεις μας καί ἐξ ἀρχῆς βαπτίσει καί χειροτονήσει Ἐπίσκοπον Πορτογαλίας τόν ἰδικόν τους Ἱερέα π. Γαβριήλ Ρόσα, πρώην Παπικόν, τόν ὅποτον δυστυχῶς οἱ Ρῶσοι - κατά τήν ἐπικρατοῦσαν παλαιόθεν εἰς αὐτούς κακὴν συνήθειαν - εἶχαν δεχθεῖ εἰς τήν Σύνοδόν των καί χειροτονήσει Ἱερέαν, δίχως προηγουμένως νά τόν βαπτίσουν Ὁρθοδόξως, ὡς ἀπαιτοῦν οἱ Ἱεροί Κανόνες⁵¹. Ἐπισήμως ὁμως δέν εἶχε διακοπεῖ ἡ μεταξύ τῶν δύο Συνόδων Ἐκκλησιαστική ἐπικοινωνία, πλὴν μιᾶς τοπικῆς -προσωπικῆς ἀνακοινώσεως τοῦ γνωστοῦ φιλοκαινοτόμου Ἀρχιεπισκόπου Γενεύης Ἀντωνίου, ἡ ὁποία οὕτως ἢ ἄλλως ἐξεδόθη ΜΕΤΑ τό σχίσμα τους⁵².

Ἀργότερα καί ἔως καί σήμερον, ὠρισμένοι ὑποστηρικταί των διαδίδουν ὅτι αἱ χειροτοναί Ἀντωνίου-Καλλίστου ἐγένοντο μέ προφορικὴν ἐγκρισιν-προτροπὴν τοῦ Μακαριωτάτου κ. Αὐξεντίου, ὅπως ἔγραψε καί ὁ «Κορινθίας» Κάλλιστος τόν Φεβρουάριον τοῦ 1986 εἰς μίαν ἐπιστολήν του πρὸς τόν Μακα-

51. πρβλ. Ἀποστολ. ν' καί β' τῆς Ζ' Οἰκουμην.,

52. πρβλ. «Φύλακες Ὁρθοδοξίας» φ. 7, σελ. 52.

ριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον.

Ἄς ἀναλογισθοῦν οἱ ταῦτα λέγοντες ὁμως, πρῶτον μὲν τὴν ἀναφερθεῖσαν ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου τοῦ τότε χειροτονηθέντος Δωδεκανήσου κ. Καλλινίκου, ὡς καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Μητροπολίτου Κιτίου Ἐπιφανίου. Δεύτερον, ὅτι οἱ ἴδιοι αὐτοὶ οἱ σχισιάρχαι εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ «Φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας» ὁμολογοῦν πολλάκις καὶ στεντορεῖως, ὅτι αἱ γενόμεναι χειροτονίαι ἀποτελοῦν «ἐκτροπὴν ἐκ τῆς κανονικῆς τάξεως» καὶ ἐγένοντο «ἀφοῦ διεχώρισαν τὴν θέσιν των ἀπὸ τὴν ομάδα Αὐξεντίου»· ὁπότε ἀδύνατον νὰ εἶχαν τὴν παραμικράν συναίνεσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, τὴν ὁποίαν ἂν πράγματι εἶχαν, ἀμέσως ἐκ πρώτης στιγμῆς θὰ ἐκμεταλλεύονταν καὶ δέν θα ἀπολογοῦντο διὰ δύο μακροσκελεστάτων Ἐγκυκλίων καὶ πολλῶν δημοσιευμάτων ὡς ἔνοχοι καὶ ἀντικανονικοί.

Ἡ προσωπικὴ μου γνώμη διὰ τὸν «Κορινθίαις» Κάλλιστον εἶναι ὅτι οἱ ὑπόλοιποι, καὶ μάλιστα ὁ παμπόνηρος (ὡς τὰ γεγονότα βοοῦν) τότε Πρωτοσύγγελος αὐτοῦ «Ἀχαΐας» Καλλίνικος, ἐκμεταλλεύθησαν τὴν ἀπλότητα καὶ τὸ γῆρας τοῦ Γέροντος Καλλίστου, Κύριος οἶδεν μέ ποῖα φέμματα καὶ ἀποκρύψεις τῆς ἀληθείας....

Ἀπὸ πολλὰ γεγονότα ἀποδεικνύεται ἡ ὑστεροβουλία καὶ ἡ διαστροφή τῆς ἀληθείας ὑπὸ τῶν πραξικοπηματιῶν, ἀναφέρομεν δέ μόνον ἓνα ἀκόμη.

Πρὸ μόλις δύο μηνῶν ἀπὸ τὸ ἐπάρατον σχίσμα των (δηλ. τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1978) οἱ τότε Ἀρχιμανδρίται Καλλιόπιος καὶ Γερμανὸς ἀπαντῶντες εἰς

δημοσίευμα Νεοσημερολογίτου Ἐπισκόπου πού μᾶς ἐκατηγόρει περί ἀνηθίων Κληρικῶν καί καθηρημένων ὑπ' αὐτῶν, πού δῆθεν προσελαμβάναμεν ἡμεῖς, ἔγραφαν:

«Ἐπειδὴ ἡμεῖς δέν γνωρίζομεν τοὺς τοιούτους, παρακαλοῦμεν θερμότατα τόν Σεβασμιώτατον συντάκτην καί θά τοῦ χρεωστοῦμε μεγάλην εὐγνωμοσύνην, ὅπως δημοσίως κατονομάσῃ τούτους... Μᾶς ἀρκοῦν ὠρισμένοι δημοσιογράφοι, οἱ ὅποιοι ἀδιακρίτως ρίπτουν λάσπη κατά Κληρικῶν⁵³».

Δυστυχῶς, ἀκριβῶς δύο μῆνας μετέπειτα οἱ ἴδιοι ἔρριπταν ἀδιακρίτως «λάσπη κατά Κληρικῶν» καί καθ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας! Ὅπως ἀκριβῶς καί οἱ Μητροπολίται Ἀττικῆς, Θεσσαλονίκης καί Κυκλάδων, ἐνῶ ἐσωτερικῶς ἔρριπταν παρομοίαν «λάσπην», ἐξωτερικῶς οἱ ἴδιοι ἔγραφαν (τό 1975) εἰς πολιτικὴν ἐφημερίδαν, ἡ ὁποία ἐκατηγόρει τόν κλῆρον μας:

«Οἱ δημοσιεύοντες εἰς τήν ἔγκριτον ἐφημερίδα σας, σκανδαλιζόμενοι ἴσως ἐξ ὀλίγων ἀναξίων ἀριθμουμένων εἰς τὰ δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρός, λησμονοῦν τόν Ἰούδαν, τόν Δημᾶν καί λοιπούς τῆς Γραφῆς ἀναξίους καί πολεμίους. Ἀλλά μήπως δέν ὑπάρχουν οἱ τοιοῦτοι καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου⁵⁴;».

53. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 757, σελ. 14.

54. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 720, σελ. 5

“Όταν οί ἴδιοι οί κατήγοροι ὁμολογοῦν τό ἀνυπόστατον τῆς κατηγορίας των, ὡς ἐν προκειμένῳ, τοῦτο εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀπόδειξις τῆς πραγματικῆς ἀληθείας.

Τέλος, μέχρι καί οί Ματθαῖοι, ἐκπλαγέντες πρό τοῦ τολμηθέντος σχίσματος, ἐπισήμως κατεδίκασαν τοὺς πραξικοπηματίας, ἴσως νοιώθοντες καί κάποιαν ἐνοχλήν, διότι οί κυριώτεροι ἐξ αὐτῶν προήρχοντο ἐκ τῆς Ματθαϊκῆς μερίδος.

«Στεροῦνται πάσης Ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως» ἔγραφαν· «παρουσιάζονται ἐπικίνδυνοι, θρασεῖς ... τήν πρωτάκουστον ἐγκληματική τους ἐνέργειαν παρουσιάζουν ὡς ἀρετήν, καί τοὺς ἐαυτοὺς των ὡς «σωτῆρας τῆς Ὁρθοδοξίας», ἐνῶ οὐδέποτε ἐπόνεσαν αὐτήν... Καίτοι ξένον πρός ἡμᾶς τό πραξικόπημα, καταδικάζομεν αὐτό καί καταγγέλομεν τοὺς πραξικοπηματίας ὡς ἐπιβούλους τῆς Ὁρθοδοξίας... Μήπως ἐξυπηρετοῦν ξένους σκοπούς;... Μήπως εἶναι οί ἔσωθεν φθορεῖς τοῦ ἁγῶνος;⁵⁵».

Ἡ Ἱστορία ἀπέδειξεν, ὡς θά καταγράψωμεν εὐθύς κατωτέρω, ὅτι αὐτοί οί διαλογισμοί τῶν Ματθαϊκῶν ἦσαν ἀπολύτως ὀρθοί καί δίκαιοι.

Ἀγαπητοί μου Πατέρες καί ἀδελφοί, ἀναγκάζομαι νά παρατείνω τόν λόγον περί τοῦ ἐν λόγῳ σχίσματος, καθότι, ὡς ἔγραφε πρόσφατα καί Ἀγιορείτης Γέρων Ἱερομόναχος, ἐξ αὐτοῦ τοῦ σχίσματος

55. βλ. «Ἐλεγχος καί ἀνατροπή...», Ἀθῆναι 1979.

«ΠΡΟΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΛΕΣ ΣΧΕΔΟΝ ΟΙ ΣΥΜΦΟΡΕΣ
ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΤΑΛΑΝΙΖΟΥΝ ΤΟΝ
ΙΕΡΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.^{56!}».

Συγκεκριμένα:

1) Εισέβαλλεν εἰς τὴν ἁγίαν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἡ Προτεσταντικὴ αἵρεσις τῆς Σωματειοποιήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Πρωτεργάτης τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος, ὁ ὁποῖος τὸ 1961 (Ἀρχιμανδρίτης τότε) χωρισθεὶς ἀπὸ ὅλους τοὺς τότε γνησίους Ὁρθοδόξους Κληρικούς, ἵδρυσε μετὰ τοῦ ἐγγάμου Ἱερέως π. Μιχαήλ Κουλούρη ἰδική του Ἐκκλησία-Σωματεῖον μέ τὴν κλεψίτυπον ἐπωνυμίαν «Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ.»! Δηλαδή Προτεσταντικοῦ τύπου Πρεσβυτεριανόν Ἐκκλησιοσωματεῖον, ἄνευ οὐδενός Ἐπισκόπου, παρὰ μόνον αὐτῶν τῶν δύο Ἱερωμένων!

Τὸ ἔτος 1979 ἡ Πρεσβυτεριανὴ αὐτὴ Ἐκκλησία-ἐξάμβλωμα ἀπέκτησε καὶ Ἐπισκόπους ὡς διοικητικά μέλη της, ὅλους δηλαδή τοὺς 10 τούτους σχισιάρχας⁵⁷. Τὸ εἰς πόσα Πατερικά παραγγέλματα προσκρούει καὶ εἰς πόσας βλασφημίας καταλήγει ἡ ἐπάρατος σωματειοποιήσις τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει καὶ ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος ἀποδείξει διὰ ἐμπεριστατωμένης Ἐγκυκλίου, καὶ ἡ ἡμετέρα εὐτέλεια καταγγεῖλει διὰ δύο αὐτοτελῶν φυλλαδίων⁵⁸. Τοῦτο μόνον ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρωμεν καὶ ἐνταῦθα, ὅτι μέχρι καὶ σήμερον λειτουργεῖ ἡ σχισματικὴ αὐτὴ «Ἑλληνικὴ

56. «Φωνὴ ἐξ Ἀγίου Ὄρους», Ἀγ. Ὄρος 2002, σελ. 35.

57. πρβλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» 9, σελ. 229 καὶ 7, σελ. 192-3 καὶ «Φύλακες Ὁρθοδοξίας» 5, σελ. 44.

Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ.», οἱ δέ πρωτοστάται αὐτῆς «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος καί «Ἀχαΐας» Καλλίνικος μέ τόν μόνιμον συνεργάτην των θεολόγον-Δικολάβον κ. Ἀθανάσιον Σακαρέλλον, ἦσαν αὐτοί πού ἀμέσως μετά τήν διαίρεσιν τοῦ 1995 παρέσυραν τόν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον καί τοὺς λοιπούς συνεπισκόπους των εἰς τήν ἵδρυσιν καί νέου Ἐκκλησιοσωματείου, μέ τόν τίτλον «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», κατὰ καί τοῦ ὁποίου μέχρι σήμερον καθηκόντως ἀγωνιζόμεθα⁵⁸.

2) Ἦρχισεν ἔκτοτε ὁ κατακερματισμός τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος εἰς πλείονας παρατάξεις-μερίδας-Συνόδους, καθότι ἔως τότε ὑπῆρχαν μόνον ἡμεῖς καί οἱ Ματθαῖοι· οἱ δέ «Καλλιστοαντωνιακοί» ἐγίναν ἡ τρίτη παράταξις, ἐκ τῆς ὁποίας προῆλθαν καί οἱ «ἐνισταμένοι» τοῦ κ. Κυπριανοῦ. Ἐπίσης οἱ τοῦ 1979 ἀρχισχίσται Καλλιόπιος «Πενταπόλεως» καί Καλλίνικος «Ἀχαΐας» ὑπῆρξαν οἱ κύριοι ὑπαίτιοι μέ τάς ἀντικα-

58. βλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα», σελ. 221-231 καί Ἐπισκόπου Πέτρας Μακαρίου «Τό κατάντημα τῆς ὑπό τόν Χρυσόστομον Κιούσσην προεδρευομένης Συνόδου» (1999) καί «Κατά Σωματειακῶν» (2001).

Ἐπληροφόρηθην ὅτι διάφοροι ἐπιτήδειοι διαδίδουν ἑναντίον ἐμοῦ, ὅτι καί ἡ ἐμή εὐτέλεια ἔχει ὠργανώσει ὡς σωματεῖον τήν Ἱεράν Μονή τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὅποτε τί διαμαρτύρομαι; Οἱ ἀξιολύπητοι τοῦτοι σπερμολόγοι ἄς λάβουν πλήρη τήν ἀπάντησιν ἐξ Ἀγιορειτικῆς πηγῆς: «ΟΥΔΕΙΣ ΠΟΤΕ ΕΚΑΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ! Ἄλλο Κοινότης, Σύλλογος, Ἀδελφότης, καί ἄλλο ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ-ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ!» «Φωνή ἐξ Ἀγίου Ὁρους» 2002, σελ. 27.

νονικάς ἐνεργείας των καί διά τόν χωρισμόν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου καί τά ἐξ αὐτοῦ ἐπαχόλουθα, καί διά τόν χωρισμόν τοῦ 1995, καθώς θά ἀποδείξωμεν κατωτέρω.

3) Εἰσήχθη εἰς τήν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν διά τῶν πρώην Ματθαϊκῶν-αὐτουργῶν τοῦ πραξικοπήματος τοῦ 1979 τό Ματθαϊκόν πνεῦμα τῆς μισαδελφίας καί πανούργου ἀλληλοεξοντώσεως μέ βεβιασμένας καί ἀκρίτους κρίσεις καί ποινάς, καθαιρέσεις κλπ., καθώς ἀποδεικνύουν καί τά ἀναφερθέντα γεγονότα τοῦ 1979 καί τά ἐξῆς τοῦ 1986 καί τοῦ 1995, εἰς τά ὁποῖα θά ἀναφερθοῦμε⁵⁹.

4) Προκειμένου νά δικαιολογήσουν τάς ἰδιοτελεῖς ἀποφάσεις των, διέσπειραν πανταχοῦ τό Φαρισαϊκόν πνεῦμα τοῦ «οὐκ εἰμί ὡς οὗτος ὁ Τελώνης⁶⁰», δηλαδή τόν Ζωϊκόν-Ἱερωνυμικόν ψευδεπίπλαστον καί ὅστε-ρόβουλον διαχωρισμόν μεταξύ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας εἰς καθαρούς-γνησίους-ὑπερορθοδόξους καί ἀκαθάρτους-ἀνηθίους-χλιαρούς, κατάστασις ἡ ὁποία εἶναι παράλληλος μέ τοῦς ἀρχαίους σχισματικούς Ναυατιανούς-Καθαρούς ἐπωνομασθέντας. Ὁ ἡγέτης αὐτῶν Ναυάτος ὡς σημειώνει τό Ἱερὸν Πηδάλιον, Πρεσβύτερος ὢν, «ἀγκαλά καί εἰς τά δόγματα τῆς Πίστεως δέν ἔσφαλλεν, οὔτε ἦτο αἰρετικός, ἀλλά μόνον σχισματικός... διά τήν μισαδελφίαν του ὁμως καί τό ἀσυμπαθές τῆς γνώμης καί ὑπερηφάνον, ἀνεθεματίσθη ἀπό τήν ἐν Ρώμῃ γενομένην Σύνοδον ἐπὶ

59. πρβλ. καί «Φωνή ἐξ Ἀγίου Ὁρους» 1002, σελ. 30-43.

60. Λουκᾶ ιη', 11

τοῦ Κορνηλίου Πάπα», ὡς καί ἀπό ἄλλας Συνόδους⁶¹.

Ἀκούσατε ὁμῶς ὀλίγα ἀποσπάσματα ἐξ ἑνός ἐχέφρονος Νεοημερολογίτου Ἀρχιμανδρίτου - Ἱστορικοῦ, κρίνοντος τήν Ἱερωνυμικήν λαίλαπα πού ἐξέσπασε εἰς τήν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν ἀπό τό 1967 καί ἐξῆς, ὥστε νά διαπιστώσετε ἀκριβῶς τήν εἰσβολήν τοῦ ἰδίου Φαρισαϊκοῦ πνεύματος εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας ἀπό τό 1979 καί τά ἐπάρατα ἐπακόλουθά του. Εἰσβολή ἡ ὁποία πιστεύομεν ὅτι συνετελέσθη ὑποχθονίῳ ἐπιβουλῇ ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας μας πρὸς ἄλλωσιν αὐτῆς (ὡς προλαβόντως μέ τά ἴδια τεχνάσματα ἡλώθη ἀπό τό 1967 ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία!), ἀποφασιστικῇ συνεργείᾳ τοῦ «Ἀχαΐας» Καλλινίκου, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ὡς Νεοημερολογίτης τέκνον πνευματικόν τοῦ Ζωϊκοῦ-Ἱερωνυμικοῦ Ἐπισκόπου Ἀττικῆς κ. Νικοδήμου Γκατζιρούλη, ὡς καί τοῦ στενοῦ αὐτοῦ συνεργάτου, Νεοημερολογίτου Θεολόγου Ἀθανασίου Σακαρέλλου.

Σημειωτέον δέ ὅτι μέ τόν ἴδιον Ἱερωνυμικόν Ἐπισκοπον Νικόδημον εἶχε πολλάκις ἐπαφάς ὁ θεολόγος κ. Σταῦρος Καραμητσος, διά τοῦ ὁποίου, μεταβίβαζε μηνύματα Φαρισαϊκῆς «καθάρσεως» πρὸς τοὺς ἡμετέρους Ἐπισκόπους....⁶².

*«... Ἡ Ἱερωνυμική δικτατορικὴ Σύνοδος»
διηγεῖται ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμαν-*

61. βλ. ἡ' Κανόνα Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

62. βλ. ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ π. Θεοφυλάχτου Ἀγιορείτου πρὸς Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον, 1-5-1975.

δρίτης π. Θεόκλητος Στράγκας, «διέπραξεν ἀνεπίτρεπτα ἀδικοπραγήματα καὶ ἀθεμιτουργήματα, ἀχρηστεύσασα καὶ δολοφονήσασα τὴν ἱερατικὴν ὑπόστασιν Κληρικῶν κατωτέρων καὶ ἀνωτέρων, ὄντων ἐμπείρων καὶ χρηστῶν καὶ δραστηρίων καὶ ἱκανῶν προσφέρειν καλὰς ὑπηρεσίας τῇ Ἐκκλησίᾳ ... ἐξ ὧν ἐξώσθησαν σατραπικῶς, δολίως καὶ πονηρῶ καὶ ἀπατηλῶ τρόπῳ... Οἱ «χαφιέδες» τῶν ἡμερῶν ἐκείνων εἶχαν χαρακτηρίσει ὡς «σκουπιδότοπους» τοὺς Μητροπολίτας Κορινθίας καὶ Φθιώτιδος οἱ ὅποιοι ἐδέχοντο φιλανθρωπεύμενοι... ὅλους ἐκείνους, οἵτινες ἀφρόνως καὶ μανιωδῶς καὶ ἀνοικτιρμόνως ἐχαρακτηρίζοντο ὡς μὴ ἔχοντες «καλὴν» τὴν ἔξωθεν μαρτυρίαν καὶ κατεδιώκοντο διὰ συντριπτικὴν ἐξουθένωσίν των, πλανώμενοι καὶ κακουχούμενοι καὶ λοιδορούμενοι, ὡς ἄλλοι «ἀποδιοπομπαῖοι τράγοι»... ἰδίως «ἂν κάποιος κακόψυχος εἶχε τὴν ἱκανότητα ὥστε τὴν κάποιαν κατηγορίαν κατὰ τινος, οὕσαν «τρίχαν μαλλιοῦ προβάτου», νά μεγενθύνῃ καὶ ἐμφανίσῃ ὡς «συρματόσχοινον»!...

Φοβερόν ἐστὶ τό ἐμπεσεῖν εἰς λαοῦ γλῶσσαν, ὅταν μάλιστα ἡ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων, εὐλογία τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας, κακολογεῖ δημοσίᾳ κληρικούς αὐτῆς, ὡς «ἀνεπαρχεῖς καὶ ἀνικάνους» πρὸς ἐκτέλεσιν καθηκόντων ἀνατεθειμένων αὐτοῖς, ἢ ὡς «μὴ ἔχοντας καλὴν μαρτυρίαν ἐκ τῶν ἔξωθεν»,

ὥς ὄντας καί ἀποτελοῦντας ἀπαίσια σεση-
 πότα μέλη τῆς Ἐκκλησίας καί δῆ, ἐπικίνδυ-
 να, καί χρήζοντα «βιαίῳ τρόπῳ» καί «ἐπι-
 τρώχως» μάλιστα καθάρσεως ἐκ τοῦ χώρου
 τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτῆς ἐξ
 αὐτῶν, ἅτινα ἀποτελοῦσιν ἀνεπίτρεπτον καί
 ἀνυπόφορον μάστιγα καί φρικτὸν καρκίνω-
 μα δι' αὐτήν...».

Τότε ἐκυκλοφόρει καί ἡ φήμη ὅτι

«ὁ Ἱερώνυμος ἤρξατο νὰ ξεκαθαρίζῃ τὴν κό-
 προν τοῦ Αὐγείου»... ἀλλὰ «ἰδιοτελείας ἐνε-
 κα, πρὸς κορεσμόν πόθου καί πάθους κενώ-
 σεως θέσεων καί Ἐπισκοποποιήσεως ἰδικῶν
 των Κληρικῶν, καί αὔξησιν ἀριθμοῦ Ἱε-
 ραρχῶν τῆς παρατάξεώς των....

Ἀτυχῶς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος στε-
 ρούμενος διοικητικῶν δεξιότητων καί χαρι-
 σμάτων καί ἱκανοτήτων ἐκλέγειν ἀνυποκρί-
 τους συνεργάτας καί μὴ καιροσκόπους, ἅμα
 δέ καί ἐμπεύρους περὶ τὰ Ἐκκλησιαστικά⁶³,
 παρεπλανήθη πιστεύσας ὅτι ἔδει νὰ προτι-
 μήσῃ τὸν στηριγμὸν τῆς ἀρχιεπισκοπείας του,
 καί τὸν καθαρμὸν καί τὴν ἐξυγίανσιν τῆς
 Ἐκκλησίας-Ἱεραρχίας, εἰς τὰ πτερὰ καί δρέ-
 πανα τῶν πτερέοντων «ἐνσάρκων ἀγγέλων»

63. Συλλογίσου ὁ ἀναγινώσκων καί τὴν ἀνάλογον περι-
 πτωσιν τοῦ Γέροντος Κορινθίας Καλλίστου κατὰ τό 1979, «Προ-
 ἔδρου» ἀνακηρυχθέντος τῶν σχισματικῶν...

τῆς αὐτοῦ «οἰκείας Πίστεως», ἡγουν τῆς Ἱερωνυμικῆς, γενόμενος ἐπιλήσμων οὐ μόνον τοῦ δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας **ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ** εἰπόντος καί λέγοντος (πολλά περὶ κρίσεως καί κατακρίσεως, καί ζιζανίων καί σίτου, καί ἀνιδιοτελοῦς πρὸς πάντας ἀγάπης)⁶⁴, καί τοῦ Θεοῦ Παύλου λέγοντος (περὶ μετριοπαθείας πρὸς πλανωμένους καί ἀγνοοῦντας, καί περὶ τῆς τῶν ἀπάντων ἀμαρτωλότητος)⁶⁵, ἀλλὰ καί τῶν Ἱερῶν Κανόνων οὔτινες, ἂν καί κατασκευάσματα Ἀγίων Πατέρων, ὅμως διὰ τό εἶναι «ἀνθρώπινα», ἐτέθη εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν, εἰς τόν κε' Ἀποστολικόν Κανόνα τό «ἀλούς» πρὸς κάθαρσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἡγουν τοῦ Ἱερατείου της, καί οὐχί ἡ «ἔξωθεν κακή μαρτυρία» πρὸς «καθαρμόν» καί ἡ «ἔξωθεν καλή μαρτυρία» πρὸς ἀνακαινισμόν Ἐκκλησίας καί Ἱερατείου της· γενόμενος εἰσέτι ἐπιλήσμων καί αὐτοῦ τοῦ συντάκτου τῆς Θείας Λειτουργίας, κατὰ τήν τέλεσιν τῆς ὁποίας πᾶς τις ἱεουργός, **ΙΕΡΕΥΣ** ἢ **ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ**, ἰστάμενος πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου μυστικῶς λέγει· «**ΟΥΔΕΙΣ ΑΞΙΟΣ...**»⁶⁶, τοῦ Χρυσορρήμονος **ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ** συντάξαντος τοὺς ἀνυποκρίτους αὐτοὺς λόγους τῆς ἀληθείας καί τῆς πραγματικότητος (ὥς καί τοὺς λέγοντας διὰ «τὴν

64. πρβλ. Ματθ. ε' 47, ζ' 1-5 καί ιγ' 29.

65. βλ. Ἑβρ. ε', 1-3.

66. εὐχή κατὰ τόν Χερουβικόν Ὕμνον.

ὁμοίαν μοι Πόρνην καὶ ἁμαρτωλόν⁶⁷»!...)·
 εἰλικρινῆς σταθεὶς καὶ οὐχὶ ὑποκριτῆς ὁ ὄντως
 ἅγιος ἐκεῖνος φωστήρ τῆς ἀληθείας, ὅστις ἂν
 καὶ ἐπάλαισεν ὅσον οὐδεὶς ἕτερος Ἱεράρχης
 τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπάσης κατὰ τὰ διαρρεύ-
 σαντα 1575 ἔτη πρὸς κάθαρσιν ΕΚΚΛΗ-
 ΣΙΑΣ ἐκ τῶν σαπρῶν καὶ βδελυκτῶν μελῶν
 αὐτῆς, ὅμως ἐν ἐξορίᾳ ἀπέθανεν ἐν ἔτει 407,
 καὶ δὴ ὡς καθηρημένος Ἀρχιεπίσκοπος ὑπὸ
 Συνόδου Ἀρχιερέων ἐχόντων τὴν «καλὴν
 μαρτυρίαν» τῆς ὑπερεχούσης κοσμικῆς ἐξου-
 σίας!

Ἀνεπανάληπτος ὢν εἰς ἀγιότητα... ὁ Ἱερο-
 μάρτυς ἐκεῖνος Ἱεράρχης ΧΡΥΣΟΣΤΟ-
 ΜΟΣ, ὅστις καὶ ἐλάλησεν· «οὐδένα δέδοικα
 (φοβοῦμαι) ὡς τοὺς Ἐπισκόπους, πλὴν ὀλί-
 γων»! Μὴ κατορθώσας ὁ γίγας ἐκεῖνος Φω-
 στήρ καὶ Θεῖος τῆς Ἐκκλησίας Πατήρ καὶ
 Ἱεράρχης Ἀρχιεπίσκοπος νά ποιήσῃ ΚΑ-
 ΘΑΡΜΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ἥτις Ὁρθό-
 δοξος Ἐκκλησία δέν κατέστη ποτέ ἄχρι σή-
 μερον σεσηπυῖα.

Εἶναι καὶ μένει αὕτη ζῶσα καὶ παροῦσα
 ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ,
 ἥς καὶ πύλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύσουσι⁶⁸, ἀσχέ-
 τως ἂν σεσηπότες εἰσὶ κάποιοι Κληρικοὶ τῆς,
 ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι, θαυμαζόμενοι μά-

67. βλ. γ' εὐχή πρὸ τῆς Θείας Μεταλήψεως.

68. Ματθ. ιστ', 18.

λιστα ποικιλοτρόπως ὑπό καιροσκόπων, ὄντων σιχαμερῶν κολάκων ἀνηκόντων εἰς τόν κόσμον τῶν χαφιέδων, οἵτινες ὄντως βδελυκτοί ὄντες ἀποτελοῦσι μέν καρκινώματα, ἄτινα ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΣΙ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, ἀλλ' ἀντιθέτως αὐτοκαταστρέφονται, ὅταν ὁ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας ἀποφασίσῃ τοῦτο, ἐν ἀνυπόπτῳ χρόνῳ ἐπαληθευομένου τοῦ προφητικοῦ ρήματος· «ἐξέλειπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι καί τά ἔτη αὐτοῦ μετὰ σπουδῆς»...⁶⁹».

Παρετεínaμεν, ἀγαπητοί μας Πατέρες καί ἀδελφοί, τόν λόγον κατὰ τοῦ Ζωϊκοῦ-Φαρισαϊκοῦ πνεύματος τῆς ἀκαθάρτου καί σχισματοαιρετικῆς μισαδέλφου καθάρσεως, διότι αὐτήν ἐπρόβαλλαν ὡς κυριώτατον λόγον τοῦ σχίσματός των ὅχι μόνον οἱ ἐν λόγῳ πραξικοπηματῖαι, φλυαροῦντες περί «ἐξώθεν καλῆς μαρτυρίας» καί «ἀναξίων εἰς τοὺς βαθμούς τῆς Ἱερωσύνης» καί «ρυπάνσεως τῆς ἀχράντου ἀγιότητος τῆς Ἐκκλησίας⁷⁰»!! Ἀλλά καί πρό καί μετὰ αὐτῶν οἱ Διαυλείας Ἀκάκιος καί Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Κιούσης), ἀντιγράφοντες μέχρι καί τήν εὐφημον ὀρολογίαν τῶν Ἱερωνυμικῶν, περί «σκουπιδοντενεκέ», «κόπρου Αὐγείου» κ.λ.π. Οἱ δύο αὐτοί Ἐπίσκοποι κατὰ τάς αὐτάς ἡμέρας τοῦ πρώτου τούτου σχίσματος, προέβησαν καί αὐτοί εἰς ἀποκήρυξιν

69. βλ. «Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία, σελ. 5038, 5032, 5028, 5002, 4948-9, 4993-4, 4948,-9.

70. βλ. ἀποσπάσματα δημοσιευμάτων των ἀνωτέρω.

καί «διακοπήν πνευματικῆς κοινωνίας» μέ τήν νόμιμον Ἱεράν Σύνοδον, φλυαροῦντες καί αὐτοί (ὡς ἔγραφαν κατά λέξιν) περί «προσώπων μὴ ἔχόντων τήν καλήν ἔξωθεν καί ἔσωθεν μαρτυρίαν»⁷¹»!!

Ποῖοι ταῦτα διεμαρτύροντο; Οἱ αὐτοκατάκριτοι συνείσακτοι! Βλέποντες «τό κάρφος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ» των, «τήν δέ δοκόν» εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των μὴ κατανοοῦντες!! Τοσοῦτον Φαρισαϊκὴ ὑποκρισία! Τοσοῦτον ἀπομεμακρυσμένος καί ἔργω καί λόγῳ, καί βίῳ καί ἰδεολογίᾳ ὁ μετέπειτα «Ἀρχιεπίσκοπος» Χρυσόστομος ἀπὸ τὸν ὁμώνυμόν του μεγαλουργόν Ἅγιον, τοῦ ὁποίου τάς χρυσαυγεῖς παρακαταθήκας μόλις ἀπελαύσαμεν!

Πρέπει νὰ εἰπωθῇ, ὅτι τό δεύτερον αὐτό «ράπισμα» πού ἐδέχθη ἡ Ἱερά Σύνοδος ὑπὸ τῶν Διαυλείας καί Θεσσαλονίκης ἦτο καί ὀλίγον ... γελοῖον, διότι ἡ Ἱερά Σύνοδος πρὸς τήν ὁποίαν ἀνεκοίνουν ὅτι διακόπτουν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν, ἥδη πρὸ καιροῦ τοὺς εἶχε ἡ ἰδία θέσει εἰς ἀργίαν καί ἀκοινωνήσιαν, καί συνεπῶς, οὕτως ἢ ἄλλως ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία μετ' αὐτῶν ἦτο ἥδη ἀποκεκομμένη.

Δυστυχῶς εἰς τήν ἀποκήρυξιν τοὺς οἱ δύο Ἱεράρχαι ἐξισώνουν αὐθαιρέτως θύτην καί θῦμα, συγκατακρίνοντες μέ τοὺς σχισματικούς Κορινθίους Κάλλιστον καί Ἀττικῆς Ἀντώνιον, καί τήν Κανονικὴν Ἐκκλησιαστικὴν Διοίκησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου καί τῶν σὺν αὐτῷ, διότι δῆθεν προέβησαν καί αὐτοὶ εἰς Ἐπισκοπικὰς χειροτονίας ἀναξίων, ἀνευ

71. βλ. ἀποκήρυξιν 27-2-'79.

συγκαταθέσεως ὅλων τῶν Ἱεραρχῶν καί βεβιασμένως!

Εἶναι βέβαια ἀλήθεια, ὅτι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος ἐνήργησε κάπως βεβιασμένα, ὅπως ἦτο φυσικόν ἐκ τοῦ προκληθέντος σάλου καί αἰφνιδιασμοῦ. Ἀλλά δέν εἶναι ἀλήθεια ὅτι αἱ χειροτονίαι εἰς τά ὁποίας προέβη ἐτελέσθησαν ἄνευ τῆς κοινῆς τῶν Ἐπισκόπων συγκαταθέσεως.

Συγκεκριμένα ἐκ τῶν ἑνδεκα συνολικά Ἱεραρχῶν τῶν τάξεών μας κατά τό 1979, οἱ πέντε ἦσαν ἤδη ἐκτός Συνόδου, ἦτοι οἱ: Ἀστορίας Πέτρος, Διαυλείας Ἀχάκιος, Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, Κορινθίας Κάλλιστος καί Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Ἀντώνιος. Οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν εἶχε, κατά λογικήν συνέπειαν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος νά ζητήσῃ καί αὐτῶν τήν γνώμην. Ἐκ δέ τῶν ὑπολοίπων ἕξι Ἐπισκόπων, οἱ τρεῖς (Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος, Πειραιῶς Γερόντιος καί Φθιώτιδος Καλλίνικος) ἐτέλεσαν τάς χειροτονίας μέ τήν σύμφηφον γνώμην-ἐγκρισιν καί τῶν Εὐρίπου Παΐσιου, (ὁ ὁποῖος ἤδη πρό τοῦ σχίσματος εἶχε ὑποβάλλει παραίτησιν διά λόγους ὑγείας) καί Καναδᾶ Ἀκαχίου. Ἀπομένει μόνον ὁ Κυκλάδων Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος ὡς φαίνεται δέν ἠρωτήθη διά τάς χειροτονίας, πλὴν δέν γνωρίζομεν τάς σχέσεις του τόν καιρόν ἐκεῖνον (Φεβρουάριος 1979) μέ τήν Ἱεράν Σύνοδον, καθότι αὐται δέν ἦσαν σταθεραί, λόγω τῆς κατά καιροῦς συμμαχίας του μέ τοὺς Διαυλείας Ἀκάχιον καί Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον.

Συνεπῶς, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος ἔδρασε νομίμως, μέ ὅσους Ἱεράρχας εἶχε

κατά τήν συγκεκριμένην χρονικήν στιγμήν εἰς τήν διάθεσίν του.

Ἀλλά οὕτως ἢ ἄλλως, ἀποτελεῖ φοβερώτατον τόλμημα καί δεινήν διαστρέβλωσιν τῆς ἀληθείας καί τοῦ δικαίου, ἡ αὐθαίρετος ἐξίσωσις παρανόμων καί νομίμων, ἔστω καί ἂν τά μέτρα πού ἔλαβαν οἱ νόμιμοι δέν ὑπῆρξαν τέλεια κατά τήν σύλληψιν καί τήν ἐκτέλεσιν.

Πρέπει ὁμως διά τήν Ἱστορίαν νά παραθέσω εἰς τήν ἀγάπην σας καί ὀλίγα ἀποσπάσματα ἐκ τῆς τετρασελίδου ἀποκηρύξεως τῶν Διαυλείας καί Θεσσαλονίκης.

«Ὡς βαρύς γδοῦπος» ἔγραφαν, «καί ὡς κεραυνός βαρυνεφώσεως ἠκούσθη ἡ τρομακτική εἰδησις μιᾶς πρωτοφανοῦς ἀσεβεστάτης τόλμης εἰς τά ἐκκλησιαστικά χρονικά ἀθρόων Ἀρχιερατικῶν χειροτονιῶν, ἀδιακρίτως προσόντων καί ἱκανοτήτων, πρὸς χλεύην καί ἐξευτελισμόν τοῦ ὑφίστου Ἀποστολικοῦ ἀξιώματος ὑπό μερίδος τῆς Ἡγεσίας Γ.Ο.Χ., ἥς ἡ ὑποκρισία περί τηρήσεως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων ὑπερηχόντησε πάντα Φαρισαϊσμόν.

Ἡ Δεσποτική φωνή «οὐαί ὑμῖν Φαρισαῖοι ὑποκριταί» ἀντηχεῖ καί πάλιν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς ἐλληνικῆς καί ἀλλοδαπῆς γῆς, διά τοὺς ἐνεργοῦντας τά τοιαύτα «Γνησίους Ὁρθοδόξους Ἀρχιερεῖς....»

Ἐπειδή οἱ τρεῖς προμνησθέντες Ἀρχιερεῖς (Ἀρχιεπίσκοπος, Πειραιῶς καί Φθιώτιδος)

ἐκαλλιεργήσατε ἀπροκαλύπτως καὶ σκανδαλωδῶς ἀπὸ ἐτῶν τό ἔδαφος πρὸς δημιουργίαν τῶν καταλλήλων προϋποθέσεων, ὡς ἤδη ἐξελίχθησαν αὐται, διὰ τὴν ὁπωσδήποτε χειροτονίαν προσώπων μὴ ἐχόντων τὴν καλὴν ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν καλὴν μαρτυρίαν...

Ἐπειδὴ ἀπεβάλατε Συνοδικούς Ἀρχιερεῖς, διὰ τὸν λόγον καὶ μόνον ὅτι ἐζήτουν ἡθικὴν τάξιν καὶ εὐνομίαν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν καὶ κάθαρσιν τοῦ κλήρου.

Ἐπειδὴ ἐπεδείξατε ἐκδίκησιν ἀφάνταστον κατὰ τῶν ὡς ἄνω καταγγειλάντων τὰς παρανομίας σας Ἀρχιερέων...

Ἐπειδὴ διαλύσαντες πρότερον, ὡς ἐλέχθη, τὴν Ἱεράν Σύνοδον, μόνον δέ οἱ ὡς ἄνω τρεῖς προέβητε εἰς ἀντικανονικάς χειροτονίας τῶν ἀρεστῶν ὑμῖν, κατακρινόμενοι οὕτω ἐπὶ τυρεῖα κατὰ τοὺς Θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας ιη' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς καὶ λδ' τῆς Πενθέκτης....

Ἐπειδὴ ἐχειροτονήσατε ἐκ τοῦ σωροῦ ἀνεξετάστως ἀγραμμάτους, γέροντας παραλύτους καὶ βεβαρυμένους μέ καταγγελίας ἡθικῶν καὶ ἄλλων παραπτωμάτων, κατατεθείσας ἐπισήμως ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ καί, τέλος

Ἐπειδὴ ἐδημιουργήσατε περαιτέρω σχίσματα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., ὧν οὐδέ αἷμα μαρτυρίου δύναται νὰ ἀποπλύνῃ τὴν ἁμαρτίαν, κατὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομον,

Διά ταῦτα:

Ἡμεῖς οἱ ὑπογραφόμενοι Ἀρχιερεῖς, μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς ἐναπομεινάσης ἀμετόχου τοιούτων ἀθέσμων ἐνεργειῶν εἰς βάρος τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τό «πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις», ὡς καί τήν αἰωνόβιον πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, **ΑΠΟΔΟΚΙΜΑΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ** πάσας τάς ἀνωτέρω ἀντικανονικάς ἐνεργείας σας, καί τήν ἐσχάτως ἀθέμιτον καί ἀσυλλόγιστον πρᾶξιν Ὑμῶν τε καί τῶν ἐτέρων Ἀρχιερέων, ὡς ἀνοσιουργόν πρᾶξι κόπημα ἀπαράδεκτον εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ὡς ἐπίσης καί Ὑμᾶς τοὺς ἐνεργήσαντας τοῦτο Ἀρχιερεῖς **ΚΑΤΑΣΤΑΝΤΑΣ ΗΔΗ ΥΠΟΔΙΚΟΥΣ** ἐναντι μιᾶς τοπικῆς ἡ μείζονος Συνόδου, ἱκανῆς νά κρίνῃ ὑμᾶς, καί διὰ τοῦτο, μὴ δυναμένους τοῦ λοιποῦ κανονικῶς νά ἐνεργήσετε οὐδέν νόμιμον, συμφώνως πρὸς τήν Ἐκκλησιαστικὴν νομοθεσίαν.

Πλέον δέ βαρυτέραν τῆς ἀντικανονικῆς πράξεως τῶν Ἀρχιερέων Ἀντωνίου καί Καλλίστου χαρακτηρίζομεν τήν ἰδικήν σας ἐνεργειαν, ἀναγομένην καί εἰς κατηγορίαν τυρείας ὡς προεμνήσθημεν, λόγῳ τοῦ διαχωρισμοῦ καί τῆς ἀγνοήσεως ἐτέρων ἑξ' Ἀρχιερέων.

ΔΙΟ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΠΤΟΜΕΝ ΜΕΘ' ὙΜΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ ἄχρι νομίμου καί Κανονικῆς ἐκδικάσεώς σας,

καί σᾶς παραδίδομεν εἰς τήν ἀδέκαστον κρί-
σιν τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἱστορίας.

Τό λεῖμμα τῆς Ἱεραρχίας Γ.Ο.Χ.
Ὁ Ἀττικῆς καί Διαυλείας Ἀκάχιος.
Ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος».

Ὅπως πιστεύω διαπιστώνετε καί σεῖς, φιλάτοι
μου ἀκροαταί, ἡ ἀποκήρυξις ὑπό τοῦ περιωνύμου
«λείμματος» (ἢ μήπως λύματος μέ «υ»;) τῆς Ἱε-
ραρχίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀποτελεῖ μνημεῖον διαστροφῆς,
ἐμπαθείας καί ἰδιοτελείας, διά τούς λόγους πού ἤδη
ἀνέπτυξα. Τό θαυμαστόν εἶναι ὅτι τό διμελές Ἱεραρ-
χικόν «λεῖμμα» δέν εἰσῆλθεν εἰς τόν κόπο συντάξε-
ως καί ἀποστολῆς παρομοίου ἀποδοκιμαστικῆς ἐπι-
στολῆς πρός τούς πρωταιτίους καί πρωτοφανεῖς πρα-
ξικοπηματίας Ἀρχιερεῖς Κορινθίας Κάλλιστον καί
Ἀττικῆς Ἀντώνιον! Διατί; Ἴσως διότι εἶχαν τήν ἴδιαν
ὄχι φιλοσοφίαν, ἀλλά φιλομωρίαν περί καθάρσεως
καί ἀνηθίκου ἠθικότητος, ὡς μαρτυροῦν τά ἐπίσημα
ἐγγράφα ἀμφοτέρων, ἀφοῦ ὡς γνωρίζομεν καλῶς,
ἀμφότεροι ἐχρησιμοποιοῦν ὡς σύμβουλόν των τόν
διάσημον θεολόγον κ. Ἀθανάσιον Σακαρέλλον, προ-
φανῶς ὁδηγοῦντα αὐτούς εἰς Ζωϊκῆς ἐμπνεύσεως ἠθι-
κάς πουριτανικάς ἐπαναστάσεις!....

Ἀμέσως μετά τήν ἀποκήρυξιν των οἱ Διαυλείας
καί Θεσσαλονίκης ἐξάπέλυσαν κατὰ τάς ἀρχάς Μαρ-
τίου πολυσέλιδον Ἐγκύκλιον πρός τόν Ἱερόν Κλήρον
καί τόν λαόν τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ τόν πομπῶδη
τίτλον ὑπέρ τῶν ἑαυτῶν των ὡς δῆθεν «διατηροῦντων
ἀκραιφνή τήν Παράδοσιν καί τήν κανονικήν τάξιν

τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»! Εἰς αὐτὴν ἀναμασῶντες τὰ ἴδια μέ τὴν ἀποκήρυξιν, προτρέπουν πάντα εὐσεβῇ εἰς ἀποστασίαν κατὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «ἵνα μὴ συγκοινωνός γίνῃ καὶ συνυπεύθυνος... διὰ τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἀδιαφόρου ὑπαγωγῆς του εἰς τοὺς δράστας», τονίζοντας ὅτι ὅσα ἐγίναν «μόνον ὡς ἐγκατάλειψις Θεοῦ ἐρμηνεύεται⁷²».

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν νομίζομεν ὅτι ἰσχύει διὰ τοὺς ταῦτα γράφοντας δύο Ἀρχιερεῖς, αὐτό πού σημειώνει διὰ τόν πρ. Ἀθηνῶν Ἱερώνυμον ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Θεόκλητος Στράγκας. "Ὅτι δηλαδή,

«κατετρύχετο ἀπὸ τόν πόθον καὶ τό πάθος τῆς ἐκδικήσεως, δηλαδή νά ἐκδικηθῇ τὰ πλείονα μέλη τῆς Ἱεραρχίας, ἅτινα ἐστάθισαν ἀδιάφορα παντελῶς πρὸς τὴν προσωπικότητά του, ἴσως διότι ἴστατο καὶ αὐτός ἀγέρωχος πρὸς τὰς ἀξιολόγους προσωπικότητας τῆς Ἑλλάδικῆς Ἱεραρχίας. Ἐμίσει τὴν *ΙΕΡΑΡΧΙΑΝ*, διότι περιελάμβανε εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς ζιζάνια τινά; Καὶ ἐνόμιζε ναρκισσευόμενος ὅτι - καθὼς διεφημίζετο ὡς «ἔνσαρκος ἄγγελος» - ἦτο ἱκανός καὶ ὁμοιος τῷ κάποιῳ ἀγγέλῳ τοῦ Θεοῦ, «ὃν θά στείλῃ ἐν καιρῷ ὡς θεριστήν», ἵνα θερίσῃ αὐτά τὰ ζιζάνια τῆς Ἱεραρχίας;.... Ἀλλὰ καὶ τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐφώτιζε τοὺς πλείονας Ἱεράρχας νά μὴ συμπαθῶσι τοῦτον, ὡς

72. βλ. Ἐγκύκλιος «πρὸς τόν εὐλαβέστατον Κλῆρον καὶ τόν Θεοσεβῆ λαόν....» 4 Μαρτίου 1979.

*ὄντα ὑποκριτὴν καὶ ἐμπαθῆ, ἐγωπαθῆ καὶ
δόλιον, καὶ στερούμενον τῆς ἀπαιτουμένης
ικανότητος νά συνεργάζεται μετ' ἀνθρώπων,
οὓς θεωρεῖ ὡς ὄντας ἄχρηστα ζιζάνια....⁷³».*

Τελικά ἡ Ἱερά Σύνοδος μέ βάσιν τόν λα' Ἀποστολικόν Κανόνα, ὁ ὁποῖος κελεύει διά τούς παρασυναγώγους πού χωρίζονται ἀπό τόν Ἐπίσκοπό τους, πρῶτον «ὁ Ἐπίσκοπος νά παρακινήσῃ μέ γλυκάδα καὶ ἡμερότητα τρεῖς φορές τούς ἀπ' αὐτοῦ χωρισθέντας νά λείπουν ἀπό τοιοῦτον κίνημα», καί ἔπειτα νά προχωρῇ εἰς τήν καταδίχην τους⁷⁴, ἀπεφάσισεν «ὁπως φιλαδέλφως καί νουνεχῶς φερομένη, ζητήσῃ ἀπό τούς ἀνωτέρω Ἀρχιερεῖς αὐτοσυγκράτησιν καί ἀναθεώρησιν τῆς ἀποφάσεώς των, ἀποβλέποντες εἰς τήν χρεισιμότητα τῶν περιστάσεων, καί προσέλθουν πρὸς συνεργασίαν καί πάλιν μετὰ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, χάριν τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος καί τῆς ἀρραγοῦς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν⁷⁵». Βεβαίως τό συγκρατημένον τοῦτο μέτρον δέν ἦτο ἐφαρμόσιμον καί εἰς τούς ἀποσχισθέντας περὶ τόν Κορινθίας Κάλλιστον, καθότι αὐτοὶ δέν ἦσαν ἀπλῶς παρασυνάγωγοι, ἀλλὰ μόνοι των ἔκαμαν ἀθρόας χειροτονίας καί συνέστησαν αὐτομάτως νέαν Σύνοδον - Ἐκκλησίαν, δίχως νά ἔχει προηγηθεῖ τίποτα πού νά δικαιολογεῖ αὐτήν τήν στάσιν τους!

Εἰς τό θέμα αὐτό ἐφάνησαν ἀνώτεροι καί εἶναι

73. πρβλ. Ματθ. ιγ', 30 καί «Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία», σελ. 4952 καί 4997.

74. βλ. ἐρμηνείαν εἰς Ἱερὸν Πηδάλιον.

75. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 761, σελ. 15.

πράγματι ἐπαινετοί οἱ Διαυλείας Ἀκάκιος καί Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, ἀφοῦ καθ' ὅλην τήν πολυετῇ διάρκειαν τῆς διαστάσεώς των μέ τήν Ἱεράν Σύνοδον, δέν ἐποίησαν οὐδεμίαν Ἐπισκοπικὴν χειροτονίαν, οὐδέ συνεκρότησαν ἑτέραν Σύνοδον.

Ὑλοποιώντας τήν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ προσεγγίσεως μετ' αὐτῶν (τούς ὁποίους καί οἱ Καλλιστιακοὶ εἶχαν ἐγγράφως καλέσει νά ἐνωθοῦν μαζί τους, δίχως νά τό πετύχουν⁷⁶), ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς παρακλητικὴν ἐπιστολήν, δεῖγμα μνημειώδους φιλαδελφίας, μακροθυμίας καί ποιμαντικῆς συνέσεως.

Γράφει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πρὸς αὐτοὺς καί τὰ ἑξῆς, μεταξὺ ἄλλων:

«Σεβασμιώτατοι Ἀγιοὶ ἀδελφοί Ἀκάχιε καί Χρυσόστομε, φιλαδελφία κινούμενος ἀπευθύνω ὑμῖν τήν προσωπικὴν μου ταύτην πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολήν, εἰς ἀπάντησιν τῆς γενομένης ὑφ' ὑμῶν ἀποκηρύξεως....

Δέν νομίζω ὅτι κατὰ βάθος πιστεύετε, ὅτι εὐσταθοῦν τὰ ὅσα ἐν αὐτῇ ἀναφέρετε... Τό κάλλιστον δι' ὑμᾶς θά ᾗτο νά προσέλθῃτε εἰς τήν Ἱεράν ἡμῶν Σύνοδον καί νά τακτοποιηθεῖτε ὑπ' αὐτῆς, ἵνα ἐντεῦθεν ἡνωμένοι συνεχίσωμεν τόν Ἱερόν ἀγῶνα οὐχί δι' ἀλληλοεξόντωσιν, ἀλλὰ διὰ τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ....

76. βλ. «Φύλακες Ὁρθοδοξίας» φ. 1, σελ. 5.

Αἱ ἀποκηρύξεις καί τὰ πραξικοπήματα δέν εἶναι λύσεις, ἀγαπητοί μου. Μᾶλλον ἐμπλέκουν τὰ πράγματα καί σκανδαλίζουν εἰς τό ἔπακρον τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα...

Ἦς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τὰ πάθη, τοὺς ἐγωισμούς καί τὰ πείσματα, τὰ ὅποια μᾶς φθείρουν ψυχικῶς καί κολάζουν αἰωνίως. Ἦς ἀρθῶμεν εἰς τό ὕψος τῶν περιστάσεων καί ἄς λάβωμεν μίαν ἀνδρικήν καί γενναίαν ἀπόφασιν νά καταπατήσωμεν τόν διάβολον, τόν δημιουργόν τῶν Σχισμάτων καί διαιρέσεων. Αὕτη θά εἶναι ἡ μεγαλυτέρα νίκη, ἡ ὁποία θά καταπλήξῃ τοὺς πάντας καί θά χαροποιήσῃ οὐρανόν καί γῆν.

Ἐμπρός λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἔλθετε νά ἐνωθῆτε μέ τήν Ἱεράν ἡμῶν Σύνοδον ἀνακαλοῦντες ἀποκηρύξεις κ.τ.τ. Αὐτό θά εἶναι ἡ μεγαλυτέρα σας τιμή καί δόξα.

Ἐν ἀναμονῇ προσελεύσεώς σας διατελῶ
μέ ἀδελφικήν ἀγάπην,
† ὁ Ἀθηνῶν Αὐξέντιος»

Εἰς τήν παραδειγματικήν ταύτην πατρικήν ἐπιστολήν οὐδέν ἀπήντησαν οἱ δύο Ἱεράρχαι, ὅποτε ἡ Ἱερά Σύνοδος τήν 2αν/15ην Ἰουνίου ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς δευτέραν ἐπιστολήν, ὅπου πάλιν παρακαλεῖ αὐτοὺς ὅπως ἐπανέλθουν «παρά τό πλευρόν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἵνα ἀπό κοινοῦ «τοῖς μέν ὀπισθεν ἐπιλανθανόμενοι, τοῖς δέ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενοι» συνεχίσωμεν τήν ἀνηφορικὴν πορείαν τοῦ

Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος». Διεβεβαίωνε δέ ὅτι «**θά ἐπιλύση τά τυχόν ὑπάρχοντα ἅλута, ὡς καί τά ἐκάστοτε ἀναφύομενα προβλήματα ἀντικειμενικώτατα, ἐφαρμόζουσα ἐν Αὐτῇ «τὴν τῶν πλειόνων ψῆφον», ὡς οἱ θεῖοι καί Ἱεροί Κανόνες διακελεύουσιν**». Βέβαια ἀνάμεσα εἰς τὰς ἐπανειλημμένας εὐγενικάς καί φιλαδέλφους προσρήσεις, ἡ Ἱερά Σύνοδος διακριτικά ὑπεδείκνυεν ὅτι εἰς περίπτωσιν ὅπου μείνουν ἀδιάλλακτοι καί χωρισμένοι, θά «ἐλθῇ εἰς τὴν πολὺ δυσάρεστον θέσιν, ἀλλ' ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην νά προβῇ εἰς ἀναλόγους κυρώσεις καί μέτρα προβλεπόμενα ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων⁷⁷»....

Δύο ἐβδομάδες περίπου μετὰ τὴν ἀποστολὴν καὶ αὐτῆς τῆς Συνοδικῆς ἐπιστολῆς οἱ Διαυλείας Ἀκάκιος καί Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ἀπήντησαν ἐγγράφως, δίχως νά ἀναφέρονται ὁμως - ἄγνωστον διατί - εἰς τὴν 2αν Συνοδικὴν ἐπιστολὴν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν προσωπικὴν πρώτην τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Δυστυχῶς ὁμως, ἀποδεικνύοντες δι' ἄλλην μίαν φοράν τό ἰδιόρρυθμον καί δυσεπίλυτον τῆς περιπτώσεώς των, δέν ἠρκέσθησαν καὶ εἰς μίαν ἀπλὴν ἔκφρασιν τῆς ὁποίας διαφωνίας των εἰς τὰς εὐγενικωτάτας προσφορὰς τῶν συνεπισκόπων των, ἀλλ' ἐξαπέλυσαν μίαν ἀπάντησιν - βόμβαν κυριολεκτικά, ἕναν λίβελλον δέκα (10) σελίδων πλήρη ὕβρεως, μανίας, συκοφαντίας, πού μόνον καρδιά διεστραμμένη μπορεῖ νά συντάξῃ! Διηνησιμένη ὅλη ἡ ἀπάντησίς των μέ ἐπιθετικούς προσδιορισμούς ὡς «**κυνικὴ ὑποκρισία**», «**φιλάδελφος πανουργία**», «**ἀδιάντροπος καιρο-**

77. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 766, σελ. 8.

σκόπος», «αὐτογελοιοποίησις», «δεινός σκοτασμός», «ἀπογυμνωθέντες καὶ ὀλίγης αἰδοῦς καὶ ἀνθρωπισμοῦ» καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέληγεν ὡς ἑξῆς:

«Πληροφορηθεῖτε δι' ἄλλην μίαν φοράν ὅτι ἡμεῖς οἱ ὑπογραφόμενοι, τό λείμμα ἐκ τῆς ὑγιοῦς Ἱεραρχίας, οἱ διαμεΐναντες σῶοι ἀπὸ τὴν λώβην τῶν παρανομιῶν σας, ΔΕΝ ΑΝΗΚΟΜΕΝ ΕΙΣ ΥΜΑΣ ἀφ' ἧς διεκόψαμεν μεθ' ὑμῶν πνευματικὴν κοινωνίαν δυνάμει τῆς ἀπὸ 27/2/79 ἐγγράφου ἀποκηρύξεως τῶν παρανόμων χειροτονιῶν σας, καὶ ΟΥΔΕΜΙΑΝ ΕΞΑΡΤΗΣΙΝ ΕΧΟΜΕΝ ΕΞ ΥΜΩΝ ΕΚΤΟΤΕ...

Λάθρα ἡμῶν γενομένης χειροτονίας δέν ἀναγνωρίζομεν, οὐδέ «Σύνοδον» ἀντικανονικῶς συγκροτηθεῖσαν ἐρήμην ἡμῶν γνωρίζομεν... Διό καὶ θέλομεν διατηρήσει δι' ἑαυτοῦς τό δικαίωμα τῆς τοιαύτης ἀνεξαρτησίας διὰ λόγους συνειδήσεως, τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τελούσης εἰς κατάστασιν ἄκρως ἐκτάκτου ἀνάγκης κατόπιν τῶν λαβόντων χώραν πραξικοπημάτων σας, μέχρι νομίμου ἐκδικάσεως τούτων ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου πρὸς τοῦτο Ἐκκλησιαστικοῦ ὀργάνου, ἥτοι μείζονος ὁμοφρόνου Συνόδου.

Ὡς τελοῦντες δέ ἐν τοιαύτῃ ὑποδικίᾳ, οὐδέν νόμιμον ἢ ἐγκυρον δύνασθε νά ἐνηργήσητε. Καὶ ταῦτα ὡς τελευταία ἀπάντησις ἡμῶν⁷⁸».

78. βλ. ἐπιστολὴ τῶν δύο πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον, 30-6-1979 καὶ σχετικὸν ἄρθρον εἰς «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδόξιας» 766, σελ. 9-12.

Ἀκόμη καί μετά αὐτήν τήν ἀχαρακτήριστον «ἀπάντησιν», ἡ Ἱερά Σύνοδος δέν προέβη εἰς οὐδεμίαν ἐναντίον των κύρωσιν, μάλιστα δέ ἔμελλε σύντομα καί πάλιν ἀνεξικάκως νά τούς πλησιάσῃ!

Τήν 5ην-18ην Ὀκτωβρίου κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου συνελήθη «ἕκτακτος Ἱερατική Σύναξις» τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἰς αὐτήν, μεταξύ τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων, συμπαρέστη καί ὁ Σεβασμιώτατος Γαβριήλ Κυκλάδων, ὁ ὁποῖος δέν εἶχεν ἀκόμη ἀκολουθήσει τούς Διαυλείας καί Θεσσαλονίκης εἰς τήν ἀπομάκρυνσίν των ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, οὐδέ ἐβαρύνετο - λόγῳ τῆς μετριότητός του καθῶς εἵπομεν- μέ κάποιαν ποινήν.

Εἰς τόν ἐναρκτήριον λόγον τοῦ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐτόνισε μεταξύ ἄλλων καί τά ἑξῆς:

«Εἶναι δυνατόν, ἀδελφοί καί Πατέρες, νά καταρρακώνουν καί σπιλώνουν τήν ὑπόληψιν ἐπιλέκτων συνεργατῶν, Κληρικῶν καί Λαϊκῶν, ἐπὶ μόνῳ τῷ ἀκούσματι φληναφημάτων (κουτσομπολιῶν κατὰ τό δὴ λεγόμενον) ἀχαλινώτων γυναικείων στομάτων, ἢ ἀνδρῶν ἐκγυμνασμένων εἰς τάς ἀδεσπότους πληροφορίας καί κατασυκοφαντήσεις;

Ὑποχρεοῦμαι ἀπό τοῦ βήματος τούτου, οὐχί μόνον νά ὑπεραμυνθῶ τῶν συνετῶν καί καλῶν συνεργατῶν μου Κληρικῶν καί Λαϊκῶν, ἀλλά καί νά ἐκφράσω τήν ΠΛΗΡΗ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΗΝ ΜΟΥ ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑΝ πρὸς αὐτούς, διότι δίδουν εἰς πᾶσαν πρόσκλησιν καί παράκλησιν μου, εὐσυνείδητον

καί πρόθυμον παρόν, μέ ἀποτέλεσμα ἡ ἀγαστή αὐτή συνεργασία νά ἔχῃ σήμερον νά παρουσιάσῃ τήν πλήρη ἀναγνώρισιν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τήν ἐπικοινωνίαν ἡμῶν μέ ἐπισήμους Κρατικές Ἀρχάς, τήν ἐπέκτασιν καί τόν ἐξωραϊσμόν τῶν Ἱερῶν Ναῶν τοῦ Γενικοῦ Ταμείου μας, τήν αὐτοδύναμον τροχιάν τῶν οἰκονομικῶν πραγμάτων....⁷⁹».

Ἡ Σύναξις συνεζήτησε τά προκύψαντα ἐκ τοῦ προσφάτου χωρισμοῦ προβλήματα, ὡς καί τό θέμα τῶν Διαυλείας Ἀκαχίου καί Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου. Ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως ὅπως σταλῇ ἐπιτροπή διαλλαγῆς -συμβιβασμοῦ πρὸς ἀμφοτέρους, εἰς τάς γυναικείας Ἱεράς Μονάς πού διαμένουν εἰς τά περὶχωρα τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπεφασίσθη δέ ὅπως αὕτη εἶναι ἡ τελευταία προσπάθεια (τρίτη κατὰ σειράν) διὰ τήν ἀνάκλησιν τοῦ ἰδικοῦ των χωρισμοῦ.

Ἡ ἐπιτροπή συνεκροτήθη ἐκ τῶν: Σεβασμιωτάτων Φθιώτιδος Καλλινίκου καί Πατρῶν Θεοφίλου, Πρωθιερέως Μιχαήλ Σαββοπούλου, Ἱεροδιακόνου Ἀμβροσίου (νῦν ἀγίου Φιλίππων) καί Ἀγιορείτου Γέροντος Ἰακώβου, καί μετέβη αὐθημερόν πρὸς τάς Ἱεράς Μονάς τῶν δύο Ἐπισκόπων. Τό ἀποτέλεσμα περιγράφει τό τότε ἐπίσημον περιοδικόν ὄργανον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς ἐξῆς:

«Ἐπιστρέψασα ἡ ἐπιτροπή ἀπό τόν Σεβασμιώτατον Ἀκάχιον, ἐπληροφόρησε τήν Ἱεράν Σύνοδον ὅτι οὐδέν ἐπετεύχθη, παρά τήν

79. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 766, σελ. 6.

ἐπιμονήν ταύτης. Οὗτος ὅχι μόνον ἡρνήθη κάθε συνεργασίαν μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἀλλὰ προέβη καί εἰς ὕβρεις ὡς καί συκοφαντίας κατὰ τῆς Ἱεραρχίας, καί γενικά τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ὁ δέ Σεβασμιώτατος Χρυσόστομος δέν ἐνεφανίσθη διόλου εἰς τήν ἐπιτροπήν, καίτοι εὕρισκετο ἐντός τῆς Μονῆς του. Εἶναι φανερόν λοιπόν, ὅτι δέν ὑπάρχει ἐκ μέρους των οὐδεμία πρόθεσις ἐπιστροφῆς των⁸⁰».

Εἰς δέ τόν Σεβασμιώτατον Κυκλάδων Γαβριήλ

«ἐπροτάθη νά ἀναλάβῃ τήν διαποιίμανσιν ὡς ἔξαρχος τῆς Ἐπισκοπῆς Μαγνησίας. Ἐπροτάθη ἐπίσης νά μεταβῇ μέ τήν Ἐπιτροπήν εἰς τούς Σεβασμιωτάτους Ἀκάχιον καί Χρυσόστομον, ἀλλὰ ὅλως παραδόξως καί παρὰ τήν ἐπιμονήν τοῦ Ἱερατείου ἀπέρριψε καί τάς δύο προτάσεις, καταθέσας ἐν τῷ ἅμα καί ἔγγραφον εἰς τήν Γραμματείαν, ζητῶν διευκρινίσεις εἰς παλαιότερα θέματα. Ἐπ' αὐτοῦ θά ἀσχοληθῇ ἡ Ἱεραρχία εἰς τήν προσεχῇ Αὐτῆς συνεδρίαν⁸⁰».

Ταῦτα ἐσημείωνεν ἡ παλαιίμαχος «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας», ἡ ὁποία εἰς τό ἐπόμενον φύλλον της Νοεμβρίου 1979, προκειμένου νά φιμωθοῦν οἱ σπερ-

80. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 766, σελ. 7.

80. βλ. αὐτόθι.

μολόγοι συκοφάνται νεοκαθαροί, ἐδημοσίευσεν ἄρθρον τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανασίου, τονίζοντας ὅτι·

«ἤδη ἐκινήθη ἡ διαδικασία διὰ τὴν πολυπόθητον *ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΚΑΘΑΡΣΙΝ ΚΑΙ ΕΞΥΓΙΑΝΣΙΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΚΛΗΡΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΒΑΘΜΟΥ*. Καλοῦνται ὅθεν *ΑΠΑΝΤΕΣ* οἱ εἰλικρινῶς ποθοῦντες ταύτην ἀλλὰ καὶ οἱ φωνασκοῦντες διὰ ἐντυπωσιασμόν, ὅπως καταθέσουν τό συντομώτερον εἰς τό παρ' ἡμῖν πρωτοβάθμιον *Συνοδικόν Δικαστήριον ΕΓΓΡΑΦΩΣ* ἀλλὰ καὶ *ΕΝΥΠΟΓΡΑΦΩΣ*, πᾶν ἱκανόν στοιχεῖον νά ἐδραιώσῃ κατηγορίαν ἀδιάσειστον κατὰ παντός Κληρικοῦ, πρὸς *ΡΙΖΙΚΗΝ* ρύθμισιν τοῦ πολυλαλήτου τούτου θέματος⁸¹».

Ἀναγκάζομαι νά ἀναφέρω ὡς ἐν παρόδῳ τοιαῦτα δημοσιεύματα, ὥστε οὕτω νά καταστῇ ἀναντιρρήτως αὐταπόδεικτον ὅτι ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος ὑπὸ τόν Μακαριώτατον καὶ ἀγωνιστὴν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον, καὶ πρό, καὶ μετὰ τό σχίσμα δέν παρέβλεφεν τό θέμα τῆς περιβοήτου «ἡθικῆς καθάρσεως» κατὰ τό μέτρον τοῦ δυνατοῦ, ἀλλὰ οἱ κακόβουλοι ἀντίπαλοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐφεύδοντο καὶ «παράφουσκωναν» -κατὰ τό κοινῶς λεγόμενον- πρόσωπα καὶ πράγματα, ἀφοῦ δέν εὑρισκαν ἄλλη δικαιολογία διὰ νά αἰτιολογήσουν τὴν ἀνταρσίαν τους.

81. βλ. φ. 767, σελ. 5.

Κατά τὰ τέλη τοῦ 1979 ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Νικόλαος Λιαππίδης ἐκυκλοφόρησε φυλλάδιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ μεγάλοι σκανδαλοποιοὶ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.», φερόμενον κυρίως κατὰ τῶν Διαυλείας Ἀκακίου καὶ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου. Εἰς αὐτό ὁ συγγραφεὺς ποιεῖ μίαν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς ὅλης βιοτῆς ὡς Κληρικῶν καὶ Ἐπισκόπων τῶν δύο αὐτῶν Ἀρχιερέων, καταγράφοντας πλείστας Κανονικάς παραβάσεις καὶ παραλείψεις των καὶ διάφορα περὶ αὐτῶν γεγονότα, ὥστε ἀποδεικνύεται ἀναντίρρητα εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὅτι ἂν εἶναι κάποιοι πού ἔχουν ἀπωλέσει τὴν «ἔξωθεν καλὴν μαρτυρίαν», πρῶτοι ἐξ αὐτῶν εἶναι αὐτοὶ οὗτοι οἱ δύο Ἀρχιερεῖς!

Εἰδικώτερα περὶ τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου (Κιούση) τοῦ ὁποῦ ἡ περίπτωσις μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο, καθότι ἔμελλε εἰς ὀλίγα ἔτη, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, νὰ ἀναδειχθεῖ παρὰ Κανόνας Ἀρχιεπίσκοπος ὅπως θὰ ἀποδείξωμεν, ὁ συγγραφεὺς καταγράφει ἀποδεικνύοντας ὅτι εἶναι ὁ μόνος Κληρικός τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος ὡς Ἀρχιμανδρίτης ἐλειτούργησεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα μέ προηγιασμένην Ἱεροσολυμίτου Ἱερέως καὶ χοροστασίαν Νεοημερολογίτου Ἀρχιερέως. Καὶ πάλιν, τὴν ἐπιεικεστάτην ποιήν τῆς 20ῆς ἡμέρου ἀργίας, πού τοῦ ἐπεβλήθη ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δέν τὴν ἐτέλεσεν! Ὅτι γλιχόμενος μανιακῶς τῆς ἐπισκοποποιήσεως, ἔκαμε διαφόρους ἐνεργείας διὰ νὰ χειροτονηθῇ πραξικοπηματικῶς, ἔστω καὶ μέ τὴν συνεργίαν Νεοημερολογίτου Ἀρχιερέως, ἀλλὰ δέν τό ἐπέτυχεν. Ὅτι ὡς Ἀρχιερεὺς ἐποίησεν

οὐκ ὀλίγας καί αὐτός εἰσπηδήσεις. "Οτι ἐσυνωμότησε μέ τόν κηρυχθέντα ἐκτός ὀρθῆς ὁμολογίας καί Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας Ἐπίσκοπον Ἀστορίας Πέτρον (σημειωτέον ὅτι τό πρῶτον συλλεΐτουργόν τους ἔγινεν εἰς Θεσσαλονίκην κατά τό τέλος τοῦ 1974). "Οτι ὡς ἀπουσιάζων ἀπό πολλὰς συνεδριάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀδικαιολογήτως, ἔπρεπε καί μόνον δι' αὐτό νά τιμωρηθεῖ σύμφωνα μέ τούς Ἱερούς Κανόνας μέ ἀκοινωνησίαν καί ἄλλα ἐπιτίμια⁸². "Οτι καί αὐτός ἀρκετάς φορές ἐχειροτόνησεν ἀποδεδειγμένως ἀναξίους καί συνειργάσθη πολλάκις μετά διαφόρων τοιούτων. "Οτι συστηματικῶς διαβάλλει ἀνευ ἐπαρκῶν στοιχείων Κληρικούς ἀμέμπτους ἀποδειχθέντας. "Οτι γενικῶς ὑπῆρξεν ὄντως ὁ «**μεγαλύτερος σκανδαλοποιός**» τῆς Ἐκκλησίας μας, αἰέποτε ἀντάρτης, καταπατήσας ἐξ ἀρχῆς καί τήν γραπτήν ὑπόσχεσίν του πρός τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον ὅτι δέν θά φατριάσῃ κατά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί δέν θά συνεργασθῇ ἰδιαίτερος μέ τόν Ἐπίσκοπον Διαυλείας Ἀκάκιον, μετά τοῦ ὁποίου, σημειωτέον, μέχρι καί τοῦ 1972-3 διετήρουν μεγάλην μεταξύ των ἀντιπάθειαν⁸³.

Λοιπόν, ποῖος τέλος πάντων, εἶναι οὗτος ὁ δῆθεν κοπτόμενος καί μεγαλορρημονῶν καί κομπάζων περί τηρήσεως Ἱερῶν Κανόνων, περί εὐταξίας καί νομιμότητος καί ἠθικῆς καθάρσεως; Ἀλλοίμονον ἂν αὐτό ἦτο τό «**ὑγιές λεῖμμα**» τῆς Ἱεραρχίας τῶν

82. βλ. π.χ. πδ' καί πε' Συνόδου ἐν Καρθαγένῃ.

83. βλ. «Οἱ μεγάλοι σκανδαλοποιοί τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.» σελ. 8-27.

Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἔχοντας διαπράξει τοιαύτας παρανομίας καί παρὰ Κανόνας τολμήματα!

Αὐτά ἔγραφεν ὡς ἐν περιλήψει ὁ Ἀρχιγραμματεὺς π. Νικόλαος Λιαππίδης.

Ὁμολογουμένως, ἐχρειάζετο κάποιος νά ἀναλάβῃ τὸν κόπον νά γράψῃ ἓνα παρόμοιον φυλλάδιον, ὥστε νά ἀποδειχθῇ εἰς ὅλους καί νά ὑποδειχθῇ καί εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἡ πραγματικὴ εἰκόνα καί κατάστασις τῶν Ἐπισκόπων Ἀκακίου καί Χρυσοστόμου. Οἱ ὅποιοι βέβαια, διεμαρτυρήθησαν ἔντονα διὰ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ ἐν λόγῳ φυλλαδίου (δίχως ὁμῶς νά μποροῦν νά ἀποδείξουν ὅτι δέν εἶναι ἀληθινὰ τὰ ὅσα ἐκεῖ ἀναφέρονται), καί ἰδίως ἐπειδὴ τοῦτο ὑπέγραφεν ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

1980-1984

ΦΙΛΕΝΩΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΑΝΘΕΝΩΤΙΚΟΙ- ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΤΩΝ «ΚΑΛΛΙΣΤΙΚΩΝ»- ΕΠΙΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΙΡΕΣΕΩΝ

Εἰς ἓνα χωρισμόν πάντοτε δημιουργοῦνται τρεῖς ἰδεολογικαὶ μερίδες. Μία μέ τό ἓνα μέρος, μία μέ τό ἕτερον καί μία οὐδέτερη καί, οὕτως εἶπεῖν, φιλενωτική.

Παρομοίως συνέβη καί μέ τοὺς χωρισμούς τοῦ 1979. Τό συντριπτικόν μέρος Κλήρου καί Λαοῦ ἔμεινε, φυσικά, μέ τὴν Κανονικὴν Ἱεράν Σύνοδον· μέ τοὺς πραξικοπηματίες ἐπῆγαν ὀλίγοι, ἐδημιουργήθη δέ

καί μία μεσαία τάξις φιλενωτικῶν, οἱ ὅποιοι συνέστησαν καί ἐπιτροπὴν ἐνώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ 1981 προσεχώρησαν καί Ἀρχιερεῖς.

Ἡ ὑπάρχουσα διαμάχη ἰδίως κατὰ τὰ ἔτη 1980-1982 μεταξύ ἀνθενωτικῶν καί φιλενωτικῶν γίνεται φανερὴ καί ἐκ τοῦ ἐπισήμου περιοδικοῦ ὀργάνου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἡ ὁποία εἰς τὸ ἓνα φύλλον πολλάκις ἐδημοσίευε ἀνθενωτικά, εἰς δέ τὸ ἕτερον φιλενωτικά, ἀμφότερα ὑπογραφόμενα ἐνίοτε καί ὑπὸ Ἐπισκόπων⁸⁴!

Ἀρχὰς τοῦ 1980 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Φθιώτιδος Καλλινίκου καί Σταυρουπόλεως Εὐθυμίου ἐπεσκέφθη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν αὐτοῦ εἰς Παιανίαν τὸν Ἐπίσκοπον Διαυλείας Ἀκάχιον, προκειμένου νά τόν παρακαλέσουν διὰ τετάρτην (4ην) φορὰν τὰ πρὸς διαλλαγὴν. Δυστυχῶς, πάλιν οὐδέν ἐπετεύχθη.

Ἀμέσως μετὰ, τὴν 28ην Ἰανουαρίου ὁ ἐν λόγῳ Ἐπίσκοπος ὁμοῦ μετὰ τοῦ συνεργάτου του Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου ἀπηύθυναν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Μακαριώτατον κ. Αὐξέντιον, τὴν ὁποίαν ἐπιστολὴν ἐκυκλοφόρησαν καί εἰς τετρασέλιδον φυλλάδιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ σωστός δρόμος διὰ νὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον».

Ὁ «πρόλογος» τοῦ φυλλαδίου ὑβρίζει καί πάλιν ἱκανῶς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καί τοὺς σὺν αὐτῷ περὶ ἀσεβείας καί ὑστεροβουλίας....

84. πρβλ. φ. 778, σελ. 5-6, 780 σελ. 11-12 καί 781 σελ. 15.

Ἡ ἐπιστολή διαμαρτύρεται μέν διά τό φυλλάδιον τοῦ π. Νικολάου Λιαππίδη, ἐπαινεῖ ὁμως τάς φιλενωτικές πρὸς αὐτοὺς κινήσεις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, μέ τήν ἐπισήμανσιν ὅτι ἔπρεπε νά γίνουν πιό ἐνωρίς, πρό τῶν νέων χειροτονιῶν. Τονίζει ὅτι ὁ Μακαριώτατος (χάριν τῆς καταλλαγῆς φυσικά) ἐδήλωσεν ὅτι ἀναλαμβάνει «ὄλον τό βάρος τῆς εὐθύνης τοῦ παρελθόντος!» Δήλωσις τήν ὁποίαν ἀναλόγως πρὸς τό συμφέρον τους ἐκμεταλλεύονται αὐτοί, διά νά εἰπουν ὅτι εἰς ὅλα εἶχαν δίκαιον...

Κατόπιν, θεωρώντας τάς χειροτονίας τῆς Κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς «ἀντιπραξικόπημα» καί συνεπῶς τοὺς ἄπαντας (πλὴν τῶν ἑαυτῶν των!) ὡς ὑποδίκων, ἐξισώνοντας πάλιν θύτην καί θύμα, προτείνουν ὅπως ζητηθῇ ἀπό τήν ὁμόφρονα Ἱεράν Σύνοδον τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, νά δικάσῃ τήν ὑπόθεσιν τοῦ πραξικοπήματος καί τοῦ «ἀντιπραξικοπήματος» καί νά ἀποδώσῃ δικαιοσύνην.

Ὡς δευτέραν πρότασιν των γράφουν τά ἐξῆς:

«Εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ ὡς ἄνω Σύνοδος ἤθελεν ἀπορρίψῃ τό αἷτημά μας, γνώμη ἡμετέρα εἶναι νά γίνῃ παραίτησις ὅλων τῶν Ἀρχιερέων. Πάντες θά ἰδιωτεύσωμεν..... Νά χειροτονηθοῦν δέ Ἐπίσκοποι ὑπὸ τῶν μὴ ἐκτραπέντων εἰς πραξικοπήματα Ἀρχιερέων τρεῖς Ἱερομόναχοι, μεμαρτυρημένοι διά τό ἥθος, τήν κοσμιότητα καί τήν πίστιν, καί κατὰ προτίμησιν ἐξ Ἀγίου Ὁρους, οἱ ὅποιοι θά ἀναλάβουν τήν διαποιέμανσιν τοῦ πληρώματος

τῆς Ἐκκλησίας καί τήν διοίκησιν αὐτῆς.
 Οὕτω θά ἐκλείψουν οἱ καταμερισμοί, αἱ φι-
 λοπροσωπεῖται καί αἱ ἀντεγκλήσεις ἅπασαι,
 πρὸς ἔνωσιν τοῦ τεταλαιπωρημένου λαοῦ τῶν
 Γ.Ο.Χ...

Ἡμεῖς διὰ τήν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας καί
 τήν ψυχικὴν ἐνότητα τοῦ ποιμνίου, πρῶτοι
 παραχωροῦμεν εἰς τοὺς τοιούτους νέους πνευ-
 ματικούς ἡγήτορας τὰς θέσεις μας, καί ἀπερ-
 χόμεθα τοῦ λοιποῦ εἰς ἰδιωτικὴν ζωὴν. Εὐχό-
 μεθα δὲ τό αὐτό καί δι' ὅλους ὑμᾶς νὰ ἐπα-
 χολουθήσῃ..».

Ἀπ' ὅσον γνωρίζομεν συγκεκριμένη ἐπίσημος ἀπά-
 ντησις δέν ἐδόθη εἰς τήν ἐν λόγῳ ἐπιστολήν, αἱ προ-
 τάσεις τῆς ὁποίας ἀπαιτοῦν πολλήν περίσκεψιν, πολ-
 λοὶ δὲ ἄλλοι διεφώνησαν μὲ αὐτάς.... Περὶ δὲ τοῦ
 φυλλαδίου τοῦ π. Νικολάου, αὐτός μὲν ἐδήλωσε γρα-
 πτῶς, ὅτι ἠναγκάσθη νὰ γράψῃ τοῦτο κατόπιν τῆς
 συνεχιζομένης προκλητικῆς στάσεως τῶν δύο ὡς ἄνω
 Ἐπισκόπων, εἶναι δὲ ἔτοιμος ἀνά πᾶσαν στιγμὴν νὰ
 ἀποδείξῃ τήν ἀλήθειαν τῶν γραφομένων, τὰ ὅποια
 ὁμῶς θά ἀνακαλέσῃ ἂν οἱ δύο συγκαταβοῦν πρὸς ἔνω-
 σιν⁸⁵. Ἡ δὲ Ἱερά Σύνοδος πιεζομένη ἐδήλωσεν ὅτι
 «τὰ γραφόμενα εἰς αὐτό δέν ἀντιπροσωπεύουν τήν
 γνώμην τῆς⁸⁶».

Πρέπει ἐδῶ νὰ ἀναφέρωμεν, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος
 τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς εἰς συνεδριάσιν των τῆς

85. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 772, σελ. 15-6.

86. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 771, σελ. 15.

28ης Ἀπριλίου/11 Μαΐου 1979, μὴ ἀρνούμενοι τὴν ἐνοχὴν καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου δι' ὀρισμένας χειροτονίας του (καὶ περισσότερο διὰ τὸν Λισσαβῶνος Γαβριήλ), ἐγνωμοδότησαν ὅτι μία λύσις διὰ τὸν ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα θά ἦτο

«ὅλοι οἱ ἀνώτεροι πάσης ἀμφιβολίας Ἐπίσκοποι νὰ συνέλθουν ἐπὶ τῷ αὐτῷ, διὰ νὰ κατανείμουν μετὰ τῶν τὰς ἐπαρχίας ἀναλόγως τῶν ἐκτάσεων. Οἱ δὲ ἄλλοι Ἐπίσκοποι θὰ πρέπει νὰ αἰσθανθοῦν εὐχαριστημένοι ἀποχωροῦντες. Μόνον μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν (ἐγγραφαν) ὅλων τῶν Ἐπισκόπων τῶν ὑπόπτων διὰ κανονικὰς παραβάσεις, ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ ἑναρξίς ὀρθῆς κανονικῆς ὁργανώσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν Ἑλλάδι.....».

Καὶ ταῦτα μὲν ἐγγραφον οἱ Ρῶσσοι, δίχως νὰ ἐξηγοῦν ποῖοι εἶναι οἱ (περισσότερον τουλάχιστον) ἀντικανονικοὶ Ἐπίσκοποι κατὰ τὴν γνώμην τους, ἢ ἔστω πῶς θά ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθοῦν αὐτοί.

Τὸν καιρὸν αὐτόν μία μεγάλη μερίδα Ἀγιορειτῶν Πατέρων ὁμοῦ μετὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου ἐμφανίζεται νὰ ζητεῖ ἀπὸ τοὺς διίσταμένους Ἀρχιερεῖς ὅπως καθήσουν ἐπὶ κοινῆς τραπέζης συζητήσεως καὶ συνδιαλλαγῆς.

Πρὸς αὐτοὺς ἀπαντῶντες οἱ Ἐπίσκοποι Ἀκάκιος καὶ Χρυσόστομος, ἀποβάλλουν ὡς ἀδόκιμον καὶ ἀντιδεολογικὴν τὴν

«φύρδην-μίγδην ἑνωσιν τῶν πάντων διὰ τὴν σύστασιν ἐνός ἀλλοκότου συνονθυλεύματος

ἀμφιβόλων Ἀρχιερέων πρὸς «ἔνωσιν» τοῦ ἀγῶνος», ἡ ὁποία οὕτως «ἀσφαλῶς ἐκπίπτει ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ περιωνύμου ζηλωτισμοῦ εἰς κατακριτέας περιοχάς συμβιβασμοῦ συνειδήσεως. Χάνει δηλαδή ἀξίαν καὶ προορισμόν».

Ἐπίσης παρασυρθέντες προφανῶς ἐκ σκοτασμοῦ λόγῳ τῆς ὑπεροφίας καὶ μισαδελφίας των, ἐκπίπτουν καὶ ἄλιν εἰς τὴν ἰδίαν ἐπιστολὴν εἰς δύο δογματικές πλάνας - παρεκκλίσεις. Πρῶτον, εἰς τὸν δογματισμόν (πού καὶ οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν καὶ οἱ Νεοσημερολογίται θὰ ἐζήλευαν) τῆς λόγῳ ἀντικανονικοτήτων καὶ ιδιοτελειῶν

«ἀρσεως τῆς θείας χάριτος ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κινήματος, ἥτις διὰ θεοσημειῶν κατ' ἀρχάς ἐπιστοποιεῖ τὴν συνεργόν παρουσίαν της»!

Δεύτερον, ἀθετοῦν τὸ καθολικὸν πατερικὸν ἀξίωμα, ὅτι δι' ὅσους Ἱερεῖς ἔχουν κανονικὴν Ὁρθόδοξον χειροτονίαν, «καὶ δι' ἀναξίων ἢ χάρις ἐνεργεῖ» ἕως ὅτου αὐτοὶ καθαιρεθοῦν⁸⁷. Ὅθεν γράφουν ἐντὸς εἰσαγωγικῶν καὶ μετὰ θαυμαστικοῦ, περὶ

«λυμεώνων ρασοφόρων πού «εὐλόγοῦν καὶ ἀγιάζουν» (!....) τοὺς ἀτυχεῖς Γ.Ο.Χ.⁸⁸».

Τοιαῦτα τὰ κατορθώματα τῶν παραδοσιακῶν νεοκαθαρῶν!

87. πρβλ. ὑποσημ. Θ' Ἀποστολ. Κανόνος εἰς Πηδάλιον.

88. ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Ζηλωτὰς Πατέρας, 25-4-1980.

Ἀλλά ἡ Ἱερά Μητρόπολις τῆς Θεσσαλονίκης δέν ἔπρεπε νά μένη ἐπ' ἀόριστον χωρίς κανονικόν Ποιμένα, εἰς τάς ἀσυδότους χεῖρας τοῦ ἀνυποχωρήτου φατριαστοῦ κ. Χρυσοστόμου.

Οὕτως ἡ Ἱερά Σύνοδος καλεῖ αὐτόν διά τελευταίαν φοράν ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, ὥστε νά μήν ἀναγκασθῇ αὕτη νά τοῦ ἐπιβάλλῃ τάς ἀπαραιτήτους κυρώσεις. Ἡ ἀπάντησίς του ἦτο μία ἐξώδικος δήλωσις (3 Σεπτεμβρίου 1980) ἀπειλῶντας ὅτι θά ὑποβάλλῃ μήνυσιν εἰς τά Πολιτικά Δικαστήρια κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου!

Θεωροῦσα λοιπόν ἡ Ἱερά Σύνοδος ὅτι πλέον ἐποίησε πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο ἀπέναντι τοῦ πείσμονος Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου (Κιούση), προχωρεῖ καθιζόντως εἰς τό ἔργον της. Τήν 3ην/16ην Σεπτεμβρίου 1980, «κατόπιν ἀποδείξεως τῶν εἰς αὐτόν ἀποδοθέντων Κανονικῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐγκλημάτων τῆς τυρείας, φατρίας, παρασυναγωγῆς καί τῆς ἐξυβρίσεως τῆς Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ Ἀρχῆς», καταδικάζει εἰς ἐκπτώσιν τόν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης. Ἀποφεύγει τήν καθαίρεσιν, ἴσως διά νά διευκολύνῃ τήν περίπτωσιν τῆς κάποτε ἐπιστροφῆς του⁸⁹.

Ἐναν μῆνα ἀργότερα ἐκλέγει διά τήν πλήρωσιν τῆς κενῆς Μητροπολιτικῆς θέσεως τόν μέχρι τότε βοηθόν Ἐπίσκοπον Σταυρουπόλεως Εὐθύμιον, τόν ὁποῖον καί ἐνθρονίζει τήν 23ην Ὀκτωβρίου⁹⁰.

89. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 776, σελ. 3.

90. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 777, σελ. 2.

Φυσικά ὁ κηρυχθεὶς ἔκπτωτος πρῶην Θεσσαλονίκη^ς κ. Χρυσόστομος οὐδέποτε ἀπεδέχθη οὔτε αὐτήν, οὔτε οἰανδήποτε ἄλλην ποινήν πού τοῦ ἐπέβαλλεν διὰ Κανονικά του παραπτώματα ἢ Ἱερά Σύνοδος, αὐτουργός γενόμενος μιᾷς ἄνευ προηγουμένου ἀποστασίας εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου. Καί πρό καί -ἰδίως- μετὰ τὴν ἔκπτωσίν του ἐκράτει ἐν μεγάλῳ μέρος ὁλοκλήρου τῆς Βορείου Ἑλλάδος (ὅχι μόνον τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλὰ εἰσπηδητικῶς καί ἐκτός αὐτῆς, εἰς τοὺς ἄλλους νομούς Καβάλας, Σερρών, Δράμας κ.λ.π. μέχρι καί μέρος τοῦ Ἀγίου Ὀρους) εἰς κατάστασιν ἐπαναστατικὴν κατὰ τῆς προϊσταμένης Ἀρχῆς, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Μὲ συναντιλήπτορα τό ἀείποτε προβληματικόν σωματεῖον τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης, τό ὁποῖον καί αὐτόν τόν ἴδιον ὡς Μητροπολίτην δέν εἶχε δεχθεῖ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ποιμαντορίας του τό 1971. Μέχρι δέ καί ὁ ἀοίδιμος ὁμολογητὴς Πρωθιεράρχης μας πρ. Φλωρίνης, ὁ πραότατος καί ἐπεικέστατος, εἶχεν ἀναγκασθεῖ ἐν ᾧρᾳ Θείας Λειτουργίας νά ἀφορίσῃ δύο προϊσταμένους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἐπειδὴ διετάρασσαν τό Ἱερόν Μυστήριον φερόμενοι κατὰ τοῦ συλλειτουργοῦ του μακαριστοῦ Ἀγιορείτου Ἱερομονάχου π. Γαβριήλ Λιβέρη!

Δυστυχῶς, ἡ ἔτι περισσότερον παγιωθεῖσα μέ τόν ἐκ φύσεως ἀντιδραστικόν πρῶην Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον ἐπαναστατικὴ αὐτὴ κατάστασις, ἡ ἐξυηρετοῦσα τὰ πάθη τῆς ἀρχομανίας τῶν κοσμικῶν μελῶν-ἐπιτρόπων τοῦ σωματείου αὐτοῦ διὰ ἔλεγχον ὅλης τῆς Βορείου Ἑλλάδος, εἰ δέ δυνατόν καί ὅλου

τοῦ ἱεροῦ ἁγῶνος, καί ἡ ἐξ αὐτῆς ἀναπτυχθεῖσα ἐμπάθεια καί ἀποστροφή κατὰ τοῦ Κανονικοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, ἐμελλε νά ἐπισωρεύσει πολλά δεινά κατὰ τῆς ὁμοψυχίας καί τῆς προόδου τῶν Ἱεραρχῶν καί τῆς Ἐκκλησίας, ὡς θά ἱστορήσωμεν.

Ἐνδεικτικῆ τῆς ἐκρύθμου αὐτῆς καταστάσεως εἶναι καί ἡ ἀπό 23-11ου-1980 ἀποκήρυξις τῆς νομίμου Ἱερᾶς Συνόδου ὑπό δεκάδος Ἱερέων ἀπό Κατερίνης μέχρι Μεσσορόπης καί Σιδηροκάστρου, τασσομένων εἰς τό πλευρόν τοῦ πρ. Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου.

Περί τά τέλη τοῦ 1981, ὡς προείπομεν συνεκροτήθη φιλενωτικῆ ἐπιτροπὴ ὑπὸ τῶν: Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, Πατρῶν Θεοφίλου καί Ἀχαρνῶν Ἀθανασίου, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Διονυσίου Καλαργύρου, Εὐθυμίου Μπαρδάκα καί Παναρέτου Πετρίδη, ὡς καί τινων Λαϊκῶν. Κατόπιν εἰσηγήσεως τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισε διὰ πλειοψηφίας (7 ὑπέρ-4 κατὰ) «εἰς ἔνδειξιν καλῆς θελήσεως» τὴν ἄρσιν τῶν ἐπιβληθεισῶν ποινῶν κατὰ τῶν Ἱεπισκόπων Διαυλείας Ἀκαχίου καί πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου⁹¹. Συνάμα ἐγινε προσπάθεια προσεγγίσεως καί μετὰ τοῦ Ἱεπισκόπου Ἀστορίας Πέτρου.

Δυστυχῶς, οἱ Ἱπίσκοποι Ἀκάκιος καί Χρυσόστομος ἠὺχαρίστησαν μὲν διὰ τὴν «καλὴν θέλησιν», ἀλλὰ ἀπέμειναν ἀποχωρισμένοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

91. βλ. Συνοδικὴν ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 1535, 19-11-1981.

Ἡ ὁποία τελικῶς, μετὰ παρέλευσιν περίπου ἑνός ἔτους, πιεζομένη καί ἐκ σημαντικῆς μερίδος Συνοδικῶν Ἱεραρχῶν διαφωνούντων, ἀνεκάλεσε τήν ἄρσιν τῶν ποινῶν ἐναντίον τους, ἀνακοινοῦσα ὅτι ἀπό τοῦ ἑξῆς «ἐξακολουθοῦν νά τελῶσιν ἐν ἀργίᾳ καί ἐκπτώσει⁹²».

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἐπίσκοπος Κυκλάδων Γαβριήλ τήν 19ην Μαρτίου τοῦ 1981 ἐπισήμως καί ὀριστικῶς ἀπεκήρυξε δι' ἐγγράφου του⁹³ τόν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον καί τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἐπικαλούμενος τούς ἰδίους λόγους μετὰ τῶν Διαυλείας καί Θεσσαλονίκης καί συντασσόμενος μετ' αὐτῶν. Ἐπίσης κατήγγειλε τόν Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τούς Ρώσσους τῆς Διασποράς, τούς ὁποίους ἐδήλωνε ὅτι θεωρεῖ «ὡς Ἱεράρχους Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», θεωρία κανονικῶς καί λογικῶς ἀστήρικτος καί ἀπαράδεκτος!

Αὐτό ὅμως πού πραγματικά θλίβει τήν ψυχήν μου, εἶναι ὅταν βλέπω Ἐπισκόπους ὡς αὐτόν, τοσοῦτον ὑπολόγους καί ἐνόχους ἐναντι τῶν Ἱερῶν Κανόνων, νά μεγαλορρημονοῦν περί Ἱεροκανονικότητος, ὅτι «πᾶσα καταπάτησις τῶν Ἱερῶν Κανόνων ... ἰσοῦμένη πρὸς βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.... ἀποσυνθέτει οὐχί μόνον πάντα Ἐκκλησιαστικόν θεσμόν, ἀλλά καί πᾶσαν ἡμετέραν ἀπολογία ἐνώπιον τοῦ Κυρίου»· καί καθεξῆς νά κατα-

92. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 792, σελ. 13 καί 793, σελ. 7.

93. ὑπ. ἀρ. 84

κρίνουν Ἀρχιεπίσκοπον καί Ἱεράν Σύνοδον ὡς ἐκτός Κανονικότητος⁹⁴.

Ἐνῷ ὁ λέγων ταῦτα Κυκλάδων Γαβριήλ, ἐκτός καί διαφόρων ἄλλων Κανονικῶν παραβάσεων πού ὡς ἄνθρωπος καί αὐτός διέπραξεν, εἰς ὅλην του τήν Ἀρχιερατικήν ζωήν ἐτέλεσε καί μίαν βαρυτάτην ἀντικανονικήν πράξιν, τήν ὁποίαν οὐδεῖς ἕτερος Ἐπίσκοπος μας ἔχει τοσοῦτον διαπράξει: Κυκλάδων καί Νήσων Μητροπολίτης ὢν ἀπό τό 1973, σπανιώτατα (διά νά μήν εἶπω οὐδέποτε, πλήν τήν ἡμέραν τῆς ἐνθρονίσεώς του) ἐπεσκέπτετο τήν δικαιοδοσίαν τῆς Μητροπόλεώς του, διαμένοντας καί μονίμως ἀναπαυόμενος εἰς τό Γυναικεῖον Μοναστήριόν του εἰς Λυκόβρυσιν Ἀττικῆς! Πολλοί τόν ἠλεγξαν πολλάκις διά τοῦτο, ἡ δέ Ἱερά Σύνοδος φιλανθρωπευομένη δέν τόν καθήρεσε, ὅπως αὐστηρότατα ὀπλίζουν αὐτήν οὐκ ὀλίγοι Ἱεροί Κανόνες δι' ὧσους Ἐπισκόπους λείπουν ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς των περισσότερον ἀπό ἑξ ἢ καί τρεῖς μόνον μῆνας, τήν στιγμήν ὅπου ὁ Κυκλάδων ἔλειπεν ἐπὶ ἔτη ὀλόκληρα, κατοικῶν εἰς Ἀττικήν⁹⁵!

Καί ταῦτα μέν ἐγίνοντο περὶ τήν κανονικήν Ἱεράν Σύνοδον τοῦ Μακαριωτάτου κ. Αὐξεντίου.

Οἱ δέ ἀποσχισθέντες καί καθαιρεθέντες πραξικοπηματίαι μέ τάς πομπώδεις ἀνακοινώσεις καί τάς ἁλλοπροσάλλους ἐπαγγελίας καί ὑποσχέσεις, μέ μίαν λέξιν, ἀπέτυχαν παταγωδῶς. Θεός, Κλῆρος καί Λα-

94. βλ. ἀποκήρυξιν του καί ἔγγραφον ὑπ' ἀρ. 106/20-10-1981.

95. βλ. 'Ι. Κανόνας νη' Ἀποστολικόν, ιστ' τῆς Πρωτοδευτέρας, οθ', ρλα', ρλβ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ κλπ.

ός ἐντός δύο-τριῶν ἐτῶν τοὺς ἐγκατέλειψαν, καθὼς καὶ ὁ «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος ἔλεγεν εἰς πολ-
λούς ἐξ ἡμῶν, ἰδίως εἰς τὸν συμπαριστάμενον Σεβα-
σμιώτατον ἅγιον Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιον.

Ὁ μὲν «Κνωσσοῦ» Μερκούριος (ἀνὴρ ἱεροπρεπής καὶ παλαίμαχος, ὁ ὁποῖος πιστεύομεν ὅτι ἦτο εἰς ἐκ τῶν ἐξαπατηθέντων, ὡς καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Δωδεκανήσου Καλλίνικος) ἐκοιμήθη τὸ 1980, οἱ δὲ ἐπίλοιποι ἑννέα ἤρχισαν νὰ ἀποσυντίθενται εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθησαν!

Οἱ δὴθεν ἀκριβεῖς «φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐδι-
χάσθησαν καὶ κατέληξαν νὰ ἀπομονώσουν τὸν ἕναν ἐκ τῶν ἀρχηγῶν των καὶ Πρόεδρον τοῦ Ἐκκλησιο-
σωματείου των «Κορινθίας» Κάλλιστον, διότι αὐτός μὲν ἐστέκετο στερεός εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ 1935, θεωρῶν ὡς ἄμοιρα θείας χάριτος τὰ Μυστήρια τῶν Νεοσημερολογιτῶν, οἱ δὲ ἕτεροι, μέ πρωτοστάτην τὸν «Φυλῆς» Κυπριανόν, ὅχι. Τοῦτο δὲ ἐπεκτείνετο καὶ εἰς τοὺς ὀλίγους Κληρικούς των, ὑπῆρχαν δὲ καὶ οἱ ἀδιάφοροι ὡς ὁ «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος, οἱ ὁποῖοι ἔλεγαν ὅτι μπορεῖ ἕκαστος νὰ πιστεύει ὡς βούλεται, ἀρκεῖ μόνον νὰ μένουν ἐνωμένοι⁹⁶!

Οὕτως ὁ «Κορινθίας» Κάλλιστος ἀπογοητευμέ-
νος ἐκ τῆς χλιαρότητος αὐτῶν πού ἐχειροτόνησε ἀπο-
χωρεῖ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1983, καὶ ἔκτοτε ἰδιώ-
τευσε εἰς Ἱεράς Μονάς μέχρι τῆς ἐκδημίας του τό

96. πρβλ. Καλλίστου «ὁμολογίας ἐπιστολῇ» πρὸς τὴν Σύ-
νοδόν του, 24-5-1983, «Φωνὴ τῶν Πατέρων» Ὀκτωβρ. 1986,
σελ. 3 καὶ «Ἁγ. Κυπριανός» φ. 191 καὶ 214.

1986⁹⁷.

Ὁ δέ «Μαγνησίας» Μάξιμος ἐστάλη ὑπό τῶν ἄλλων ὅπως ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ στελεχῶν τῆς Κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Μαχαριωτάτου κ. Αὐξεντίου. Σύντομα ὁμοῦς ὁ ἀποσταλείς προσεχώρησεν εἰς αὐτήν, κατόπιν αἰτήσεώς του καί σχετικῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ὅπως οἱ ἐκ τῶν σχισματικῶν πραξικοπηματιῶν τοῦ 1979 ἐπιστρέφοντες γίνονται δεκτοί διά χειροθεσίας πρὸς ἀποκατάστασίν τους εἰς τόν Ἐπισκοπικόν βαθμόν καί, εἰ δυνατόν, μένόν Ἐπισκοπικόν τίτλον.

Μέ αὐτόν τόν τρόπον ἐγένετο δεκτός τόν Ἰούνιον τοῦ 1983 ὁ «Μαγνησίας» Μάξιμος χειροτεθηθείς καί μετονομασθείς Δημητριάδος⁹⁸.

Αὐτόν ἀμέσως ἠκολούθησαν ὁ Δωδεκανήσου Καλίνικος (μέ τόν τίτλον Καλύμνου) καί ὁ Αἰολίας Γερμανός, χειροτεθηθέντες καί αὐτοὶ κανονικῶς, συμφώνως μέ τήν προλαβοῦσαν κατὰ πάντα κανονικήν, εὐλογον καί ἀναγκαίαν ἀπόφασιν τῆς πολυμελοῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐπίσης οἱ τρεῖς προσελθόντες Ἐπίσκοποι ὡς ἐκ τοῦ σχίσματος προερχόμενοι κατέλαβαν τάς τελευταίας θέσεις εἰς τὰ πρεσβεῖα ὡς ὄντως ἔπρεπε, παρόλον πού εἶχαν χειροτονηθεῖ χρονικῶς πρῶτοι.

Σεπτέμβριον τοῦ 1984 ἀποχωρεῖ καί ὁ «Ὠρωποῦ» Κυπριανός, ἰδρύοντας τήν περιώνυμον «Σύνον τῶν ἐνισταμένων», φατριάσας ἐκ νέου ὁμοῦ με-

97. πρβλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 811, σελ. 26-7.

98. πρβλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 800, σελ. 10.

τά τοῦ «Σαρδηνίας» Ἰωάννου, μετὰ τοῦ ὁποίου καί ἐχειροτόνησε τοὺς ὑπολοίπους «ἐνισταμένους» Ἐπισκόπους. Ποῖος εἶναι οὗτος; Ἰταλὸς ὑπήκοος χειροτονηθεὶς Ἱερεὺς τὸ 1965 ἀπὸ κάποιον ψευδεπίσκοπον πού εἶχε αὐτοανακηρυχθεῖ ... Ἀρχιεπίσκοπος Ρώμης! Ἐπειτα πάλιν δεύτερον χειροτονηθεὶς ἐξ ἀρχῆς Ἱερεὺς ὑπὸ ἀγνώστων Ρώσων, μετέπειτα δέ ὑπαχθεὶς εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας, κατηγορούμενος δέ διὰ «ἀνώμαλον βίον» καί παρακολουθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας⁹⁹!

Τοῦτον ἐχειροτόνησαν οἱ ἀμίμητοι «φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας» τὸ 1982 «Ἐπίσκοπον Σαρδηνίας καὶ ἑξάρχον πάσης Ἰταλίας¹⁰⁰»! Τὸν ὁποῖον καί ἀποπλανήσας καὶ παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Κυπριανὸς ἵδρυσε τοὺς μέχρι καὶ σήμερον ὑφισταμένους χλιαροὺς καὶ ἐπαμφοτερίζοντας «ἐνισταμένους», ἐνεργώντας σχίσμα ἐπὶ τοῦ σχίσματος!.... Καὶ ἱδρύοντας νέον Ἐκκλησιοσωματεῖον, τὸ λεγόμενον «Ἐκκλησία Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος¹⁰¹»!! Εὗγε τῆς ὁμολογίας καὶ «θεαρέστου ἐνστάσεως»!

Ἄς ἴδουν ἀπὸ ποῦ ἔλκουν τὴν χειροτονίαν τοὺς οἱ ἀξιολύπητοι «ἐνιστάμενοι» καὶ ἄς θρηνήσουν ἑαυτούς! Ὅπως ἐθρήνουν τὸ 1984 καὶ σύμπαντες οἱ πραξικοπηματίαι, βλέποντες τὸ πρό πέντε μόλις ἐτῶν συσταθὲν Ἐκκλησιοσωματεῖον των νὰ αὐτοδιαλύεται

99. βλ. «Πάνταῖνος» Πατρ. Ἀλεξανδρείας, φ. 6, Ἰουνίου 1968, σελ. 439.

100. βλ. ε' τόμον «Πατρίων» Πενταπόλεως Καλλιοπίου, σελ. 137.

101. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 811, σελ. 28.

εἰς ἐρείπια.

Δυστυχῶς ὁμως καί δι' αὐτούς καί διά τήν Ἐκκλησίαν, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπῆλθεν ἐν μετανοίᾳ εἰς τό Ἅγιον Ὅρος, ὅπως εἶχαν ὑποσχεθεῖ ὅτι θά κάνουν ἐάν ἀποτύχουν μέ τήν δευτέραν τους Ἐγκύκλιον τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1979¹⁰². Μόνον ὁ «Κορινθίας» Κάλλιστος ἐτήρησεν ἐν μέρει αὐτήν τήν ὑπόσχεσιν, καθὼς ἐγράψαμεν, μονάσας ἀπό τοῦ 1983 ἰδιωτικῶς.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὁμως δέν ἐτήρησαν τήν ἰδίαν ὑπόσχесίν των, διότι τό σχίσμα καί αἱ χειροτονίαι των δέν εἶχαν γίνει τυχαίως. Ἐγιναν διά νά ἀφαρπάξουν δικτατορικῶς τήν σύνολον Ἐκκλησιαστικήν διοίκησιν, καί νά ἱκανοποιήσουν τήν ἀρχομανίαν των καί τίς οἶδεν τί ἄλλους σκοπούς... Καί ταῦτα ἔπρεπε νά πραγματοποιηθοῦν.

Οὕτω λοιπόν οἱ ἐναπομείναντες ἐν θρήνοις ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τέσσερεις καθηρημένοι πραξικοπηματίαι: «Ἀττικῆς» Ἀντώνιος, «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος, «Ἀχαΐας» Καλλίνικος, καί «Οἰνός» Ματθαῖος, ἐγκαταλελειμμένοι κυριολεκτικῶς ὑπό Κλήρου καί Λαοῦ, ἐνητένιζον πρὸς αὐτούς πού πρό πέντε ἐτῶν εἶχαν μακρινῶς ἀποκηρύξει ὡς ἀνικάνους, ἀνηθικούς, χλιαρούς, κ.λ.π. κ.λ.π., δηλαδή τήν ὑπό τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον Κανονικήν Σύνοδον, ἐλπίζοντες ὅπως ἐνσωματωθοῦν εἰς αὐτήν καί περιωρθοῦν Ἐκκλησιαστικῶς, ὥστε νά ὀλοκληρώσουν τό σχέδιόν τους περί ὑφαρπαγῆς τῆς συνόλου Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως τῶν Γ.Ο.Χ..

102. βλ. ἄνωτέρω, σελίς 46.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁμως ἔχει ἐπέλθει χωρισμός καί εἰς τήν Κανονικήν Ἱεράν Σύνοδον, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος!

Νομίζω ὁμως ὅτι δέν χρειάζεται νά ἐνδιατρίψωμεν εἰς τόν ὀλιγοχρόνιον αὐτόν χωρισμόν. Αὐτό πού μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερον εἶναι ὅτι, ὁ χωρισμός αὐτός μεγάλωσε τήν ἐναντίωσιν καί τόν γενικόν σκανδαλισμόν, οὕτως εἶπεῖν, κατὰ τοῦ Μακαριωτάτου, ὁ δέ Πιστός Λαός εὕρισκόμενος ἔμπροσθεν ἑνός πολυμόρφου χωρισμοῦ ἤλθεν εἰς ἀπορίαν καί ἀπογοήτευσιν.

Γνώμη μου προσωπική, βασιζομένη ὁμως εἰς τά ἀποδεδειγμένα γεγονότα: Οἱ ὑπολειφθέντες τέσσερις «79ηδες» ἤθελαν νά προσχωρήσουν εἰς τήν Κανονικήν μας Σύνοδον ὥστε νά περισωθοῦν, ἀλλ' ἐπ' οὐδενί καταδέχονταν νά χειροθετηθοῦν ὡς σχισματικοί, ὅπως Συνοδικῇ ἀποφάσει εἶχε γίνει μέ τούς προηγθέντας τρεῖς (Δημητριάδος-Δωδεκανήσου-Αἰολίας). Ὅποτε τί ἐσχευώρησαν;

Ἐμεθόδευσαν μέ τά μέσα πού ἐκεῖνοι γνωρίζουν τήν διχόνοϊαν καί τόν χωρισμόν μεταξύ Προέδρου κ. Αὐξεντίου καί Ἀντιπροέδρου κ. Γεροντίου¹⁰³, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐδιχοτομήθη, καί αὐτοί εἰσεπήδησαν εἰς τό μέσον ἀπαιτοῦντες ἄνευ ὁρῶν ἀναγνώρισιν ἀπό τούς διχασμένους καί ἀποδυναμωμένους Συνοδικούς! "Ω-

103. βλ. π.χ. Πρακτικόν 67ον Ἱ. Συνόδου Ἀρχ. Αὐξεντίου 1/14-12-1983, Ἐγκύκλιος 6/19 Μητρ. Πειραιῶς Γεροντίου καί «Ἀναιρετική ἐπιστολή τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Ἀρχ. Αὐξεντίου» Ἰαν. 1984 ὑπό τῶν «Ζηλωτῶν τῆς Πίστεως τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος».

στε μετέπειτα νά χρησιμοποιήσουν ὡς προδικασμένον γεγονός τήν ὑπό τοῦ ἡμίσεος τῶν Συνοδικῶν ἄθεσμον ἀναγνώρισιν, πρὸς γενικὴν καὶ ὁλοκληρωτικὴν ἀμνήστευσιν-ἀναγνώρισίν τους ὑπὸ πάντων!

**1984-1986: ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΕΝΩΣΕΙΣ
ΕΓΚΑΙΝΙΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ
ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΡΧΙΣΧΙΣΤΩΝ ΤΟΥ 1979**

Συγκεκριμένα τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1984, εἰς τὴν δίκην πού ἐγένετο διὰ τὴν μεταβολὴν μερικῶν ἄρθρων τοῦ φιλοπτώχου Ταμείου (καὶ ἰδίως αὐτοῦ πού ὠριζεν ὡς Πρόεδρον τοῦ Ταμείου τὸν ἐκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπον), ἀπρόσμενα ἐνεφανίσθησαν εἰς τό δικαστήριον ὁ «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος μετὰ τοῦ ἀείποτε εἰς τὰ ἡμέτερα ἐμπλεχομένου καὶ μονίμου συμβούλου τῶν πραξικοπηματιῶν κ. Ἀθανασίου Σακαρέλλου. Ὁ τελευταῖος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης ἐπλησίασε τὸν παριστάμενον Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιον, καὶ ἐζήτησε τὴν γνώμην του διὰ τό δυνατόν ἢ ὄχι τῆς προωθήσεως μιᾶς ἐνώσεως μετὰ τῆς Ἐπισκοπικῆς μερίδος τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς Γεροντίου, τῶν ἐναπομεινάντων τεσσάρων πραξικοπηματιῶν «Ἀττικῆς» Ἀντωνίου, «Πενταπόλεως» Καλλιοπίου, «Ἀχαΐας» Καλλινίκου καὶ «Οἰνόης» Ματθαίου.

Ἐντὸς ἐνός μηνός ἐντελῶς πρόχειρα καὶ ἀντικα-

νονικῶς -συγχωρῆστε με τήν ἀλήθειαν λέγοντα- ἐπ' ἀθετήσῃ τῆς κατὰ τό 1983 συλλογικῆς Συνοδικῆς καί κατὰ πάντα δικαίας ἀποφάσεως διά πρόσληψιν τῶν πραξικοπηματιῶν κατόπιν μετανοίας ἐκ μέρους των, χειροθεσίας καί τάξεώς των ὡς τελευταίων εἰς τά πρεσβεῖα, ὁ μακαριστός Πειραιῶς Γερόντιος καί οἱ σύν αὐτῷ ἐδέχθησαν εἰς τοὺς κόλπους των ἄνευ οὐδεμιᾶς τῶν ἀνωτέρω προϋποθέσεων τοὺς ἐσχάτους τέσσαρας σκληροπυρηνικοὺς πραξικοπηματίας, ἀμετανοήτους καί καθηρημένους!

Δυστυχῶς οἱ περί τόν Πειραιῶς Γερόντιον Ἀρχιερεῖς, ἀποβλέποντες ἐπιπολαίως εἰς τήν ἐνίσχυσιν τῆς μερίδος των κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, ὑπεχώρησαν ἐν ὀνόματι μιᾶς κακῶς νοουμένης ἐνώσεως εἰς τās ἀξιώσεις τῶν ἐν λόγῳ τεσσάρων, ὅπως γίνουν δεκτοί ὡς Κανονικοὶ Ἐπίσκοποι!

Ἐνθυμοῦμαι εἰς μίαν συνάντησίν μας μετ' αὐτῶν, συζητῶντας περί τοῦ τρόπου τῆς ἀποδοχῆς των, ὁ περιλάλητος «Ἀχαΐας» Καλλίνικος εἶπεν: «Δέν δυνάμεθα οὐδέν νά δεχθῶμεν, διότι ἡμεῖς κατὰ τήν ἡμέραν τῆς χειροτονίας μας καί ἔκτοτε, ἔχομεν τήν συνείδησιν ὅτι εἴμεθα πλήρεις Ἀρχιερεῖς»!

Μή δυνάμενος ἡ ἐμή ταπεινότης νά ἀκούῃ τὰ φληναφήματα αὐτοῦ, Ἱεροδιάκονος τότε ὢν, τῶν ἡμετέρων παρισταμένων Ἀρχιερέων ἀτυχῶς ... σιωπώντων, ἀγανακτισμένος ἀπήντησα: «Ἀλλά καί ἡμεῖς, καθ' ὅλα αὐτά τὰ ἔτη ἔχομεν τήν συνείδησιν ὅτι εὕρισκόμεθα ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ σεῖς ἐκτός!».

Ἐπιτιμηθεῖς ὁμως ὑπό φίλου Ἀρχιερέως ἠναγκά-

σθην νά σιωπήσω, μή δυνηθείς ἔκτοτε νά ἐκβάλλω οὐδέποτε ἐκ τοῦ λογισμοῦ μου τόν φόβον, ὅτι κάποτε θά ὑποστώμεν πολλά δεινά ἐξ αὐτῶν τῶν σκληροτραχήλων σχισματικῶν, πού ἀνεξετάστως ἐδεξάμεθα τότε, καί θά μετανοήσωμεν πικρῶς. Δυστυχῶς ὁ φόβος μου αὐτός ἔμελλε τραγικῶς νά ἐπικυρωθῇ κατὰ τά ἐπόμενα ἔτη. Εἶμαι δέ αὐτόπτης μάρτυς τῆς ὄντως πλήρους ἐγκαταλείψεως αὐτῶν ὑπό τῶν Πιστῶν, καθότι εἰς τό ἐνωτικόν συλλεΐτουργον μετά τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς Γεροντίου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς, οἱ 4 ἔσχατοι σχισματικοί «Ἐπίσκοποι» εἶχαν μεθ' ἑαυτῶν μόνον δύο Ἱερεῖς!

Ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Πειραιῶς Γερόντιος ἐνώπιον τῆς κατακραυγῆς καί ἀπογοητεύσεως τοῦ Πιστοῦ Λαοῦ διά τούς πολυειδεῖς χωρισμούς, ποθῶν δέ καί ὁ ἴδιος τήν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ κακὴν κακῶς περισυνέλλεξε τά ναυαγισμένα ἀπομεινάρια τῶν πραξικοπηματιῶν, ἐστράφη ἀμέσως μετά πρὸς τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον καί τούς σύν αὐτῷ Ἀρχιερεῖς, ἐπιζητῶν καί τήν μετ' αὐτῶν ἔνωσιν.

Δέν ἀντιλέγω, καλόν ἡ ἔνωσις τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων, ἀλλά καί ἐδῶ ἰσχύει ἡ Πατερικὴ ρῆσις: «**Τὸ καλόν οὐκ ἔστι καλόν, ἐάν μὴ καλῶς γένηται**». Δυστυχῶς καί τό ἐπιτευχθέν καλόν τῆς γενικῆς ἐνώσεως ἀπεδείχθη ὅχι καλόν, διότι δέν ἔγινεν καλῶς, ἀφοῦ συνέμιξε ἀκρίτως τά ἄμμικτα, Κανονικοὺς καί ἀντικανονικοὺς, νομίμους Ἀρχιερεῖς καί καθηρημένους.

Καθότι παραμοναῖς τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀγίων Θεο-

φανείων, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος καί οἱ σύν αὐτῷ ἐναπομείναντες 6 Ἀρχιερεῖς (Λαρίσης, Θηβῶν, Κεφαλληνίας, Ἀμερικῆς, Αἰολίας καί Δωδεκανήσου) ἀπεδέχθησαν ὅπως-ὅπως καί αὐτοί τήν ἔνωσιν μετὰ τῆς 10μελοῦς Ἐπισκοπικῆς μερίδος τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Γερωντίου, εἰς κοινὴν συνεδρίασιν ὅλων ὁμοῦ τήν 4ην/17ην Ἰανουαρίου 1985, ὥστε μετὰ μόλις δύο ἡμέρας νά πανηγυρίσουν ἐνωμένοι τήν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τήν Πειραιϊκὴν θάλασσαν.

Τά ὀλέθρια Πρακτικά τῆς ἀτυχοῦς συνεδρίας ἐκείνης, τὰ ὅποια ἀντικανονικῶς, ἀδίκως καί ἀπαράδεκτως κατέλυσαν τήν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τοῦ 1983 περί τοῦ τρόπου προσλήψεως τῶν σχισματικῶν τοῦ 1979, εὐρίσκονται δημοσιευμένα εἰς τό φυλλάδιον τοῦ «Ἀχαΐας» Καλλινίκου «Ἴνα πάντες ἐν ὧσιν»¹⁰⁴.

Εἰς αὐτά ἀναγινώσκομεν τὰ ἐξῆς ἀπαράδεκτα ἀπό πάσης ἀπόψεως:

«ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΕΝΩΣΕΩΣ....

.... Ὁμόφωνα ἀπεφάσισαν (οἱ Ἀρχιερεῖς) καί συναπεδέχθησαν τὰ κάτωθι:

α) Ἀναγνωρίζονται αἱ κατ' ἔτος 1979 γενομένην χειροτονίαί ἐκατέρωθεν.

β) Αἰῶρονται αἱ ἀλληλοεπιβληθεῖσαι ποιναί, θεωρούμεναι ὡς μηδέποτε γενόμεναι.

γ) Ἀνακαλοῦνται αἱ ἀλληλοεκτοξευθεῖσαι κατηγορίαι ἐκατέρωθεν...».

104. ἐκδ. Φεβρουαρίου 1985, σελ. 10-14.

Εἰς τό τέλος τοῦ Πρακτικοῦ ὑπογράφουν οἱ Ἀρχιερεῖς, ἀλλά πρό τῶν Κανονικῶν Ἀρχιερέων ὑπογράφουν οἱ πραξικοπηματίαι τοῦ 1979, ὡς δῆθεν πρῶτοι χειροτονηθέντες καί ἔχοντες τά πρεσβεῖα!

Ἀλλά εἰς τήν ἀρχήν τοῦ Πρακτικοῦ, ὅπου καταγράφονται οἱ παριστάμενοι Ἀρχιερεῖς, ὀφθαλμοφανῶς παρατηρεῖται τό ἐξῆς παράδοξον: Οἱ πραξικοπηματίαι τοῦ 1979 ἔχουν τεθεῖ, ὅπως καί ἔπρεπε, ΜΕΤΑ ΟΛΩΝ τῶν Κανονικῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου. Ὅμως ἡ ἀρίθμησίς τους εἶναι διορθωμένη - διπλογραμμένη! Οἱ ἀριθμοί 5-9 ἔχουν βαλθεῖ εἰς τούς πραξικοπηματίας πού εἶναι τελευταῖοι γραμμένοι, ἐνῶ εἰς τούς πρῶτους Κανονικούς Ἀρχιερεῖς ἡ βέβηλος χεὶρ τῆς διορθώσεως ἔβαλεν τούς τελευταίους ἀριθμούς 10-14, παρόλον πού εἶναι πρῶτοι εἰς τήν σειράν (βλέπε σελίς 190).

Τί εἶχε γίνεῖ λοιπόν;

Προφανῶς ἄνευ γνώσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου ὑπογράφαντος πρῶτου καί ἀναχωρήσαντος, οἱ ἐπίλοιποι Ἀρχιερεῖς φατριάσαντες ἀντέστρεψαν τά πρεσβεῖα, κατὰ παράβασιν πλείστων Ἱερῶν Κανόνων κελευόντων «**μηδέν τι πρῶττειν περιττόν ἄνευ τῆς γνώμης**» τοῦ Πρώτου¹⁰⁵.

Τοῦτο ἀποδεικνύεται καί ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῆς ἐπομένης συνεδρίας (16/29 Ἰανουαρίου), ὅπου πάλιν εἰς τήν ἀρχήν καταγράφονται οἱ Ἀρχιερεῖς μέ πρῶτους τούς Κανονικούς, ἀλλά μέ πάλιν διορθωμένην ἐπάνωθεν προχείρως τήν ἀρίθμησίν των μέ τούς

105. πρβλ. λδ' Ἀποστολ., στ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς.

ἐσχάτους ἀριθμούς (βλέπε σελίς 191)¹⁰⁶!

Ἀναγινώσκομεν ἐφεξῆς εἰς τὰ Πρακτικά αὐτά:

«1) Γενική ἐνημέρωσις περί τῆς ἐνώσεως ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου.

2) Παρά τοῦ Ἀγίου Προέδρου γίνονται μερिकाὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ Πρακτικοῦ ἐνώσεως εἰς ὠρισμένα σημεῖα.

Ἐπ' αὐτοῦ διαμαρτύρεται ὁ Σεβασμιώτατος Καλλιόπιος ὡς πρὸς τό θέμα τῆς ἀναγνωρίσεως χειροτονιῶν τοῦ 1979, ἀναγνωρίζων ταύτας ὡς κανονικὰς ἐκατέρωθεν.

Ὁ Σεβασμιώτατος Πειραιῶς λέγει νά σβήσουν τὰ πάντα καί ν' ἀρχίσωμεν μίαν νέαν πορείαν τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος.

Ὁ Σεβασμιώτατος Κεφαλληνίας λέγει νά παραμείνῃ ὡς ἔχει τό πρακτικόν, διὰ ν' ἀποφευχθοῦν οἱ διαπληκτισμοί.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀχαρνῶν προτείνει νά ἀφαιρεθῇ ἡ λέξις ἐκατέρωθεν γενομένων χειροτονιῶν.

- ΑΠΟΦΑΣΙΣ: νά παραμείνῃ ὡς ἔχει¹⁰⁶».

Ἀγαπητοί μου Πατέρες καί ἀδελφοί,
λυποῦμαι εἰλικρινά πού οἱ παρόντες Πατέρες μου καί συλλειτουργγοὶ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Φθιώτιδος, Θεσσαλονίκης καί Ἀχαρνῶν ἦσαν καί αὐτοὶ μέλη τῶν τότε ψευδενωτικῶν μοιραίων συνεδριάσεων, ἀλλὰ ὀφείλω νά λαλήσω κατὰ συνείδησιν τὴν καθάραν ἀλήθειαν.

106. βλ. «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν» σελ. 16.

106. βλ. αὐτόθι.

Συλλογίζομαι τήν «ἐκατέρωθεν» ἀναγνώρισιν τῶν χειροτονιῶν καί τήν ἄρσιν τῶν «ἀλληλοεπιβληθεῖσων» ποιῶν, καί θρηνῶ!

Βλέπω τήν ἀλλαγὴν τῆς τάξεως τῶν πρεσβείων τῆς Ἀρχιερωσύνης τῶν Ἐπισκόπων μας, καί συγχύζομαι!

Διαπιστώνω τήν καταπάτησιν τῆς Κανονικωτάτης ἀποφάσεως τοῦ 1983 ὑπό τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου διὰ τήν πρόσληψιν τῶν πραξικοπηματιῶν, καί ἐξίσταμαι!

Ἀγιοι Ἀδελφοί, σύμφωνα μέ τήν ἔκπαλαι ἐπικρατήσασαν τάξιν εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν καί βάσει πολλῶν Ἱερῶν Κανόνων¹⁰⁷ οἱ ἀπό σχισμάτων ἀποσυνάγωγοι, καί μάλιστα οἱ Ἐπίσκοποι αὐτῶν, ὄντες καί καθηρημένοι, ἐάν ἐπιστρέφουν εἰς τήν ἐνότητα τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας, γίνονται δεκτοί μόνον κατόπιν συγκεκριμένων προϋποθέσεων, ἥτοι:

α) «μετανοίᾳ ἀξιολόγῳ» ζητοῦντες συγχώρησιν παρὰ τῶν Κανονικῶν Ὁρθοδόξων Ἀρχιερέων·

β) ἀποκηρύττοντες ἐγγράφως πᾶσαν ἔκνομον πρᾶξιν των καί τυχόν πλάνην καί δυσσεβείαν των·

γ) διαβεβαιοῦντες ἐφεξῆς εὐπείθειαν καί ἀφατρίαστον ὑποταγήν εἰς τήν Ἐκκλησίαν·

δ) χειροθετούμενοι ὑπό τοῦ Πρώτου·

ε) κατατασσόμενοι ὕστερον τῶν Κανονικῶν καί Ὁρθοδόξων Ἀρχιερέων κατὰ τά πρεσβεῖα καί

στ) ἀλλάζοντας, εἰ δυνατόν, τόν τίτλον τῆς Ἐπι-

107. βλ. η' τῆς Α' Οἰκουμ., ζ' τῆς Β', 95ον τῆς ΣΤ', ζ' Λαοδικείας, ρι' Καρθαγένης, α' τοῦ Μεγ. Βασιλείου.

σκοπῆς των, τόν ὁποῖον ἐν τῷ σχίσματι ἤρπασαν.

Ἐρωτῶ: Ποῖα ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν διὰ τῶν Κανόνων κελευομένων προϋποθέσεων ἐτηρήθη εἰς τήν ἀποδοχήν τῶν ἐσχάτων τεσσάρων σκληροτραχήλων σχισματικῶν, «Ἀττικῆς» Ἀντωνίου, «Ἀχαΐας» Καλλινίκου, «Πενταπόλεως» Καλλιοπίου καί «Οἰνόης» Ματθαίου;

Ἀλλοίμονον! Ἀπολύτως οὐδεμία! Εἰς παντελῇ ἀθέτησιν καί τῆς βάσει αὐτῶν τῶν Κανονικῶν προϋποθέσεων γενομένης ἀποδοχῆς τῶν ἐτέρων τριῶν πραξικοπηματιῶν τό 1983 Συνοδικῇ διαγνώμῃ, τῶν Δημητριάδος Μαξίμου, Δωδεκανήσου Καλλινίκου καί Αἰολίας Γερμανοῦ!

Ἀπορῶ:

Διατί, οἱ τότε Ἀρχιερεῖς, ἐδέχθησαν τοιαύτην ἀντικανονικήν καί ταπεινωτικήν ἀπόφασιν;

Πῶς διὰ τοῦ «ἐκατέρωθεν» ἀνεγνώρισαν τάς θεομπαίκτους ποινάς πού τούς εἶχαν ἐπιβάλλει οἱ σχισματικοί;

Πῶς ἐδέχθησαν τήν ἄνευ ὄρων ἀμνήστευσιν τῶν ἐναντίον δεκαπεντάδος Ἱερῶν Κανόνων ἀθέσμων χειροτονιῶν τῶν πραξικοπηματιῶν, καταλύοντες τάς προηγουμένης σωστάς Συνοδικάς ἀποφάσεις ἐναντίον τους;

Πῶς ἠνέχθησαν νά τεθοῦν δεῦτεροι εἰς τά πρεβεῖα, μετά τῶν ἀμετανοήτων καί ἀνεπαναλήπτων σχισματικῶν, μή φρίττοντες τό γεγονός ὅτι οὕτως θέτουν τήν Ἐκκλησίαν μας ὑπό τάς καταστρεπτικές βουλάς καί τήν αἰχμαλωσίαν τῶν ἀρχομανῶν σχισματικῶν;

Διατί οὐδείς δέν ὑπεστήριξε τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον εἰς τήν συνεδρίαν τῆς 16ης/29ης Ἰανουαρίου, ὅταν ὀρθότατα προσέβαλλε τάς προηγηθείσας ἀντικανονικάς ἀποφάσεις τοῦ «ἐκατέρωθεν», παρά μόνον ὁ ἅγιος Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιος, καί οὕτω κατεπνίγη τό δίκαιον;

Πῶς καὶ δέν ἀπαίτησαν τήν διάλυσιν τῆς ἐξαμβλωματικῆς παρεκκλησίας-σωματείου των «Ἑλληνική Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ.» τῆς Κουμουνδούρου 25, ἀφῆνοντάς τους νά φατριάζουν ἀκόμη;

Πῶς δέν ἐζήτησαν καὶ μίαν εἰλικρινῇ δήλωσιν μεταμελείας, δι' ὅσα συκοφαντικά καί ὕβριστικά εἶχαν ἐξεμέσει ἀπό τό 1979 ἐγγράφως ἐναντίον τους;

Θλιψίς ἄμετρος συνέχει τήν καρδίαν μου!

Ζητῶ συγγνώμην, ἀλλ' ἡ συνείδησίς μου δέν μοῦ ἐπιτρέπει νά ἀποδεχθῶ τήν τοιαύτην βέβηλον ψευδένωσιν ἐπ' ἀνατροπῇ πάσης κανονικῆς τάξεως.

Ἀφήσατέ με νά συνταχθῶ μετά τοῦ κλεινοῦ Δοσιθεοῦ Ἱεροσολύμων, λέγων μετ' αὐτοῦ:

«Τά παρὰ Κανόνας ἀνίσχυρα εἰσίν, καί ὥς ἀνόσια καί βδελυκτά καταφρονοῦνται».

Καί μετά τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς καί Ἀγίας Συνόδου:

«Κατά τῶν Κανόνων πραγματικόν μηδέν ἰσχύσει».

Καί μετά τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου:

«Πάντα τά κακῶς κριθέντα καί τυπωθέντα, οὔτε Κανόν, οὔτε νόμος, οὔτε χρόνος, οὔτε συνήθεια βεβαιοί¹⁰⁸».

108. βλ. ἀνωτέρω, σελίς 11-12.

Ἡ ἀφευδής Ἱστορία ἀποδεικνύει ἀντικανονικήν καί ἄθεσμον, διό καί ἀπόβλητον καί ἀνόσιον τήν γενομένην διά τῶν δύο συνεδριάσεων Ἰανουαρίου 1985 ἔνωσιν τῶν Ἀρχιερέων, ὡς καί τήν ἀποδοχήν ὡς Κανονικῶν Ἐπισκόπων τῶν τεσσάρων τελευταίων κατηρμένων σχισματικῶν, ἐξ ὧν σήμερον ἐπιζητεῖ μόνον ὁ «Ἀχαΐας» Καλλίνικος.

Τό μεγάλο ἐρώτημα εἶναι: Μετά τόσα ἔτη Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας καί ἐνώσεως λέγομεν ταῦτα;

Σᾶς ἀπαντῶ οὐχί δι' ἰδικῶν μου λόγων, ἀλλά δι' αὐτῶν πού οἱ Νεοσημερολογίται ἔλεγαν ὀρθώτατα ἐναντίον τῶν Ἱερωνυμικῶν ὀργανωσιακῶν Ἐπισκόπων, πού ἐπὶ ἐπταετίας προσεπάθησαν νά ὑφαρπάξουν πραξικοπηματικῶς τήν σύνολον Ἐκκλησιαστικήν διοίκησιν, ὡς καί οἱ ἡμέτεροι πραξικοπηματῆται εἰς ἡμᾶς:

«Ἀλλοίμονον εἰάν ἡ μετ' ἐπιφυλάξεων ἢ καί κατά καταπίεσιν ἢ καί δι' ἐξαπατήσεως ἐπιτευχθεῖσα κοινωνία Κανονικῶν καί ἀντικανονικῶν Ἐπισκόπων, καθίστα ὡς διά μαγείας τοὺς ἀντικανονικοὺς, ἄνευ ἐτέρου Κανονικοῦ!»¹⁰⁹.

Ἄλλωστε ἡ ἐμὴ ἐλαχιστότης οὐδεμίαν ἀνάμιξιν εἶχον εἰς τά τότε πεπραγμένα (δόξα τῷ Θεῷ!), ὄντας τότε ἀπλοῦς Ἱεροδιάκονος. Δι' αὐτό δέ καί μετὰ πολλῆς προθυμίας ἀπεδέχθην τό βάρος τῆς παρούσης εἰσηγήσεως, ὥστε νά ἐρευνήσω δι' αὐτῆς καί ἀνακα-

109. βλ. «Ἐκκλησία» ἑκτακτος ἔκδοσις 16-9-1974, σελ. 412-413.

λύφω καί δι' ἐμέ καί διά τήν Ἱστορίαν καί διά τήν Ἐκκλησίαν, τήν Ἐκκλησιαστικήν μας καταγωγήν καί τήν ἀνόθευτον ἀλήθειαν.

Κατά τόν λόγον τοῦ Κυρίου, «πᾶν δένδρον ἀγαθόν, καρπούς καλοὺς ποιεῖ· τό δέ σαπρόν, καρπούς πονηροὺς ποιεῖ¹¹⁰». Οὕτω καί τό σαπρόν δένδρον τῆς ἐν λόγῳ ἐνώσεως ἐποίησεν ἐφεξῆς καρπούς πονηροὺς διχονοίας, ἀδικίας καί ἀντικανονικότητος, εὗρισκόμενον εἰς αἰχμαλωσίαν ἐκ μέρους τῶν ἀμετανοήτων Ἐκκλησιαστικῶν ταραχοποιῶν. Οἱ ὅποιοι ἀνενόχλητοι εἰσῆλθον οὕτως εἰς «τό κράτος τῆς ἀσεβείας, τῆς θεομπαιξίας, τῆς αἰσχροτύχου, τῆς κακουργίας» (καθώς διεκήρυσσαν οἱ ἴδιοι τό 1979), ἐναντίον τοῦ ὁποίου εἶχαν ἐπαναστατήσει! Ἀποδεικνύοντες οὕτως ἡ ὅτι καί αὐτοὶ πλέον ἐγιναν ἀσεβεῖς, θεομπαῖχται, αἰσχροὶ καί κακοῦργοι, ἡ ὅτι ὅσα ἐμετικά ἔγραφαν τόσα ἔτη ἦσαν ψεύδη καί συκοφανταίαι καιροσκοπῶν ἀρχομανῶν....

1985-1995:

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΗΜΩΝ **ΣΥΝΟΔΟΥ**

Πρῶτος πονηρός καρπός τῆς αἰχμαλωτισμένης Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ἦτο ἡ ἀντικανονική καθαίρεσις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, τοῦ ὁποίου τήν ἀκριβολογημένην ἐνστασιν κατά τῆς

110. Ματθ. ζ', 17.

γενομένης προχείρου συγκολλήσεως (εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς 16ης/29ης Ἰανουαρίου), οἱ ταραχοποιοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ συγχωρήσουν.

Οὕτως ἐπρωτοστάτησαν κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκνόμου καθαιρέσεως τοῦ πολυπαθοῦς Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, ὁ μὲν ἀνεκδιήγητος «Ἀχαΐας» Καλλίνικος ὡς Ἀρχιγραμματεὺς καὶ εἰσηγητῆς, ὁ δὲ θερμός συνεργάτης του «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος ὡς αὐτόκλητος ἀνακριτῆς, ὁπισθεν δὲ αὐτῶν ὁ ἐσαεὶ συμβουλάτωρ αὐτῶν Νεοημερολογίτης θεολόγος κ. Ἀθανάσιος Σακαρέλλος, παρασύραντες εἰς ἄδικον κρίσιν ὅλον τὸ Συνοδικὸν σῶμα!

Δοξάζω τὸν Ἅγιον Θεὸν καὶ τὸ ὁδηγοῦν ἡμᾶς «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» Ἅγιον Πνεῦμα¹¹¹, πού ἐφώτισεν τὴν Ἱεράν ἡμῶν Σύνοδον ὅπως ἀναψηλαφήσῃ τὴν ἄδικον αὐτὴν κρίσιν, καὶ ὅπως ἀναθέσῃ τὸν Μάρτιον τοῦ 1997 εἰς τὴν ταπεινότητά μου τὸ ἔργον τῆς ἐρεῦνης τῶν τότε πεπραγμένων, ὥστε νὰ συνδράμω οὕτως εἰς τὴν ὀφειλομένην ἀποκατάστασιν τοῦ κοινοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ἀρχιποιμένος μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, τοῦ πολλὰ κοπιᾶσαντος ἐκ νεότητος αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας¹¹².

Ἅγιοι ἀδελφοί, δὲν ἄρνούμαι ὅτι καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος, ὡς ἄνθρωπος καὶ αὐτός οὐχὶ ἀναμάρτητος, ἐποίησε λάθη καὶ παραλείψεις, ἰδίως μετὰ τὸ 1985. Ἀπεχθάνομαι ὁμως τὴν συκοφαντικὴν ἐκστρατείαν ἐναντίον του, τὴν κατευ-

111. Ἰωάν. ιστ', 13.

112. βλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα» φ. 6, σελ. 154-5.

θυνομένην δολίως ὑπό τῶν ἀνέκαθεν ταραχοποιῶν καί ὄντως ἀναξίων Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας μας, προκειμένου νά αὐτοδικαιωθοῦν οἱ ἴδιοι ὡς καλοί καί νόμιμοι.

Εἶναι γνωστόν ὅτι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος καθηρέθη διά τήν ὑπόθεσιν τῆς χειροτονίας τοῦ Δωροθέου Τσάκου.

Ἔστω, ἅς ἀποδεχθῶμεν ὅτι ὄντως ἔδωσεν ἐντολήν ὁ ἀείμνηστος κ. Αὐξέντιος διά νά χειροτονηθῇ Ἐπίσκοπος ὁ Δωρόθεος Τσάκος. **Ἡ δίκη καί ἡ καταδίκη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου βάσει τῆς υποθέσεως αὐτῆς, ἦτο Κανονική καί δίκαιη;**

Ὡς χάριτι Θεοῦ ἐρευνητής τοῦ ὅλου θέματος σᾶς διαβεβαίω καί βροντοφωνῶ: Μυριάκις ΟΧΙ!

Σᾶς καταθέτω ἀμέσως τούς κυριώτερους λόγους, βάσει τῶν δημοσιευθέντων πορισμάτων καί λοιπῶν ἀποφάσεων περί τῆς υποθέσεως Αὐξεντίου-Τσάκου εἰς τό περιοδικόν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» Νοεμβρίου 1985¹¹³:

1) Μετά τήν ἀποχώρησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀπό τήν συνεδρίαν τῆς 6/19 Ἰουλίου 1985, ὁκτώ μόνον Ἐπίσκοποι τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ «Ἀρχαῖας» Καλλινίκου φατριάσαντες, ἀπέσπασαν μίαν νέαν σημαντικήν δῆλωσιν περί τῆς χειροτονίας τοῦ Δωροθέου Τσάκου ἐκ τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Θηβῶν Γερασίμου, τήν ὁποίαν δέν ὑπέβαλλαν, ὡς ὠφείλαν, εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον ἐν ὁλομελείᾳ, παρόντος καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου¹¹³.

113. φ. 802-803.

113. βλ. αὐτόθι, σελ. 7-8.

2) Ἀμέσως μετά, καθώς ἀναφέρει ἡ «Φωνή», ὁ «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος «ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ὡς ἀνακριτοῦ», ἐνῶ εἰς τὴν ἀναφερθεῖσαν συνεδρίαν μέ πρωτοβουλίαν τοῦ Μακαριωτάτου (δεῖγμα καὶ τοῦτο τῆς καλῆς του προθέσεως) εἶχεν ὀρισθῇ διὰ τὸ θέμα αὐτό τριμελὲς ἀνακριτικὴ ἐπιτροπὴ ὑπὸ τῶν Ἀχαρνῶν, «Οἰνός» καὶ «Πενταπόλεως», ἡ ὁποία καὶ φατριαστικῶς παρεγκωνίσθη χάριν τοῦ ρηξικελεύθου «Πενταπόλεως» Καλλιοπίου¹¹³.

3) Εἰς τὴν ἀνάκρισιν του ὁ κ. Καλλιόπιος «παρέλειψε» νὰ λάβῃ κατάθεσιν ἐκ τοῦ ἰδίου τοῦ ἀμέσως αἰτίου τῆς νέας διχοστασίας Δωροθέου Τσάκου.

4) Ἐβασίσθη εἰς ἀνακρίσεις Ἱερομονάχων οὐδεμίαν ἄμεσον σχέσιν ἐχόντων μετὰ τοῦ γεγονότος¹¹³.

5) Οὐδέ ἄν ἡδυνήθη νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ πότε ἀκριβῶς ἐγένεν ἡ χειροτονία, τὸ 1984 ἢ τὸ 1985, πρό ἢ μετὰ τὴν ἔνωσιν¹¹³!

6) Εἶναι σχιζοφρενικόν νὰ στηρίζεται δίκη ἐπὶ τῇ βάσει μαρτυρίας ἀνθρώπου, πού τὴν μίαν δηλώνει ὅτι ἐγένε καὶ τὴν ἄλλην δηλώνει ὅτι δέν ἐγένεν ἡ συγκεκριμένη παράβασις, ὡς ὁ Θηβῶν Γεράσιμος¹¹³!

7) Ἀπεφασίσθη τὸ παντελῶς πρωτάκουστον εἰς τὴν δισχιλιετῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίαν, νὰ συντελεσθῇ εἰς τὴν πρώτην συνεδρίαν τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου ἡ καταδίκη-καθαίρεσις τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ νὰ μὴ γίνῃ ἡ δημοσίευσις αὐτῆς, μέχρι νὰ

113. βλ. αὐτόθι.

113. βλ. αὐτόθι, σελ. 8.

113. βλ. αὐτόθι, σελ. 11.

113. βλ. αὐτόθι, σελ. 7-8.

ἐπανακληθῇ ὁ κατηγορούμενος ἀκόμη δύο φορές ὡς ἀπαιτοῦν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες¹¹⁴, λειτουργούσης οὕτως τῆς προαποφασισθείσης καταδίκης ὡς ἐκβιασμοῦ, τοῦ τύπου: «ἢ ἔρχεσαι, ἢ εἶσαι καθηρημένος ἤδη¹¹³»!

8) Τέλος ὑπερβαίνει κάθε ὄριον ἀνοχῆς, δικαιοσύνης καὶ Κανονικότητος, νά τίθενται ἀνακριταί καὶ εἰσηγηταί κατὰ τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον οἱ μέχρι πρό ὀλίγων μηνῶν ἐκτός Ἐκκλησίας σχισματικοί, οἱ ὅποιοι εἰσῆλθον ἐν αὐτῇ ἀμετανόητοι καὶ φατριασταί, καὶ μέ τὴν ραδιοουγγίαν τοὺς ἐπέτυχαν ἐκ τῶν ἔσω, αὐτό πού ἐκ τῶν ἔξω εὐρισκόμενοι ἀπέτυχαν τό 1979: τὴν ἐκπαράθρῳσιν τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Ἀλλά τό Συνοδικόν σῶμα ἐπλανήθη καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος ἐξεβλήθη, μὴ ἀποδεξάμενος φυσικά τά φατριαστικῶς καὶ ἀντικανονικῶς κατ' αὐτοῦ ἐνεργηθέντα, καὶ συνεχίσας νά ἡγῆται τῶν ἀπομεινάντων μετ' αὐτοῦ Ἐπισκόπων Λαρίσης Ἀθανασίου, Κεφαλληνίας Μαξίμου, Θηβῶν Γερασίμου καὶ Αἰολίας Γερμανοῦ.

Δυστυχῶς αὕτη ἡ Συνοδική μερίς τοῦ μακαριστοῦ κ. Αὐξεντίου προέβη μέ τὴν σειράν της εἰς βεβιασμένης καὶ στερουμένης Κανονικότητος καθαιρέσεις πλείστων Ἱεραρχῶν μας, διὰ λόγους πού δέν εἶναι τοῦ παρόντος νά ἐξηγήσωμεν· ἀργότερον δέ προέβη καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας ἀντικανονικάς πράξεις πρὸς ὑπερίσχυσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τους, αἱ ὁποῖαι γενικῶς

114. οδ' Ἀποστολικός.

113. βλ. αὐτόθι, σελ. 24-25.

κατέστησαν δυσέφικτον κάποιαν καταλλαγήν καί ἀναξιόπιστον τό Συνοδικόν τους σχῆμα.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἀρχομανεῖς καί ταραχοποιοί ἀμετανόητοι πραξικοπηματίαι, καί ἰδίως οἱ ἐξ αὐτῶν μαυικώτεροι «Ἀχαΐας» Καλλίνικος καί «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος, ἔχοντας ἤδη ἐπιτύχει τήν ὅπως-ὅπως ἀναγνώρισίν τους, προχωροῦν ἀκάθεκτοι εἰς τήν ὀλοκλήρωσιν τοῦ θεομισήτου σχεδίου τους, τῆς δολίου ὑφαρπαγῆς τῆς συνόλου Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως.

Τό ἐπόμενον μεῖζον πρόβλημά τους ἦτο: Ποῖος θά καταλάβῃ τήν κενήν Ἀρχιεπισκοπικήν καθέδραν;

Νά θέσῃ ὑποψηφιότητα ἀμέσως κάποιος ἐξ αὐτῶν δέν ἐτολμοῦσαν, μή ἔχοντες τήν πλειοψηφίαν τῶν Συνοδικῶν μετ' αὐτῶν, φοβούμενοι δέ καί μήπως φανερωθοῦν τά σχέδιά τους περί καταλήψεως τῆς ἐξουσίας. Ἀρχιεπίσκοπον ἐξ ὧσιν (τῆς Κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου) εἶχαν ἀντιταχθεῖ πρὸς αὐτούς τό 1979 πάση θυσίᾳ δέν ἤθελαν, διότι δέν θά ἠδύναντο ποσῶς νά τόν κατευθύνουν. "Ἐπρεπε νά εὕρουν λοιπόν κάποιον, ὁ ὁποῖος νά ἔχῃ τήν ἰδίαν ἐμπάθειαν μετ' αὐτῶν κατὰ τῶν, οὕτως εἶπεῖν, Αὐξεντιακῆς μερίδος Ἐπισκόπων. Διά τοῦτο καί ἡ ἐκλογή τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου ἐκαθυστέρησε διὰ τρεῖς μῆνας (ἀπό Ὀκτώβριον ἕως Ἰανουάριον)...

Ποῖοι ἄλλοι ἔμενον λοιπόν, πλήν τῶν τεσσάρων ἐκτός Συνόδου Ἐπισκόπων Διαυλείας Ἀκακίου, πρώην Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου, Κυκλάδων Γαβριήλ καί Ἀστορίας Πέτρου;

Πρῶτα-πρῶτα ἐμεθόδευσαν τήν εἴσοδον εἰς τήν

Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ εὐλόγως ἀκοινωνήτου, λόγῳ τῆς μὴ ὑπογραφῆς του εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ 1974, φίλου τους Ἀστορίας Πέτρου. Λέγω «φίλου τους», διότι ἀμέσως μετὰ τὸ σχίσμα τους ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρος τοὺς εἶχε ἐγκωμιάσει διὰ δημοσιεύματος ἐν Ἀμερικῇ τὸ 1979, τὸν δὲ Ἀπρίλιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους τοὺς εἶχε δεχθεῖ εἰς τὸν Μητροπολιτικόν του Ναόν τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης «μεθ' ὅλου τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου του καὶ μέκωδωνοκρουσίης»¹¹⁵! Ἐπίσης κατὰ καιροὺς εἶχεν Ἐκκλησιαστικὴν μετ' αὐτῶν ἐπικοινωνίαν, ὡς π.χ. εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ «Κνωσσοῦ» Μερκουρίου τὸ 1980.

Ἄλλ' ἀπεδείχθη καὶ διὰ τοῦ Ἐπισκόπου Ἀστορίας Πέτρου ἡ ψευδεπίπλαστος δῆθεν ἀκρίβεια περὶ τὴν Πίστιν τῶν «Πενταπόλεως», «Ἀχαΐας» καὶ τῶν σύν αὐτοῖς, καθότι ἐπέτυχαν νὰ γίνει δεκτός καὶ πάλιν ἄνευ συγκαταθέσεως του εἰς τὴν ὀρθὴν ὁμολογίαν!

Καὶ ἐθεάθη μετὰ 13 ἐτῶν (ἀπὸ τὸ 1973) ἑξαφνα τὸ 1986 ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρος ὡς μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νὰ συμμετέχῃ εἰς τὴν ἐν Πειραιεῖ πανήγυριν τῶν Ἀγίων Θεοφανείων, ἄνευ διορθώσεως τοῦ λόγου διὰ τοῦ ὁποίου τόσα ἔτη ἦτο χωρισμένος! Τοιαῦτα θαύματα ἐνεργεῖ ἡ ἰδιοτέλεια καὶ ἡ ἀρχομανία¹¹⁶!

Ἐκ τῶν ὑπολοίπων τριῶν, οἱ μὲν Ἐπίσκοποι Ἀκάκιος καὶ Γαβριήλ δὲν ἔδειχναν πρόθυμοι νὰ συνεργασθοῦν μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, παρόλον ὅπου πολὺ κατὰ τὸ 1985 παρεκάλεσαν διάφοροι καὶ αὐτούς

115. βλ. «Φύλακες Ὁρθοδοξίας» φ. 2, σελ. 16 καὶ φ. 3, σελ. 18.

116. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» φ. 804.

ὅπως συνενωθοῦν, ὅπως καί τόν πρῶν Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον (Κιούσην), ὁ ὁποῖος κατά τήν ἀρχήν καί αὐτός ἦτο ἀπρόθυμος.

Εἶναι χαρακτηριστικά τῶν τότε διαθέσεων καί σκέψεων τοῦ ὅσα ἔγραφεν ὁ ἔκπτωτος Χρυσόστομος πρὸς Ἀγιορείτην Ἱερομόναχον τόν Μάρτιον τοῦ 1985, εἰς ἐπιστολήν του πού τότε ἔλαβε μεγάλη δημοσιότητα:

« Ἀγαπητέ μου Παπᾶ Σάββα,
 Εὐτυχῶς ὅτι ἔστω καί ἀργά ἀντελήφθης τί γίνεται στήν ὁδὸ Κάνιγγος 32. Τί κρύβεται πίσω ἀπὸ τοὺς «ἀγίους», καθὼς καί ποῖον ρόλον διαδραματίζει ὁ «Μακαριώτατος».... Ὁ περιώνυμος Ἀρχιεραμματαὺς μετὰ τῶν συνεταίρων πού μανιωδῶς ἤρπασαν τήν Δεσποτικήν Μίτραν διὰ νά «καθαρίσουν» τήν κόπρον τοῦ Αὐγείου τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος, ὅπως διεκήρυξαν εἰς τό «διάγγελμά» των τήν 14-2-1979... καί μάλιστα ἐπεκαλοῦντο μάρτυρα τῶν ἀγνῶν προθέσεων των τόν ΘΕΟΝ! Τώρα πού ἐπέτυχον τοῦ πραγματικοῦ σκοποῦ τοῦ πραξικοπήματός των (οἱ Καλλιστηκοί δηλαδή, μέ τήν εἰσοδόν των ὡς Κανονικῶν Ἐπισκόπων), διότι «ἄλλα τά λαλούμενα καί ἄλλα τά νοούμενα», σχίζουν καταγγελίας φοβερῶν ἀποκαλύψεων περί τοῦ ὄντως κοπρῶνος τῆς Κάνιγγος, διὰ νά ἐφαρμόσουν «κάθαρσιν» ὡς ἐξήγγειλαν....
 Εἰς μείζονα δέ πίστωσιν τοῦ πιστεύω των, συμπανηγυρίζουν καί συμπροβάλλονται δημοσίᾳ ἀδιστάκτως εἰς τήν πόλιν μας, οὔτε

Θεόν φοβούμενοι, οὔτε ἀνθρώπους ἐντρεπόμενοι, μετ' ἐκείνων τούς ὁποίους ὀνομαστικῶς ἐστιγματίσαν καί «καθήρεσαν»!

Ἴδε ἀγαπητέ μου βαρύτητα ἀνθρώπων, ἴδε θεομπαιξίαν καί αὐτοατίμωσιν γελοίων «ἀρχιερέων» πού μέ ἐχάλουν εἰς τήν Σύνοδόν των....!! Ἴδε μέ ποίους ἐμεσολάβησες νά ἐνωθῶμεν... Οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνην ἔχω εἰς τήν δι' ὅλα ὑπεύθυνον дуάδα Αὐξεντίου - Γεροντίου.... Καί διότι γνωρίζω σέ ἀνθρώπον ἡθικῶν ἀρχῶν, ἀπορωῶ πῶς συναγελάζεσαι μετά τοιούτων....

Μέ ἀγάπην καί εὐχάς....

† ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος 5-3-1985¹¹⁷».

Ταῦτα ἔγραφεν τότε ὁ πρῶην Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος καί πρέπει νά ὁμολογήσωμεν ὅτι, ἐξαιρουμένης τῆς ἐκδήλου ἐμπαθείας του κατὰ πάντων, εἶχεν ἀπόλυτο δίκαιον νά οἰκτείρῃ τήν ἀνευ Κανονικῶν προϋποθέσεων ἀντικανονικήν ἔνωσιν τοῦ 1985, ὡς προβολόντως ἀπεδείξαμεν.

Ὅταν ὁμως τόν Ὀκτώβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐκενώθη ἡ Ἀρχιεπισκοπική καθέδρα, κατὰ τό κοινῶς λεγόμενον, «ἀνοιξε ἡ ὄρεξις» τοῦ ἀργοῦ, ἀκοινωνήτου καί ἐκπτώτου Χρυσοστόμου!

Οὕτω λοιπόν, ἀπαντῶντας εἰς πρόσκλησιν τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Γεροντίου μετά τήν «καθαίρεσιν» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου διά νά ἐπιστρέψῃ εἰς τήν Σύνοδον, ἔγραφε τόν Νοέμβριον

117. πρβλ. «Ὁ Φάρος τῆς Ὁρθοδοξίας» φ. 36, σελ. 18.

τοῦ 1985:

«Πρός γενικήν παρηγορίαν εἶδομεν ἐν αὐτῇ τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω στροφήν τοῦ πολυπαθοῦς ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως ἐξ αὐτοῦ τῶν ἀρνητικῶν στοιχείων... ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ τέως Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου....

Ἐν συνεχείᾳ εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς πρῶτον, διὰ τὴν ἀναγνώρισιν ὑφ' ὑμῶν τοῦ δικαίου τῆς διακοπῆς τῶν σχέσεών μας τῶν τεσσάρων Ἀρχιερέων μετὰ τῆς Συνόδου καὶ δεύτερον, διὰ τὴν εὐγενῆ πρόσκλησίν μας πρὸς ἐπανασύνδεσιν τῶν σχέσεών μας διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος.....

Ἐπιθυμῶ τὴν ὑπεύθυνον διαβεβαίωσιν τῆς τακτοποιήσεως ἐμποδίων τινῶν, τὰ ὅποια ἀνέπτυξα προφορικῶς εἰς τινὰς ἐξ ὑμῶν Ἐπισκόπους, ἐξ ὧν προέχει ἡ ἑγγραφὸς ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς μου τοῦ Ἐπισκόπου Εὐθυμίου, ὡς τοῦτο μοί ἐδήλωσεν ὁ ἴδιος κατὰ τὴν ἐνταῦθα ἐπίσκεψίν του μετ' ἄλλων Ἐπισκόπων.

... Ὅσον διὰ τὴν ἄχρι τοῦδε θέσιν ἦν εἶχομεν λάβει ἔναντι τῶν γνωστῶν παλαιῶν ἀντικανονικοτήτων καὶ τῶν μετὰ ταῦτα χειροτονιῶν ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων, προκειμένης τῆς ἐνώσεώς μας θά βασισθῶμεν ἐπὶ γνωμοδοτήσεως θεολόγων περὶ τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τῆς οἰκονομίας, διὰ τὸ ἄκρως ἐμπερίστατον καὶ τὸ ἀδιέξοδον εἰς τὸ ὅποιον πε-

ριῆλθεν ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγών....

Ταύτην τὴν γνωμοδότησιν θά κοινοποιήσωμεν ἐντός ὀλίγου πρὸς ὑμᾶς....

Πέραν ὅλων αὐτῶν, ἐπιζητοῦμεν καὶ τὴν ὀφέποτε κανονικὴν ἀναγνώρισιν τῆς τοιαύτης ἐνώσεώς μας ὑπὸ τῆς Συνόδου τῶν ἐν διασπορᾷ Ρώσων, διὰ τὴν νομιμότητα καὶ τὴν ἱστορίαν....

ὁ ἐν Ἐπισκόποις ἐλάχιστος

Χρυσόστομος¹¹⁸»

Ἐδῶ πρέπει νά ἐπισημάνωμεν, ὅτι πάντοτε, καὶ πρὸ καὶ μετὰ τοῦ 1985 καὶ ἕως σήμερον, ὁ (τότε) πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ἐθεώρει ὅτι ὁ ἴδιος δέν ἔχει πράξει οὐδέν σφάλμα εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν του ζωὴν, δι' ὅλα πταίουν ἕτεροι, αὐτός εἶναι δέ δῆθεν ἄμεμπτος! Μὴ ἐνθυμούμενος καὶ τὴν Κυριακὴν ρῆσιν πρὸς τοὺς ὁμοίους του Φαρισαίους: «Ὑμεῖς ἐστε οἱ δικαιοῦντες ἑαυτοὺς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ δέ Θεός γινώσκει τὰς καρδίας ὑμῶν· ὅτι τό ἐν ἀνθρώποις ὑψηλόν, βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ¹¹⁹».

Ἡ τοιαύτη αὐτοδικαίωσις τοῦ κ. Χρυσοστόμου φαίνεται καὶ ἐκ τῆς ἀναφερθείσης ἀπαντήσεώς του, εἶμαι δέ καὶ ἡ ἐλαχιστότης μου μάρτυς τοῦ ὑπεροπτικοῦ καὶ ἐγωπαθοῦς χαρακτῆρος του, ὅταν τόν ἐπεσκέφθημεν εἰς τὴν Γυναικεῖαν Μονὴν του τό θέρους τοῦ 1985 μετὰ τῶν Μητροπολιτῶν Πειραιῶς Γεροντίου, Ἀστορίας Πέτρου, Φθιώτιδος Καλλινίκου,

118. ἔγγραφον ὑπ' ἀρ. 477/3-11-1985.

119. Λουκᾶ ιστ', 15.

Ἀχαρνῶν Ἀθανασίου, Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου καὶ ἄλλων, διὰ νὰ συζητήσωμεν φιλενωτικῶς, αὐτός δέ ἐκόμπαζε μεγάλως περί ἑαυτοῦ, ὅτι ἐπιτέλους δῆθεν ἐδικαιώθη, καί ὅτι αὐτός ὡς τῶν ἄλλων συνετώτερος θά διορθώσῃ τὰ Ἐκκλησιαστικά πράγματα!....

Ἐκπνέοντος λοιπόν τοῦ ἔτους 1985 ὁ πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ἀποστέλλει πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν ὑποσχεθεῖσαν «γνωμάτευσιν θεολόγων», ἥτοι τῶν Πατέρων Χρυσοστόμου Σπύρου, Χρυσοστόμου Οἰκονομάκου, Θεοδωρήτου Ἀγιορείτου καὶ τῶν λαϊκῶν Σταύρου Καραμήτσου, Βασιλείου Πρίμπου καὶ Ἀβραάμ Τσιμηρίκα. Τό παράτολμον τοῦτο ἔγγραφον γνωματεύει ὅτι ἔνεκα τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν πού ἔχει περιέλθει ὁ Ἱερός ἄγων,

«ὐπὸ ὠρισμένους καὶ μόνον ὄρους εἶναι δυνατὴ ἡ ἐνσωμάτωσις (τῶν 4 Ἀρχιερέων) μετὰ τῆς προσκαλοῦσης αὐτοὺς Ἱεραρχίας.

Θεωροῦμεν περιττόν νά τονίσωμεν, ὅτι εἰς ἐκ τῶν ὄρων θά πρέπη νά ἀναφέρηται ὁπωσδήποτε εἰς τὴν Ἐκκλησιολογικὴν ἐρμηνείαν τῆς Ἐγκυκλίου τῆς 14-5-1935, περί τῆς ὁποίας ἔχομεν καταλήξει καὶ εἰς σχετικόν πόρισμα ἐκφράζον τό ἀπ' ἀρχῆς ἐν προκειμένῳ πιστεύω μας, ἐνῶ ἕτερος ἐξ αὐτῶν εἰς τόν ἀποκλεισμόν ὡς ὑποψηφίου Προέδρου τῆς Συνόδου, Ἐπισκόπου ἔχοντος σχέσιν μέ τό πραξικόπημα καὶ τό ἀντιπραξικόπημα τοῦ 1979....».

Ἐν ὀλίγοις δηλαδή, ἐζήτουν οἱ 4 Ἐπίσκοποι

(Ἀστορίας, Διαυλείας, Κυκλάδων καί πρ. Θεσσαλονίκης) μετά τῶν Θεολόγων αὐτῶν, καί τήν ἀθέτησιν τῆς ἀγνῆς ὁμολογίας τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος, διὰ μέσου «Ἑκκλησιολογικῆς ἐρμηνείας», μᾶλλον δέ παρερμηνείας!

“Ὅταν ὁμως γυαλίζουν κενοί θρόνοι, καί δῆ, Ἀρχιεπισκοπικοί, γίνονται «θαύματα», καθώς προείπαμεν.

“Ἔτσι λοιπόν, χωρίς νά ἔχη δοθεῖ ἔγγραφος δέσμευσις πρός ἱκανοποίησιν ἔστω καί ἐνός ἀπό τούς ὄρους τους, πρῶτον ὁ Ἀστορίας Πέτρος, καί μέ τάς ἐπιμόνους προτροπάς αὐτοῦ καί, ὁ πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος μετά τά Θεοφάνεια, προσχωροῦν εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, προχείρως καί ἀντικανονικῶς, ὡς καί πρό αὐτῶν οἱ ὑπολειφθέντες τέσσερις σκληροτράχηλοι τοῦ 1979, χωρίς ἐκπλήρωσιν οὐδεμιᾶς Ἱεροκανονικῆς διατάξεως περί παρασυναγῶγων καί σχισματικῶν πού προεγράψαμεν!” Ἄνευ ἀξιολόγου μετανοίας, ἄνευ ἀποκηρύξεων τόσων καί τόσων ὕβρεων καί συκοφαντιῶν κατὰ τοῦ Συνοδικοῦ σώματος, ἄνευ οὐδεμιᾶς διαβεβαιώσεως περί τῆς ἐξῆς ἀφαιρήσεως ἀναστροφῆς, ἄνευ διακηρύξεως τῆς ὀρθῆς ὁμολογίας τῆς ὁποίας πρό ὀλίγων ἡμερῶν ἀπαιτοῦσαν τήν ἀθέτησιν, ἄνευ τέλους, οὐδεμιᾶς Συνοδικῆς ἀποφάσεως πού νά αἴρει τάς πρό πολλῶν ἐτῶν ἐπιβληθείσας ποινάς κατὰ τοῦ πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομου!

Καί ἐτελέσθη τό παράδοξον καί ἀληθῶς ἀξιοδάκρυτον: ὁ ἀργός, ἀκοινώνητος καί ἐκπτωτος Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος νά παρουσιάζεται διὰ πρώτην φοράν μετά τόσα ἔτη κατὰ τήν συνεδρίαν τῆς 15/28

Ἰανουαρίου ἀνετος καί ἀνερυθρίαστος ὡς κανονικόν μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί βάζοντας καί ὑποψηφιότητα διὰ Ἀρχιεπίσκοπος!

᾽Ω τῆς θεομπαιξίας καί σκηνικῆς παρωδίας!

Τά κουκιά, κατὰ τό κοινῶς λεγόμενον, ἦσαν πλέον μετρημένα. Ὀκτώ «Αὐξεντιακοί» κατὰ ὀκτώ πραξικοπηματιῶν καί λοιπῶν ταραχοποιῶν. Πειραιῶς-Φθιώτιδος-Θεσσαλονίκης-Ἀχαρνῶν-Εὐρίπου-Χίου-Ἀμερικῆς καί Αὐλῶνος ἔναντι πρ. Θεσσαλονίκης-Ἀστορίας-«Ἀττικῆς»-«Ἀχαΐας»-«Πενταπόλεως»-«Οἰνός»-Δημητριάδος καί Δωδεκανήσου.

Ὑποψηφιότητα ἔθεσαν οἱ Πειραιῶς Γερόντιος καί πρώην Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, οὐχί βέβαια ὡς πρώην, ἀλλ' ὡς Κανονικός Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης! Ἡ μυστική ψηφοφορία μέ ψήφους 10 ἐπὶ 6 ἀνέδειξεν Ἀρχιεπίσκοπον τόν Χρυσόστομον!

Τί εἶχε γίνει; Παρασκηνιακῶς, ὡς ἐμάθαμεν, οἱ πραξικοπηματῖαι εἶχον ἐξασφαλίσαι τήν ὑπερφήφισιν τοῦ ἰδικοῦ τους ὑποψηφίου καί ὑπὸ δύο Ἐπισκόπων τῆς μερίδος τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς Γεροντίου, πρὸς ὑπέρβασιν τῆς ἀναμενομένης ἰσοψηφίας.

Ἐντεῦθεν, τοῦ ἀποτελέσματος γνωσθέντος, ἤρχισαν αἱ ἐπευφημῖαι καί τά λογίδρια ἐγκωμίων περί τῆς δῆθεν «θεία προνοία καί βουλῇ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι» γενομένης ἐκλογῆς¹²⁰.

Ὁ Θεός νά συγχωρήσει εὐχομαι τοὺς Πατέρας μας, πού προφανῶς ἐξ ἀγνῆς προθέσεως κινούμενοι

120. πρβλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 805, σελ. 1-14 καί «Ο.Χ.Α.» φ. 4, σελ. 2-4.

πρός εἰρήνευσιν, συνέπραξαν εἰς τοιαύτην ἄθεσμον καὶ ὑποκριτικὴν ἐκλογὴν.

Ἐπαναλαμβάνω ὅτι οἰαδήποτε ἀντικανονικὴ ἀπόφασις ἀποβάλλεται ὡς ἀνόσιος, ἀνίσχυρος καὶ καταφρονητέα, ἔστω καὶ μετὰ παρέλευσιν ἱκανοῦ χρόνου, ὁ ὁποῖος οὐδὲν πρόκριμα ἐξασφαλίζει ὑπὲρ τῆς ἀντικανονικότητος.

Ἡ συνειδήσις μου μοῦ ἐπιβάλλει, ὅπως ὡς παντελῶς ἀντικανονικὴν κατακρίνω τὴν ἐκλογὴν τοῦ πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου ὡς Ἀρχιεπισκόπου, διότι:

Πρῶτον καὶ βασικώτερον, συνετελέσθη κατόπιν ἀντικανονικῆς καθαιρέσεως τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, τοῦ ὁποίου ζῶντος ὁ κ. Χρυσόστομος ἤρπασε τὸν Ἀρχιεπισκοπικόν θρόνον, λογιζόμενος πλεον ὡς μοιχεπιβάτης¹²¹. «**Ἄκυρον εἶναι τὴν κατάστασιν**» ταύτην κελεύουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ἀποβαλλομένου τοῦ μοιχεπιβάτου¹²².

Δεύτερον, εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκλογῆς παρέστησαν καὶ ἐψήφισαν δύο Μητροπολίται ὡς Θεσσαλονίκης, δηλαδή οἱ κ.κ. Χρυσόστομος καὶ Εὐθύμιος, ἐναντίον τῶν Ἱερῶν Κανόνων, οἱ ὁποῖοι ἐν ἐπιτιμίᾳ καθαιρέσεως αὐστηρῶς ἀπαγορεύουν νὰ εἶναι δύο Μητροπολίται εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν Μητρόπολιν¹²³.

Τρίτον, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀνεδείχθη μέ διαφορὰν δύο ψήφων. Ἀλλὰ δύο Ἐπίσκοποι (Πέτρος Ἀστο-

121. πρβλ. Ἱ. Κανόνας β' τῆς Β' Οἰκουμεν., ιγ', κβ' καὶ κγ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ καὶ γ' καὶ ια' τῆς ἐν Σαρδικῇ.

122. βλ. κγ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ.

123. βλ. Καν. η' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς καὶ ιβ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς.

ρίας καί πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος) δέν εἶχαν Κανονικόν δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, ὡς ὄντες διά προηγουμένων Συνοδικῶν ἀποφάσεων ἐκτός αὐτῆς, τῶν Συνοδικῶν αὐτῶν ἀποφάσεων οὐδέποτε ἀκυρωθεῖσων δι' ἐπισήμου Συνοδικῆς ἀναθεωρήσεως, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ Ἱεροκανονική καί νομική τάξις¹²⁴. Καί μάλιστα ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρος διά λόγους Πίστεως, ὁ δέ πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ὢν καί ἔκπτωτος τοῦ θρόνου του.

Μήν ὑπονόηση δέ οὐδεὶς ὅτι ὑπερβάλλομεν ἢ ὅτι τοῦτο δέν εἶναι σημαντικόν. Δι' αὐτόν καί μόνον τόν λόγον ἀκυρώθηκε ὁλόκληρη ἡ διαδικασία ἀναδείξεως Ἀρχιεπισκόπου πρό 65 ἐτῶν εἰς τόν Ἑλλαδικόν χῶρον! Ἐπειδὴ δηλαδή εἰς τήν ἐκλογὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Νεοημερολογιτῶν κ. Δαμασκηνοῦ τό 1938 συμμετέσχε καί ἐψήφισεν εἷς καί μόνον Ἐπίσκοπος ὑπόδικος καί ἤδη ἔκπτωτος, ἡχυρώθη ὅλη ἡ ἐκλογὴ του καί ἐπανελήφθησαν αἱ Ἀρχιεπισκοπικαὶ ἐκλογαί. Καί ὅπως γράφει ὁ Ἱστορικός τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διά τὰ τότε διαδραματισθέντα, «ἐάν εἶχον οἱ ταγοὶ θεοφοβίας ἐπάρκειαν καί ἄνευ ἐλαστικότητος θρησκευτικῆν καί Ἐκκλησιαστικῆν συνείδησιν, δέν θά ἠνείχοντο τόν ἐπηρεασμόν τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς ἐκλογῆς ἐκ τῆς ψήφου ἐνός στιγματισθέντος.... Ἀρχιερέως, καί δῆ, ὄντος ἐκπτώτου καί ὑποδίκου¹²⁵».

124. πρβλ. Καν. Θ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς καί ιε' τῆς ἐν Καρθαγίνῃ.

125. πρβλ. «Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία» π. Θ. Στράγκα, σελ. 2186-2212.

Τέταρτον, ακόμη μεγαλύτερα παρανομία πού μόνον εἰς τήν περίπτωσιν τοῦ αἵρεσιάρχου Μελετίου Μεταξάκη διεπράχθη, ὁ μέχρι καί τῆς τελευταίας ἡμέρας ὦν ἀργός, ἀκοινώνητος καί ἔκπτωτος πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ὄχι μόνον ἐφήφισεν, ἀλλ' ἔθεσε καί ὑποψηφιότητα καί τελικῶς ἀνεδείχθη αὐτός Ἀρχιεπίσκοπος!! Παρομοίως καί ὁ Μελέτιος, καθηρημένος ὦν ἀπό τήν Ἑλληνικήν Ἱεραρχίαν, ἀνεδείχθη φατριαστικῶς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως! Ἰδού μέ ποῖον ἐξωμοιώθη μέ τάς πράξεις του ὁ κοπτόμενος ὑπέρ τῆς Ἱεροκανονικῆς τάξεως Χρυσόστομος...

Πέμπτον, καί αὐτός ὁ ἴδιος ὁ κ. Χρυσόστομος εἶχεν ἀποκηρύξει, ἐπικαλούμενος μάλιστα δῆθεν Κανονικούς λόγους, τήν Ἱεράν Σύνοδον ἀπό τό 1979. Καί ὁμως, ἔσπευσε νά ἀναδειχθῇ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπό αὐτούς τοὺς Ἐπισκόπους πού μέ βαριάς κατηγορίας εἶχεν ἀποκηρύξει, καί τήν ἀποκήρυξίν του αὐτήν οὐδέποτε ἐπισήμως ἀνεκάλεσε!

Βάσει πάντων τούτων, ἡ ἀνάδειξις τοῦ Χρυσοστόμου εἰς Ἀρχιεπίσκοπον ἀποδεικνύεται ἕνας ἀνεπανάληπτος τραγέλαφος, μία πολύπλευρος ἀνατροπή τῶν Ἱερῶν Κανόνων, μία πρόκλησις θρασεῖα κατὰ τῆς νομιμότητος τῆς Ἐκκλησίας μας, διό καί εἶναι ἀποβλητέα καί ἀπαράδεκτος.

Καί διὰ νά μή νομίσητε ὅτι ἐξ ἰδιοτελείας λέγομεν ταῦτα, ἄς δώσωμεν τόν λόγον εἰς τόν Αἰδεσιμώτατον Πατέρα Γεώργιον Κεπάπογλου, ὁ ὁποῖος ἐπέχρινε τά τότε γεγονότα εἰς μίαν ἐπιστολήν του, ἀποδεικνυμένου οὕτως ὅτι ἀπό τότε θεοφοβούμενοι ἄνθρω-

ποι ἐστιγμάτισαν τήν τραγελαφικήν Ἀρχιεπισκοπικήν ἐκλογήν.

«Ἀπορρίψατε τότε (τό 1980) τήν γενομένην πρότασιν περί ἐνώσεως» ἔγραφε ὁ π. Γεώργιος πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον, «διότι αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀγαπολογίες ἦσαν βδελυκτές εἰς τόν Θεόν, καί τοῦτο διότι αἱ γενόμεναι χειροτονίαι ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἦσαν ἀντικανονικάί... καί ἄκυρες¹²⁶.

Τίς χειροτονίες αὐτές τίς χαρακτηρίζετε ὡς «ξεσκέπασμα τῆς ἀσεβείας των πρὸς τοὺς Θεοὺς καί Ἱεροὺς Κανόνας».

Αὐτή εἶναι ἡ ἐκπληξη μου Σεβασμιώτατε, τί ἐμεσολάβησε ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα, ὥστε δεχθήκατε συνεργασία;...

Ποίος τακτοποίησε τὰ πραξικοπήματα αὐτά, ὅταν τὰ θεωρούσατε ἀθεράπευτα;...

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν πού γράφατε καί ἄλλων, Σεβασμιώτατε, ξαναρωτῶ· τί σᾶς ἔκανε νά συνεργασθεῖτε μέ τοὺς «ὑποκρινόμενους Φαρισαϊκῶς» καί τοὺς «διακωμωδοῦντας τὰ θεῖα»;

Μήπως ἡ φιλαρχία σας; Διότι ἐκεῖ καταλήγουμε.

Μετά ἀπ' ὅσα γράφατε καί μετά ἀπὸ ἄρνησή σας εἰς παλαιάν πρόταση νά ἐνωθῇτε (τότε δέν σᾶς ἐπρότειναν γιά Ἀρχιεπίσκο-

126. βλ. ὑμετέραν Ἐγκύκλιον 4-3-79, σελ. 4.

πον), καταλήγουμε ὅτι κινεῖσθε ἀπό φιλαρχίας καί μόνον, πᾶσα ἄλλη δικαιολογία εἶναι ἐκ τοῦ «πονηροῦ», ἄλλωστε αὐτό θά τό δείξει καί ὁ χρόνος. Ἄν καί αὐτό εἰς τό παρελθόν ἀρνηθήκατε, γράφοντας σχετικά εἰς ἀπάντησιν τῆς «κραυγῆς πόνου» τοῦ Μοναχοῦ Σίμωνος,... «πληροφοροῦμεν δέ ὑμᾶς καί πάντα ἐπιποθοῦντα εἰλικρινῶς τήν ἀλήθειαν, ὅτι ἐπιδίωξις ἡμῶν τυγχάνει ὄχι ἡ ἐκβολή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου (ἐπ' αὐτοῦ θά ἔχετε τόν Θεόν κριτήν καί πᾶς ἕτερος συκοφάντης), ἀλλ' ἡ κατά Θεόν διοικήσεις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, κατά τήν ὑπαγόρευσιν τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων....¹²⁷».

Πῶς λοιπόν, τώρα Σεβασμιώτατε δέχεσθε τήν πρότασιν των διά ἀντικατάστασιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ποῖος ψεύδεται ὁ π. Σίμων ἡ ἐσεῖς;... Μήπως ἡ ἐνέργειά σας προδίδει καιροσκοπισμόν; Διότι δέν ἐξηγεῖται ἀλλιῶς ἡ συμπεριφορά σας. Δέν δικαιολογεῖσθε ὅτι δῆθεν θυσιάζεσθε μέ τήν προσχώρησιν σας εἰς τήν χορείαν αὐτῶν. Τό ὀρθότερον θά ἦτο ὅτι θυσιάζετε τόν Ἱερόν Ἀγῶνα στόν βωμό τῆς φιλοδοξίας σας....

Μήπως ἄλλαξαν τά πρόσωπα πού ἀποτελοῦν τήν Σύνοδο μέ τήν ὁποίαν θέλετε νά συνεργασθεῖτε καί τεθῇτε ἐπικεφαλῆς; Τά πρόσωπα τά ὁποῖα ἐμέμφεσθε καί καταγγέλατε εἰς τόν Λαόν ὡς «ἐμπαίχτας, διακω-

127. ἐνθ. ἀνωτέρω, βλ. ὑπόσημ. 13.

μωδοῦντας τά Θεῖα καί Ἱερά, πλήττοντας τήν συνείδησιν τοῦ Λαοῦ» εἶναι τά ἴδια....

..... Σεβασμιώτατε δέν ἔχετε συνέπεια, πήγατε μέ τήν παράταξη πού τόσον κατηγορήσατε ἀπό φιλοδοξία καί μόνον, διότι ἐγνώριζαν αὐτήν τήν ἀδυναμία σας καί γι' αὐτό σᾶς ἐπρότειναν νά σᾶς ἀναδείξουν Ἀρχιεπίσκοπό τους....

Πῶς θ' ἀπολογηθεῖτε εἰς τόν π. Σάββα ὅταν τοῦ γράφατε στίς 5-3-'85 ... «ἶδε ἀγαπητέ μου βαρύτητα ἀνθρώπων, ἶδε θεομπαιξίαν καί αὐτοατίμωσιν γελοίων Ἀρχιερέων πού μέ ἐχάλουν εἰς τήν Σύνοδόν των»!... Τέλος πάντων Σεβασμιώτατε, τόσος ἐμπαιγμός; Δέν ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι σᾶς «γελοιοποίησαν»; Αὐτό δέν εἶναι θεομπαιξία, δέν εἶναι τοῦτο «αὐτοατίμωση γελοίου Ἀρχιερέως», πού πήγατε στήν Σύνοδόν των; Αὐτά πού γράφατε γι' αὐτούς ἐστράφησαν ἐναντίον σας....

Σεβασμιώτατε, ὅσοι γνωρίζουν τά ὅσα γράφατε καί βλέποντας παράλληλα τόν συναγελασμόν σας μετά «τοιούτων», ὅπως τούς χαρακτηρίζατε, βρίσκειται σέ δίλημμα, ἄν δηλαδή εἶσθε τό ἴδιο πρόσωπο ἢ διάφορο. Ὁμολογῶ ὅτι δυσκολεύομαι νά πῶ ὅτι πρόκειται διά τό αὐτό πρόσωπο....

Υ.Γ. Μόλις τώρα πληροφοροῦμαι ὅτι ἱκανοποιήθηκε ἡ φιλοδοξία σας. Ἐξελέγητε «Ἀρχιεπίσκοπος» τῶν «παρανόμων καί ὑπο-

δίκων». Ἰκανοποιηθήκατε διότι διά πρώτην φοράν φάνηκαν συνεπεῖς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις των.....

“Ὅπως φαίνεται τόσον ἀπὸ περιοδικὰ καὶ ἡμερηΐδας, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν 2452/α Ἐγκύκλιό σας, ἐψήφισαν δύο Ἐπίσκοποι Θεσσαλονίκης. Πῶς γίνεται αὐτό; Ποῖος Ἱερός Κανὼν ἐπιτρέπει τέτοιες παρανομίες; Τί «παζαρέματα» κάνατε γιὰ νὰ συγκεράσετε τὰ ἀσυγκέραστα; «Παζαρέψατε» ὅτι ἂν δέν ἐκλεγεῖτε Ἀρχιεπίσκοπος θὰ παραμείνετε ὡς Θεσσαλονίκης, ἂν ἐκλεγεῖτε τότε θὰ παραμείνῃ ὁ νῦν Θεσσαλονίκης;....

Τί τραγελαφικά πράγματα εἶναι αὐτά, Σεβασμιώτατε;

Καί μετὰ ἀπὸ αὐτά καυχᾶσθε ὅτι ἐξελέγητε «χάριτι τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος»; Μεγαλύτερος ἐμπαιγμός καὶ ὕβρις δέν θὰ μπορούσε νὰ συμβῇ. Καί θὰ ἐπαναλάβω αὐτό ... ἀπὸ τό τετρασέλιδο ἔντυπό σας « Ο ΣΩΣΤΟΣ ΔΡΟΜΟΣ...»: «Αὐτός εἶναι ὁ ἐπίλογος τῶν παρανομιῶν, ἡ μεγαλύτερα βλασφημία τοῦ αἰῶνος κατὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος....».

.... Σεβασμιώτατε, γίνατε μοιχεπιβάτης· παράνομα ἐξελέγητε ἀπὸ παρανόμους. Πρᾶξις μισητὴ ἀπὸ τὸν Θεόν, πράξις πού τόσον οἱ Θεῖοι Ἀπόστολοι ὅσον καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες ἐπολέμησαν, ἀλλὰ καὶ σεῖς ἐπολεμήσατε αὐτήν, ὅταν κατὰ τό παρελθόν ἡ

Σύνοδος αὐτῇ ποῦ ἡγεῖσθε ἐγκατέστησεν ἄλλον Ἐπίσκοπον εἰς τὴν Ἐπαρχίαν σας.

Τὰ ξεχάσατε; Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ διαβάσετε τὴν Ἐγκύκλιόν σας ποῦ ἐξαπελύσατε στίς 4-3-79.. ἴσως ANANHYETE. Μ' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα τελειώνω ἐδῶ, χωρὶς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανέλθω¹²⁸».

Ὅμοίως καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Αἰολίας Γερμανός (ὁ ὁποῖος ἔμεινε πιστός εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον καὶ ἀπεδείχθη ὁ πιό εὐσυνεΐδης καὶ νομότυπος ἐκ τῶν «Καλλιστικῶν») ἔγραψεν εἰς ἐξώδικον Δήλωσίν του πρὸς τὸν νέον Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον, δύο μῆνας μετὰ τὴν ἐκλογὴν του:

«Ποῖα Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ σᾶς ἐδίκησε καὶ διατί σᾶς ἔκανε ἐκπτωτο τῆς ἐπαρχίας σας....;

Ποῖον ἀναθεωρητικὸν δικαστήριον ἐδίκησε τὴν ὑπόθεσίν σας καὶ σᾶς ἀθώωσεν; Ἡ ἱκανοποιηθήκατε μέ τό ἀντίτιμον τῆς ἐκλογῆς σας;

Ἀλλὰ τό μεγάλο ἐρώτημα εἶναι:

Ποῖοι σᾶς ἐφῆφισαν; Οἱ τῆς Κάνιγγος;

Καὶ ἂν ναί, ἔρχεται εἰς φῶς μία σας ἐπιστολή ὑπὸ ἡμερομηνία 5-3-1985 πρὸς φίλο σας Ἱερέα, ποῦ χαρακτηρίζεται ἡ Κάνιγγος

128. «ἀνοικτὴ ἐπιστολή πρὸς τὸν «Ἀρχιεπίσκοπον» κ. Χρυσόστομον» π. Γεωργίου Κεπάπογλου 9-1-1986.

ἀπό ὑμᾶς κοπρώνας! Καί ἐδέχθητε νά στή-
 σετε τόν θρόνο σας ἐπάνω εἰς τόν κοπρῶνα;
 Σκεφθήκατε ποτέ, ὅτι ἐάν τολμήσε-
 τε νά βγάλετε τήν ὕλη τῆς κόπρου κινδυνεύ-
 ετε νά πέσετε μέσα, καί ἂν δέν πνιγῇτε, θά
 περιλουσθῇτε μέ τήν κόπρου; Ἀφού ἡ κόπρος
 σᾶς ἀναδεικνύει τώρα, καί σ' αὐτήν στηρίζε-
 σθε;....

ἽΑναμένομεν ἀπάντησίν σας».

ἽΕπίσης οἱ ἽΕπίσκοποι Διαυλείας ἽΑκάχιος καί Κυ-
 κλάδων Γαβριήλ, οἱ ὁποῖοι ἡρνήθησαν νά ἀκολουθή-
 σουν τήν νέαν Σύνοδον καί τόν νέον -πρότερον φίλον
 τους-ἽΑρχιεπίσκοπον, ἀπήντησαν εἰς πολλούς πού τούς
 ἐκατηγοροῦσαν διά τήν δῆθεν ἀνθελωτική στᾶσιν των
 δι' ἐνός δεκατρισελίδου φυλλαδίου μέ τίτλον «**ΛΥΣΙΣ
 ΣΙΩΠΗΣ**».

Εἰς τοῦτο καί αὐτοί κατακρίνουν τόν τέως συνερ-
 γάτην των ἽΕπίσκοπον Χρυσόστομον, ὅτι κατεπάτη-
 σε καί κατεφρόνησε ὅσα ἔλεγε καί ἔγραφε, καί ὅτι

«οὐδόλως ἐσεβάσθη τήν ἱερότητα τοῦ ἽΕ-
 ροῦ ἡμῶν ἀγῶνος... Εἰς τήν πρώτην πρό-
 σκλησιν ἔσπευσε νά ἀνταποκριθῇ προθύμως
 καί νά ἀναλάβῃ τήν ἡγεσίαν τῆς παρατάξε-
 ως ἀσυνέτως, ἀγνοῶν προφανῶς ὅτι ἐπισω-
 ρεύει ἀνθρακας ἐπὶ τήν κεφαλὴν αὐτοῦ, καί
 ὅτι οἱ ἽΙεροὶ Κανόνες ἐκδιχοῦνται τούς περι-
 φρονοῦντας αὐτούς, οἱ ὁποῖοι τονίζουν ὅτι
 οὐδεὶς δύναται νά θέσῃ ἕτερον θεμέλιον τῆς
 ἐνότητος, εἰ μὴ τόν κείμενον, ἥτοι τόν Κύ-

ριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν...

Ὑμεῖς, Σεβασμιώτατε ἅγιε Θεσσαλονίκη, ὑπὲρ ποίων παραδόσεων μέχρι τοῦδε ἡγωνίζεσθε» ἔγραφαν· «ἀντικαταστήσατε τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως ἀγῶνας ὑμῶν μέ τὰ βραβεῖα τῆς πρωτοκαθεδρίας καὶ φιλαρχίας;

.... Θεωροῦμεν τὴν σύστασιν καὶ συγκρότησιν νέας «*Ιερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος*», καθ' οἷον τρόπον συνεστήθη καὶ συνεκροτήθη, ὡς ἄθεσμον, ἀντικανονικὴν, βλαπτικὴν τῶν ὑψίστων συμφερόντων καὶ τοῦ κύρους τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπαράδεκτον....

Ἡ νέα αὐτὴ παράταξις δὲν εἶναι ἡ προσδοκωμένη λύσις τοῦ δράματος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος· δὲν εἶναι προϋπóθεσις πρὸς κάθαρσιν, ἀφοῦ ἤδη συνανεμίχθησαν κριταὶ καὶ κρινόμενοι, εὐπειθεῖς καὶ ἔνοχοι, νομοταγεῖς καὶ ἄτακτοι. Καί -κυρίως- ἡ περίεργος αὐτὴ συνανάμιξις ἐγένεν ὑπὸ τὴν μέθην μιᾶς ἐπιπολαιότητος καὶ ἐνός ἀκρίτου ἐνθουσιασμοῦ, χωρὶς τὴν κρίσιν ἀρμοδίου ὀργάνου ἢ διοικητικῆς ἐξουσίας....

Σκοπὸς δὲν εἶναι κάποιος ἀνασχηματισμὸς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως τοῦ ταλαιπωρημένου Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, πρὸς ἐντυπωσιασμόν, ἀλλ' ἡ ἐν μετανοίᾳ ἐπάνοδος πρὸς τὴν Κανονικὴν τάξιν καὶ εὐπρέπει-

αν, ὡς καθορίζουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καί ἡ Εὐαγγελική ἠθική, ὑπό τὰς ὁποίας καί μόνον καθίσταται ἐφικτή ἡ συνεργασία πάντων ἡμῶν πρὸς εὐόδωσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος....

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς ταμειοῦχος τῆς Θείας Χάριτος καί τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου, δέν ὑπόκειται εἰς ἀνθρωπίνας συναλλαγάς..., δέν εἶναι πεδῖον ἀνταγωνισμῶν, ἀνθρωπίνων φιλοδοξιῶν ἢ ἐπιδιώξεων, δέν σώζεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ σώζει τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἄλλη κιβωτός σωτηρίας.

Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι κατὰκτησις ἀνθρωπίνη, δέν εἶναι δημιούργημα ὠρισμένης ομάδος ἀνθρώπων, δέν εἶναι καρπὸς διαπραγματεύσεων, ἀλλὰ εἶναι ΘΕΙΟΝ ΔΩΡΗΜΑ... Πῶς λοιπὸν εἶναι δύνατὴ ἡ κατόρθωσις τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὅταν ἕκαστος φρονῇ τὰ ἑαυτοῦ, ὅταν ὁ καθείς καταφρονῇ τὸ ἔργον τοῦ Ἀγίου Πνεύματος εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς σωτηρίας, ὅταν οἱ πάντες συσχηματίζονται τῷ αἰῶνι τούτῳ τῷ πονηρῷ...

Ἄνευ τῶν Ἱερῶν Κανόνων οἵαδήποτε ἐνότης εἶναι ἀνθρώπινον κατασκευάσμα καί ΘΑ ΔΙΑΣΚΟΡΠΙΣΘΗ, εἰς τὰς πρῶτας ἀντιζόους περιστάσεις. Ἄνευ τῶν Ἱερῶν Κανόνων οἵαδήποτε ἐνότης εἶναι ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΔΟΞΙΩΝ, ἡ ὁποία θεμελιώνεται εἰς

τὴν ΕΠΙΟΡΚΙΑΝ τῶν ὁμολογησάντων ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων κατὰ τὴν χειροτονίαν, τὴν μέχρι θανάτου ὑπεράσπισιν τῆς Κανονικῆς τάξεως. Τοιαύτη ἐνότης ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΥΑΡΕΣΤΟΣ Τῷ ΘΕῷ καὶ δέν ὑπηρετεῖ τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα, διότι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες εἶναι τὰ σημεῖα τῆς Θείας βουλῆσεως καὶ τὰ ὅρια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν, διὰ τὴν ΟΡΘΗΝ ΕΚΠΛΗΡΩΣΙΝ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Μὴ μεταίρωμεν ὅρια αἰώνια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν, ἵνα μὴ καταισχυρθῶμεν ἐνώπιον τοῦ βήματος τοῦ Κυρίου....

.... Τό καλὸν εἶναι καλὸν μόνον «ὅταν καλῶς γένηται», ὡς χαρακτηριστικῶς παρετήρησεν ὁ μέγας πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. Γνωρίζομεν ὅτι, κατ' ἀνθρώπον κρίνοντες, θά ἡδυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νά συνταχθῶμεν μετὰ τῶν πολλῶν, διὰ νά διαθέτῶμεν κατὰ κόσμον μείζονα ἰσχύν καὶ ἐπιρροήν εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικά ἡμῶν πράγματα. Ἐάν ἐπράττομεν ὁμῶς τοῦτο, δέν θά εἶχομεν τὴν συμμαρτυρίαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν συνειδήσεως, καὶ δέν θά ἡδυνάμεθα μαρτυρίαν δοῦναι παντὶ τῷ αἰτοῦντι περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος¹²⁹».

Ταῦτα διεμαρτύροντο οἱ Ἐπίσκοποι Ἀκάκιος καὶ Γαβριήλ, τοὺς ὁποίους κατὰ τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ πα-

129. ἀπὸ τὴν «ΛΥΣΙΝ ΣΙΩΠΗΣ» σελ. 4,5,9,10,12,13.

ρελθόντος ήναγκάσθην μέν νά μεμφθῶ, ὅπου τοῦτο ἀπήτησεν ἡ ἀλήθεια τῶν γεγονότων. Πλήν ὀφείλω τώρα μετ' ἐνθουσιασμοῦ νά ὁμολογήσω, ὅτι βάσει τῶν ἀνωτέρω γεγραμμένων τους, ἀνεδείχθησαν οἱ πλέον συνετώτεροι ἀπ' ὅλους τοὺς συνεπισκόπους των κατὰ τήν τότε περίοδον (1985-86), ἡ δέ πρόβλεψίς τους ὅτι ἡ ἀλλόκοτος αὐτή ἔνωσις δέν εἶχε μέλλον, ἐπαληθεύθη καί, τολμῶ νά εἶπω, διά τῆς γραφίδος πού συνέγραψε τά ἀνωτέρω ὠμίλει τότε ὁ ἴδιος ὁ Θεός.

Ὁμολογῶ ἐπίσης ὅτι ἀπόρησα μέ τήν ἐπιστολήν πού ἔστειλεν ὁ Σεβασμιώτατος Διαυλείας Ἀκάχιος πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον τόν Φεβρουάριον τοῦ 2000, βλέποντας ὅτι τόν ἀπεκάλει «Σεβασμιώτατον» καί ὄχι «Μακαριώτατον»¹³⁰, καί ἐσφαλμένως ἐσκέφθην ὅτι τοῦτο προῆλθεν ἐκ τινος μεταξύ τους διαφορᾶς. Τώρα ὁμως κατανοῶ ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Ἀκάχιος πρὸ ἡμῶν ἔχει φθάσει εἰς τά αὐτά συμπεράσματα ὅπως καί ἡμεῖς, ὅθεν καί ἀδυνατῶν νά ἀναγνωρίσῃ τήν ἀνάδειξιν τοῦ κ. Χρυσοστόμου εἰς Ἀρχιεπίσκοπον, συνεχίζει νά ἀποκαλεῖ αὐτόν Σεβασμιώτατον, ὅπως εἶναι καί τό ἀντικειμενικά σωστόν.

«Οἱ Κανόνες ἐκδικοῦνται», ὅπως ὀρθώτατα ἔγραφαν καί ὁ Ἐπίσκοπος Ἀκάχιος μετὰ τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Γαβριήλ, καθὼς καί ὁ ἐπίλογος τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν προειδοποιεῖ, ὅτι ἡ ἀπείθεια πρὸς τοὺς Ἱερούς Κανόνας θά φέρει μεταξύ τῶν Ἐπισκό-

130. ἐπιστολή ὑπ' ἀρ. 591/10-2-2000.

πων «πόλεμον μετ' ἀλλήλων ἀϊδιον».

Ποῖα προκοπή, λοιπόν, καί ποῖα πρόοδος, ἦτο δυνατόν νά ἐπέλθῃ εἰς μίαν Σύνοδον, ὅπου Πρῶτος αὐτῆς ἀνεβιβάσθη ὁ κατ' ἐξοχήν Φαρισαῖζων ἐπαναστάτης περισσότερον ἀπό κάθε ἄλλον Ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ μεγαλύτερος «διδάσκαλος ἀταξίας», κατὰ τόν ιστ' Ἀποστολικόν Κανόνα; Καί μέ πρεσβύτερα μέλη Ἐπισκόπους πού παραμένουν τελείως ἀμετανόητοι διά τό ἐγκληματικό ὀλίσθημά τους, τό ὁποῖον ἀνέτρεψεν ὁλόκληρον τήν κατεύθυνσιν καί μορφήν τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπό τό 1979, ἀλλ' αὐτοί ποτέ δέν ἔπαυσαν νά πιστεύουν ὅτι δέν ἦτο ἐγκληματικόν, ἀλλά «σωτήριον»;!

Ἦτο ἐξ ἀρχῆς δυνατόν νά εὐοδωθοῦν αἱ ἐργασίαι τοιαύτης Συνόδου;

Καί προτοῦ κλείσει τό ἔτος 1986, συνετελέσθη ἡ πρώτη τραγελαφική καί κατάπτυστος συλλογική-Συνοδική πρᾶξις: ἡ καθαίρεσις τοῦ ἤδη καθηρημένου ἀπό τό 1979 «᾽Ωρωποῦ» Κυπριανοῦ! Βέβαια, ἡ ἀντιφατική αὐτή ἐνέργεια ἦτο μία φυσική ἀπόρροια τῆς κατὰ τήν ἔνωσιν ἀθέσμως συμφωνηθείσης «ἐκατέρωθεν» ἄρσεως τῶν καθαιρέσεων τοῦ 1979, ὅποτε προέκυπτεν ὅτι ὁ κ. Κυπριανός δέν ἦτο καθηρημένος!

Ἀλλά ἐξίσταται ὁ πιστός νοῦς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐπὶ τοῦ θέματος προκλητικῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως 5/1986, ὅπως αὕτη ἐδημοσιεύθη εἰς τό περιοδικόν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου¹³¹.

131. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 811, σελ. 23-32.

Εἰς αὐτὴν ἀποσιωπᾶται ἐντελῶς τὸ γεγονός τοῦ ἀνεπαναλήπτου σχίσματος τοῦ 1979, καὶ ὅτι ἕως καὶ τοῦ 1985 οἱ περισσότεροι πραξικοπηματῖαι (καὶ ὁ «Ὁρωποῦ» Κυπριανός) δέν εἶχον καμμίαν σχέσιν μετὰ τῶν ἡμετέρων Κανονικῶν Ἀρχιερέων. Παρουσιάζεται ψευδέστατα ὁ κατηγορούμενος κ. Κυπριανός ὡς κανονικώτατα χειροτονηθεὶς τὸ 1979 ὑπὸ τῶν Μητροπολιτῶν Καλλίστου καὶ Ἀντωνίου, καὶ ὅσα μεταξὺ τῶν ἐπραττον μόνοι τῶν οἱ σχισματικοὶ αὐτοί, παρουσιάζονται ὡς γενόμενα μεταξὺ κανονικῶν μελῶν τῆς Συνόδου καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας! "Ὅπως π.χ. ὅταν γράφουν:

«Ἦδη μέλος ὦν (ὁ κ. Κυπριανός) τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν προέβη ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς εἰς τὴν σύστασιν Σωματείου.... τὴν 20ην Ὀκτωβρίου 1982¹³¹»!

Ἐπίσης οἱ δύο πρῶτοι λόγοι (ἐκ τῶν τεσσάρων συνολικά) διὰ τοὺς ὁποίους ἀπεφασίσθη ἡ καθαίρεσις, καταγράφονται ὡς ἐξῆς:

α) Διότι οὗτος ἐξέπεσεν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως... καὶ ἠσπᾶσθη τὰς Οἰκουμενικὰς καχοδοξίας, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας οἱ σχισματικοὶ Νεσημερολογίται ἀποτελοῦν τὴν ἀκαινοτόμητον Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις τυγχάνει ταμειοῦχος τῆς σωστικῆς Χάριτος....

β) Διότι μεταδίδει ἀδιακρίτως τὰ Ἅγια

131. βλ. αὐτόθι, σελ. 28.

Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τοὺς καινοτόμους, σχισματικούς καὶ οἰκουμενιστάς νεοημερολογίτας¹³¹».

Καὶ ὁμῶς· καὶ τό α) καὶ τό β) ἐπίστευε καὶ ἔπραττε καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Ἀστορίας Πέτρος (ὡς εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν), ἀλλ' ἀδιαμαρτύρητα τὸν ἐτράβηξαν εἰς τὴν Σύνοδόν τους οἱ ἴδιοι αὐτοὶ Ἐπίσκοποι, οἱ ὅποιοι ὀλίγους μῆνας μετὰ ἐπεκαλοῦντο ταῦτα ὡς αἰτία καθαιρέσεως! Ὑπάρχει μεγαλυτέρα γελοιοποιήσις τῆς δικαιοσύνης; Καὶ τραγικότερα αὐτογελοιοποιήσις τῶν αὐτοδιαφημιζομένων ὡς ἀχραιφνοῦς ὁμολογίας «Φυλάκων τῆς Ὁρθοδοξίας» πραξικοπηματιῶν;

Ἀφοῦ ὁ «᾽Ωρωποῦ» Κυπριανὸς διὰ τῶν ἀνωτέρω «κηρύσσει αἵρεσιν καὶ μάλιστα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» καὶ «ἐξέπεσε τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως», ὡς χαρακτηρῖστικά γράφουν, τότε ὁ τὰ αὐτά φρονῶν Ἀστορίας Πέτρος δέν κηρύσσει αἵρεσιν, οὐδέ ἐξέπεσε τῆς Πίστεως; Ἄν ναί, τότε διατί δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά, ἀναλόγως τῆς ιδιοτελείας; Ἄν ὄχι, τότε πῶς ἐδέχθησαν μέχρι τῆς κοιμήσεώς του ὡς ἀπολύτως κοινωνικόν τὸν κατ' αὐτοὺς αἰρετικόν καὶ ἐκπεσόντα κ. Πέτρον;

Εἰς τοιαύτας αὐτοαναιρουμένας καὶ καθ' ἑαυτῶν πολεμίους Ἐκκλησιαστικὰς παρωδίας παρέσυραν τὸ σύνολον Συνοδικόν σῶμα οἱ ἀμετανόητοι πραξικοπηματίαι, ἰδίως δέ ἡ γνωστὴ κακόφημος τριανδρία «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος-«Ἀχαΐας» Καλλίνικος-

131. βλ. αὐτόθι, σελ. 24 καὶ 30.

«Οἰνόης» Ματθαῖος, οἱ ὅποιοι ἐφρόντιζον ὅπως πάντοτε διορίζονται ἐξέχοντα μέλη τῶν κρισιμοτέρων δικαστικῶν διαδικασιῶν, ὥστε νά καταδικάζουν καί νά ἀθωώνουν ὅποιον θέλουν! Καλλιόπιος καί Καλλίνικος ἀνακριτής καί εἰσηγητής εἰς τήν ὑπόθεσιν Αὐξεντίου, Καλλιόπιος εἰσηγητής εἰς τήν ὑπόθεσιν Κυπριανοῦ, Καλλίνικος ἀνακριτής εἰς τήν ὑπόθεσιν Παΐσιου, Ματθαῖος εἰς τήν ὑπόθεσιν Γιοσάκη, εἰς δέ τάς ὑποθέσεις Εὐθυμίου καί Βορείου Ἑλλάδος ρηξικέλευθος «ἀνακριτο-ἐρευνητής», μᾶλλον δέ ἐπαμφοτεροδέξιος σπεκουλάτωρ ὁ Καλλίνικος μέ β' εἰσηγητήν τόν Ματθαῖον. Ἦτοι «τά αὐτά τοῖς αὐτοῖς» πάντοτε! Καί ταῦτα εἰς μίαν Ἱεράν Σύνοδον 16 Συνοδικῶν μελῶν!

Ὑπάρχει βεβαιότερα ἀπόδειξις ἀπό αὐτήν διά τήν συντελεσθεῖσαν αἰχμαλωσίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπό τῶν ἀμετανοήτων αὐτῶν πραξικοπηματιῶν; Γνωστοῦ μάλιστα ὄντως ὅτι ὀπισθεν αὐτῶν ἐνεργοῦσε μονίμως δι' αὐτῶν ὁ νεοημερολογίτης νομικός «θεολόγος» Ἀθανάσιος Σακαρέλλος, μᾶλλον δέ δυνάμεις σκοτειναί καί πηγαί ἀνεξακρίβωται.

Τό μεγαλύτερο πρόβλημα εἰς ὅλα τά ἔτη τῆς ἡνωμένης Συνόδου ἐδημιούργησε τό ἀποστατικόν καί ἐπανάστατικόν σωματεῖον τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης, ἡγούμενον μιᾶς γενικῆς ἀπειθείας πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον καί τούς Κανόνας, ἐνός σημαντικοῦ τμήματος ποιμνίου εἰς ὅλην τήν Βόρειον Ἑλλάδα, μέ ἀκάματον προστάτην αὐτόν τοῦτον τόν «Ἀρχιεπίσκοπον», ὁ ὁποῖος ἐφρόντισεν ὅπως ποτέ μή ληφθοῦν τά ἀναγκαῖα μέτρα κατὰ τῶν ἀληθῶς ὑπαι-

τίων τῆς διχονοίας. Αὐτά εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῶν προχείρων καί ἀνευθύνων συγχολλήσεων.

Συγκεκριμένα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐζήτησεν ἐκ τῆς Συνόδου ἀπό τήν πρώτην στιγμήν, ὅπως οἰκονομικῶς οἱ τέως ὑπαγόμενοι εἰς αὐτόν Ἱεροί Ναοί τῆς Βορείου Ἑλλάδος ὡς Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης (τούς ὁποίους ἐσυνέχισε νά ποιμαίνει ἀπτόητος καί μετὰ τήν ἔκπτωσίν του τό 1980, ἐξάπτοντας καί κραταιώνοντας ἔτι καί ἔτι τό ἐπαναστατικόν τους πνεῦμα), δι' ἕναν ἀκόμη χρόνον μνημονεύουν τό ἰδικόν του ὄνομα καί οὐχί τοῦ Θεσσαλονίκης Εὐθύμιου, μέχρι νά συνηθίσουν εἰς τό γεγονός τῆς ἐνώσεως καί νά συμβιβασθοῦν μέ τὰ νέα δεδομένα. Πρᾶγμα τελείως ἀντικανονικόν, τό ὅποϊον καλῇ διαθέσει ἐδέχθη ἡ Ἱερά Σύνοδος, καί κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραφεν ὁ προμνησθεὶς π. Γεώργιος:

«Ἐμπαίζετε τόν Λαό λέγοντας ὅτι ἦλθατε σέ συμφωνία ὅπως ἐπὶ ἕνα χρόνο μὴν ἐπιτρέψετε στόν «Παναγιώτατο Θεσσαλονίκης» νά ἐπισκεφθεῖ τούς Ναούς ποὺ ὑπηρετούσατε, καί ἀπό τήν ἄλλη πλευρά θά συλλειτουργήσετε καί ἐπιτρέψετε νά λέγεται ἡ φήμη του. Τί εἶδους συμφωνίες εἶναι αὐτές δέν μπορῶ νά καταλάβω· ἢ εἶναι Θεσσαλονίκης ἢ ὄχι¹³²».

Ὅντως ἐπρόκειτο περὶ ἐμπαιγμοῦ Κλήρου καί Λαοῦ καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, Ἀρχιεπισκοπικῇ συ-

132. ἐπιστολή πρὸς Σεβασμιώτατον Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον, σελ. 5.

νάρσει καί καλύφει! Διότι ἐπὶ μίαν δεκαετίαν μέχρι καί τόν χωρισμόν τοῦ 1995 ἡ «δυναστεία» τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν καί τῶν σὺν αὐτῇ παραρτημάτων τῆς Θεσσαλονίκης, ποτέ δέν ἀπεδέχθησαν τόν Κανονικόν ποιμενάρχην τους Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Εὐθύμιον, παρά τὰς συχνάς διαμαρτυρίας αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον καί πρὸς αὐτούς.

Τί ἐμνηνεύθησαν δέ, προκειμένου νά ἔχουν καί κάποια, ἔστω καί πλασματικήν δικαιολογίαν; Μὲ ἀσυναγώνιστον δόλον ἀνέσυραν ἐκ τοῦ καλάθου τῶν ἀχρήστων τὴν καταγγελίαν Γιοσάκη κατὰ τοῦ Μητροπολίτου κ. Εὐθυμίου, ἡ ὁποία εἶχε κατατεθεῖ εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τό 1983, καί πρώτην φοράν τότε, δευτέραν δέ ἀμέσως μετὰ τὴν ἔνωσιν τοῦ 1985 μέ τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον εἶχε συμφώνως κριθεῖ ἀπόβλητος, ὡς ἀνεπαρκῆς στοιχείων καί ἀποδείξεων.

Ἄλλ' οἱ ἐν λόγῳ Κοινοτικοὶ Θεσσαλονικεῖς ἀνέσυραν ταύτην προτοῦ ἐκπνεύσει ἡ ἐτήσιος προθεσμία εἰσέτι μνημονεύσεως τοῦ κ. Χρυσοστόμου, ὑπέβαλλαν δέ ἐκ νέου αὐτὴν εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον μέ σχετικήν μήνυσιν, ζητοῦντες καί τρίτην (3ην) ἐκδίκασιν, καί ἐσυνέχισαν λόγῳ αὐτῆς νά μὴ μνημονεύουν τόν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Εὐθύμιον, ἐπικαλούμενοι ὁρθῶς τόν ΛΑ' Ἀποστολικόν Κανόνα, ὡς σφάλλοντα «ἐν εὐσεβείᾳ καί δικαιοσύνῃ».

Ἀλλά μία καταγγελία ἡθικοῦ θέματος ἀνεξακρίβωτη καί μάλιστα δὲς Συνοδικῶς ἀπορριφθεῖσα, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μέ εὐσέβειαν καί δικαιοσύνην. Ἐχει σχέσιν μέ προσωπικά ἐγκλήματα πού τυχόν διεπρά-

χθησαν ὑπό τοῦ Ἐπισκόπου, περί τῶν ὁποίων διαλαμβάνει ρητῶς ὁ ιγ' Ἱερός Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Ἀγίας Συνόδου (καθὼς διαλαμβάνουν καί οἱ ἐρμηνευταὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, Βλάσταρης κ.λ.π.), κατακρίνων ὡς σχισματικούς ὅποιον Πρεσβύτερον ἢ Διάκονον, «ὥς δῆθεν ἐπὶ ἐγκλήμασί τισι τοῦ οἰκείου κατεγνωκώς Ἐπισκόπον, πρό Συνοδικῆς διαγνώσεως καὶ ἐξετάσεως καὶ τῆς ἐπ' αὐτῷ τελείας κατακρίσεως ἀποστήναι τολμήσοι τῆς αὐτοῦ κοινωνίας, καὶ τό ὄνομα αὐτοῦ ἐν ταῖς ἱεραῖς τῶν λειτουργιῶν εὐχαῖς κατὰ τό παραδεδομένον τῇ Ἐκκλησίᾳ μὴ ἀναφέροι, τοῦτον ὑποκεῖσθαι καθαιρέσει, καὶ πάσης ἱερατικῆς ἀποστερεῖσθαι τιμῆς. Ὁ γάρ ἐν Πρεσβυτέρου τάξει τεταγμένος (ἐπεξηγεῖ ὁ Ἱερός Κανὼν) καὶ τῶν Μητροπολιτῶν ἀρπάζων τὴν κρίσιν, καὶ πρό κρίσεως αὐτός κατακρίνων ὅσον τό ἐπ' αὐτῷ τὸν οἰκεῖον πατέρα καὶ Ἐπίσκοπον, οὗτος οὐδέ τῆς τοῦ Πρεσβυτέρου ἐστὶν ἄξιος τῆς τιμῆς καὶ ὀνομασίας. Οἱ δέ τούτῳ συνεπόμενοι, εἰ μὲν τῶν Ἱερωμένων εἶεν τινες, καὶ αὐτοὶ τῆς οἰκειᾶς τιμῆς ἐκπιπτέτωσαν. Εἰ δέ Μοναχοὶ ἢ λαϊκοί, ἀφοριζέσθωσαν παντελῶς τῆς Ἐκκλησίας, μέχρις ἂν τὴν πρὸς τοὺς σχισματικούς συνάφειαν διαπτύσαντες, πρὸς τὸν οἰκεῖον ἐπιστραφεῖεν Ἐπίσκοπον».

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες εἶναι αὐστηροὶ καὶ σαφεῖς, ὅπως διαπιστώνομεν καὶ τώρα, διότι ἄνευ τάξεως καὶ σεβασμοῦ πῶς θὰ σταθεῖ ἡ Ἐκκλησία; Ἀλλ' ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐκάθευδε ἐν τῇ πολυθρηνήτῳ αἰχμαλωσίᾳ τῶν σκληροκαρδίων ταραχοποιῶν Ἀρχιεπισκόπου καὶ τριανδρίας πραξικοπηματιῶν! Οἱ ὅποιοι ἐν κρυφῇ

συννενοήσει μετά καί τῶν σχισματικῶν (κατά τόν προαναφερθέντα Κανόνα) Θεσσαλονικέων ἐμνηχ-
νεύθησαν νέαν ραδιουργίαν: τήν μηδέποτε ἐκδίκασιν
τῆς ὑποθέσεως, πρῶτον διότι δέν ὑπῆρχαν ἀποδει-
κτικά στοιχεῖα ἐνοχῆς (παρά τόν ὀγκώδη φάκελλον
πολλῶν κατακρίτων ψευδομαρτύρων, τήν στιγμὴν
ὅπου οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἀπαιτοῦν τό πολὺ πέντε¹³³)·
δεύτερον διὰ νά μὴν ἀναγκασθοῦν ποτέ οἱ Θεσσαλο-
νικεῖς νά μνημονεύσουν τόν Θεσσαλονίκης Εὐθύμιον·
τρίτον δέ, ὥστε νά δυσφημεῖται διαρκῶς ὁ ἁθῶος Μη-
τροπολίτης, ἐπικρεμαμένης ἀνωθεν αὐτοῦ ἀδικάστου
τῆς βδελυκτῆς μηνύσεως καί κατηγορίας.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ κακῇ τῇ ἐκβάσει «Ἀρχιεπίσκοπος»
Χρυσόστομος, μέχρι καί σήμερον ἀμετανόητος, δέν
ἐντρέπεται νά ἐπικαλεῖται ἄλλους φανταστικούς λό-
γους πρὸς ἐπικάλυψιν τῆς συνωμοσίας του¹³⁴, ἃς δώ-
σωμεν τόν λόγον εἰς τόν Εἰσαγγελέα Πρωτοδικῶν
κον Νικόλαον Ἀθανασόπουλον, ὁ ὁποῖος ἐρευνήσας
τήν ὑπόθεσιν Γιοσάκη κατόπιν μηνύσεως ἐναντίον του
ὑπὸ τινος Λαϊκοῦ πρό δύο μόλις ἐτῶν, ἐγνωμοδότη-
σεν ὅτι τό ὄλον θέμα εἶναι

*«προϊόν τῶν Παλαιοημερολογιτικῶν φα-
τριῶν καί τῶν ὑφισταμένων στίς τάξεις τους
ἐσωτερικῶν ἐρίδων, σέ βάρος τοῦ Μητρο-
πολίτου Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου
Ὁρφانوῦ, ὁ ὁποῖος ἀπό τό 1979 πού ἐκλέ-
χθηκε Ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως ... ἦλθε*

133. βλ. σ.ε' Ἀποστολικόν Κανόνα.

134. βλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 1, σελ.
17.

σέ μεγάλη σύγκρουση καί ἀντιπαλότητα μέ τόν ἀπό τό 1975 ἐν ἐκπτώσει καί ἐν ἀργίᾳ εὐρισκόμενον Μητροπολίτη τῶν Γ.Ο.Χ. πρώην Θεσσαλονίκης Χρυσόστομο Κιούση.... καθώς καί μέ τό ὑπ' αὐτοῦ καθοδηγούμενο σωματεῖο-παράρτημα τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης, τό ὁποῖο στήριζε τόν ἐκπτωτο Χρυσόστομο πρός ὄφελος ὅχι ἀσφαλῶς τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἀλλά τῶν περιέργων συμφερόντων τοῦ ἀνωτέρου παραρτήματος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐμπάθεια στό πρόσωπο τοῦ Εὐθυμίου Ὁρφانوῦ εἶναι διάχυτος».

Ταῦτα γράφει ὁ ἀνύποπτος Εἰσαγγελεύς καί προσθέτει:

«Ἡ ἐπιθυμία τῶν ἀνωτέρω Χρυσοστόμου Κιούση, Ματθαίου Λαγγῆ καί Καλλινίκου Σαραντοπούλου, τῶν δύο τελευταίων ἐνεργούντων καί ὡς «Ἐκκλησιαστικῶν Ἀνακριτῶν» ὡς προαναφέρθηκε, κατὰ τοῦ Εὐθυμίου νά διαιωνίσουν τήν ὑπόθεσιν, ἐμφαίνεται πασιδήλως καί ἀπό τό γεγονός ὅτι στήν προσπάθειά τους νά δυσφημήσουν τόν ἀνωτέρω Μητροπολίτη, ἀψήφισαν καί αὐτούς τούς κατοχυρωμένους ἀπό τό Ἑλληνικόν Σύνταγμα Ἱεροῦς Κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί δῆ, τούς οὐδ' Ἀγίων Ἀποστόλων, θ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ιβ', κζ', λστ' τῆς ἐν Κερθαγένῃ Συνόδου,

ρητῶς διακελεύοντας ὅτι, ὁ Ἐπίσκοπος σέ περίπτωση κατηγορίας πρέπει νά κρίνεται τό ταχύτερον «διά τό μή ἀπομεῖναι αὐτόν ἐν τῷ ἐγκλήματι...», καί ἐκτίθεται οὕτω δημοσίως λόγῳ τῆς ὑποδικίας αὐτοῦ¹³⁵»¹³⁶.

Λοιπόν, παρά τάς σκοτεινάς ἐπιθυμίας καί ραδιο-
ουργίας τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» καί τῶν λοιπῶν, ὁ Θε-
ός παρεχώρησεν ὅπως ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Κράτους ρί-
ψει ἄπλετον φῶς εἰς τήν ὑπόθεσιν πού αὐτοί ἐπὶ ἔτη
πολλά ἀνόμως ἐκμεταλλεύονταν, καί νά ἀποδείξῃ τήν
μέν διαβόητον ἐπιστολήν Γιοσάκη πλαστήν καί ἀπό-
βλητον, τόν δέ Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Εὐθύ-
μιον ἄθῳον καί θύμα ἐπιβουλῶν ἐναντίον του.

Ἀλλά τό δαιμόνιον τῆς ἐκδικήσεως καί μισαδελ-
φίας δέν ἀνεπαύετο! Ἡ ἐμπάθεια κατά τοῦ Μητρο-
πολίτου Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου καί ἡ ἐμπερίστατος
κατάστασις εἰς τήν Βόρειον Ἑλλάδα ἐχειροτέρευε, μέ
τόν «Ἀρχιεπίσκοπον» Χρυσόστομον νά εἰσπηδᾷ μο-
νίμως, ὡς νά μήν εἶχε παύσει νά εἶναι καί «Θεσσα-
λονίκης», «πρός ὄφελος τῶν περιέργων συμφερό-
ντων» τῆς Κοινότητος τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν καί τῶν
περί αὐτήν, καθῶς καί αὐτός ὁ Εἰσαγγελεὺς διεπί-
στωσε.

Τήν ἀπαράδεκτον αὐτήν κατάστασιν, ἡ ὁποία ἐγέ-
νετο καί βασική αἰτία διὰ τήν πόλωσιν καί τήν διχο-

135. ὁρᾶτε Σύνταγμα Ἱερῶν Κανόνων Γ.Α. Ράλλη - Μ. Ποτλῆ, Ἀθήνα 1966.

136. ἀπό τό πόρισμα - πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως βάσει τῆς
ποινικῆς προανακριτικῆς δικογραφίας 29-8-2001, σελ. 6 καί
13.

τομίαν ὅλης τῆς Ἱεραρχίας μας, διεκτραγωδεῖ εἰς μίαν ἐπιστολήν του πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπον ἀπὸ τὸ 1988 Ἀγιορείτης Ἱερομόναχος, ὡς ἐξῆς:

«Ἐσεῖς εἰσθε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὅπως τιτλοφορεῖσθε, ἢ Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης, πού 32 ἡμέρες τὸ μῆνα βρίσκεσθε στὴν Θεσσαλονίκη; Ἀφοῦ ὑπάρχει Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης τῆς παρατάξεώς σας (ἐκεῖνος μάλιστα σᾶς φήφισε, καί τὸ ὠραῖο εἶναι ὅτι σᾶς προσεφώνησε στὸν ἐνθρονιστήριο λόγο!!) γιατί ὅλα αὐτά τά παραβλέπετε σεῖς, ἓνας μέγας Κανονολόγος;;; Στὴν Ἀθῆνα συλλειτουργεῖτε μέ τόν Εὐθύμιο, στή Θεσσαλονίκη ὄχι!! Γιατί; Γιατί ἀφοῦ εἶναι αὐτός Θεσσαλονίκης;....

Γιατί δέν τοῦ ἐπιτρέπετε νά λειτουργῇ στοὺς Ναοὺς τῆς Θεσσαλονίκης, παρά λειτουργῇτε ἐσεῖς; Πῶς ὑπεισέρχεσθε σέ ἄλλη Ἐπαρχία; Αὐτά δέν εἶναι κατὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, πού κόπτεσθε ὅτι εἰσθε αὐστηρὸς τηρητῆς τούτων; Μήπως θά μπορούσατε νά μοῦ δώσετε μία ἐξήγηση ἐπ' αὐτῶν;...;

Ἀλλά καί μία ἄλλη ἀπορία: Πῶς ὁ Ἐπίσκοπος σας Εὐθύμιος ἀνέχεται νά ὑπεισέρχεται ἄλλος Ἐπίσκοπος (ὁμεῖς δηλαδή) στὴν ἐπαρχία του; «Δύο κεφάλια σ' ἓνα σκούφο»; Αὐτὴ εἶναι ἡ συμπαγὴς καὶ ὁμονοοῦσα Σύνοδος σας πού τηρεῖ ὅλους τοὺς Κανόνας¹³⁷;».

137. βλ. «Φάρος τῆς Ὁρθοδοξίας» Φεβρ. 1989, φ. 36, σελ. 13-18, ἄρθρο - ἐπιστολὴ Ἱερομ. Σάββα.

Ἡ ἀλήθεια βέβαια εἶναι ὅτι πολλάκις διεμαρτυρήθη εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον γραπτῶς καὶ προφορικῶς ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος, ἀλλὰ δέν εἰσηκούετο...

Δυστυχῶς ὁ ἐπὶ ἔτη πολλά κομπάζων ἐκτός Συνόδου περὶ εὐταξίας καὶ κανονικότητος κ. Χρυσόστομος, ἀπεδείχθη ἀνίκανος καὶ ἀνεπαρκῆς διοικητικῶς, ὥστε νὰ δώσῃ μίαν κανονικὴν καὶ δικαίαν λύσιν εἰς αὐτό καὶ εἰς ἄλλα προκύψαντα προβλήματα. Ἀντὶ τῆς κανονικῆς ἐπιλύσεως ἐδιάλεξε τὰς σκοτεινὰς ὁδοὺς τῆς συνωμοσίας καὶ δολιότητος ἐν ἀγαστῇ συνεργασίᾳ μετὰ τῶν προστατευομένων του Κοινοτικῶν Θεσσαλονικέων, πληρωθέντος ἐπ' αὐτοῖς τοῦ Εὐαγγελικοῦ: «καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης¹³⁸».

Μέ Ἱερωνυμικήν πανουργίαν λοιπόν, κατασκευάζουν ἀπὸ τό θέρος τοῦ 1993 ἓνα ἀνεπανάληπτον δικαστικόν πραξικόπημα κατὰ τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, μέ βάσιν κάποια φληναφήματα ἐνός ἀνυπολήπτου νέου, ἀπαραδέκτου ἐξ ἀρχῆς πρὸς κατηγορίαν βάσει καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν ἐξω-εκκλησιαστικῶν Κανόνων καὶ νόμων.

Φρίττω ἀληθῶς, ἀδελφοί μου, ἐνώπιον τοῦ ἐνδεχομένου νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητος καὶ ἀνεπιτίμητος ἡ συντελεσθεῖσα ἐν λόγῳ Ἐπισκοπικὴ δολοπλοκία Ζωϊκῶν προτύπων, ἡ ὁποῖα κατὰ βάθος δέν στρέφεται ἐναντίον ἐνός προσώπου, ἀλλὰ ἐναντίον ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας μας, διὰ δύο κυρίως λόγους.

138. Ματθ. κζ', 64.

Πρῶτον, διότι ἅπαξ καί ἐπικυρωθοῦν τοιαῦτα δικαστικά ἐγκλήματα, τό κάθε μέλος τῆς Ἐκκλησίας κινδυνεύει ἄμεσα, ὅταν κάποτε κριθῇ ὅτι εἶναι ἐμπόδιον εἰς τάς ἐρεβώδεις καί ἀρχομανικάς βλέψεις κάποιων ἀρχόντων-τρομοκρατῶν, νά κατεξευτελισθῇ καί ἐξοντωθῇ δι' ἑνός παρομοίου δικαστικοῦ ἐγκλήματος, καθὼς ἄλλωστε τοῦτο ἐγένετο καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς ἀρχιεπισκοπείας Ἱερωνύμου εἰς τοὺς Νεοημερολογίτας, ὡς προεγράψαμεν¹³⁹.

Δεύτερον, διότι κινδυνεύει οὕτως ὁ σύνολος Ἐκκλησιαστικός ὀργανισμός νά μετατραπεῖ εἰς ταραχῶδες πεδῖον μίσους καί ἀλληλομαχίας, καθὼς ἀπό τὰ βάθη τῶν αἰώνων προειδοποιοῦν αἱ Ἀποστολικαὶ Διαταγαί· ὅτι ἡ διὰ τῶν ψευδαδέλφων ἐμπαθής καί ἄδικος δίκη καί κρίσις εἶναι δημιουργός τῆς φίλης τοῦ Σατανᾶ ἀπαύστου ὀργῆς, διὰ τοῦτο καί «οὐδέποτε ἀφίησι γενέσθαι ὁμόνοιαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ¹⁴⁰».

Καί διὰ νά μή νομίση οὐδεὶς ὅτι ὑπερβάλλω, ὡς πρόλογον εἰς τήν συνοπτικὴν παράθεσιν τῶν συντελεσθεισῶν παρανομιῶν καταθέτω τὴν μαρτυρίαν τοῦ π. Νικοδήμου μοναχοῦ ἀπὸ τὴν Γορτυνίαν, ὁ ὁποῖος ἐνῶ σαφῶς ἐστάθη ἀντίθετος πρὸς τὸν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης καί συνήργησε εἰς τὴν καταδίκην του¹⁴¹, ἐν τούτοις μετέπειτα ὡμολόγησεν ὅτι

«τό σύνολον τῶν δικαστικῶν τους ἐνεργειῶν εἶναι πληρὲς ἀπὸ ὑποχρῖσια, ἐμπάθεια,

139. πρβλ. καί «Ἐκκλησία» 16-9-1974, φ. 19, σελ. 401-404.

140. βιβλ. β', κεφ. λζ'.

141. πρβλ. «Ο.Π.Σ.» φ. 1, σελ. 4 καί 20-21.

παρανομία, ψευδος, έχθρότητα, καί γενικά
πάθη πού τά υποκινεῖ ἡ φιλοδοξία καί τό ἄνο-
μο συμφέρον¹⁴²».

Συγχεκριμένα, καθώς ἐκτενέστερα ἐξέθεσα εἰς τήν
ταπεινήν μου ἐργασίαν «φωτεινή ἀνασκόπησις»
ἐκτελῶντας ποιμαντικόν χρέος ἐνώπιον Θεοῦ καί
ἀνθρώπων¹⁴³, οἱ φατριάσαντες εἰς τήν ὑπόθεσιν Κου-
τσογιώργη «Ἀρχιεπίσκοπος»-«Ἀχαΐας»-«Οἰνόης»
καί δευτερευόντως ὁ «Πενταπόλεως» διέπραξαν τά
ἐξῆς δικονομικά ἐγκλήματα:

1) Ἐστέρησαν ἐτσιθελικῶς ἀπό τόν Σεβασμιώ-
τατον Θεσσαλονίκης βασικά δικονομικά του δικαιώ-
ματα, ἄνευ τῶν ὁποίων δέν ἐκδικάζονται οὐδέ τά χει-
ρότερα ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας! Δηλαδή τό δι-
καίωμα τῆς ἀπολογίας του, τῆς ἐξετάσεως καί ἰδικῶν
του μαρτύρων ὑπερασπίσεως, τῆς παραδόσεως εἰς
αὐτόν τοῦ φακέλλου τῆς δικογραφίας, καί τῆς ἐξαι-
ρέσεως φανερῶν ἐχθρῶν του καί ἀντιπάλων ὡς δι-
καστῶν¹⁴⁴. Ἀρχεῖ διά νά καταλάβετε τήν ἔκνομον φα-
τρίαν των νά ἀναφέρωμεν, ὅτι τήν αἰτηθεῖσαν ἐξαί-
ρεσιν οὐδέποτε συνεζήτησεν ἡ σύνοδος Ἱεραρχία, ἀλλά
συνωμοτικῶς ἀπέρριψαν οἱ ἴδιοι οἱ ἐξαιρετέοι, ἐπι-
καλούμενοι ὅτι δῆθεν «οἱ Ἱεροί Κανόνες οὐδαμοῦ προ-
βλέπουν τήν ἐξαίρεσιν Ἐπισκόπου τινός ὡς δικα-
στοῦ¹⁴⁴»! Καί ὁμως. Σαφέστατα καί οἱ Ἱεροί Κανό-

142. φυλλάδιον «Ἀπάντησις χάριν τῆς ἀληθείας 1994, σελ.
24-25.

143. βλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 1-8.

144. πρβλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» Φ. 4, σελ.
100-109.

144. βλ. αὐτόθι, σελ. 102.

νες ιστ' καί ρε' τῆς ἐν Καρθαγένῃ Ἀγίας Συνόδου διαλαμβάνουν περί «αἰρετῶν κριτῶν», δηλαδή κριτῶν πού ἐπιλέγει ὁ κατηγορούμενος ἐξαιρώντας κάποιους ἄλλους, καί εἰς τάς ὑποσημειώσεις τῶν οὐδ' Ἀποστολικοῦ καί δ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ τό Πηδάλιον ἀναφέρει τό δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως δικαστῶν, τό ὁποῖον ἄλλωστε ἀκατακρίτως ἐφήρμοσαν οἱ Ἅγιοι Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καί Παῦλος Κωνσταντινουπόλεως καί Ἀθανάσιος Ἀλεξανδρείας! Καί παρόλον ὅτι ὁ ἅγιος Θεσσαλονίκης ἐπῆγεν εἰς τό Δικαστήριον τήν ἡμέραν τῆς δίκης, πάλιν ἡρνήθησαν οἱ ἐπίδοξοι Ἱεροεξετασταί νά τοῦ παραδώσουν τόν φάκελλον τῆς δικογραφίας¹⁴⁴.

2) Ὁ ὑπό τοῦ Σακαρέλλου τηλεκατευθυνόμενος ψευδοκανονολόγος «Ἀχαΐας», ἐνῶ διωρίσθη ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐρευνητής τῶν θεμάτων Βορείου Ἑλλάδος, αὐτομετεβλήθη εἰς ἀνακριτήν, μέ μίαν ἐργασίαν - πόρισμα ρηξικέλευθον καί ἀχαλίνωτον, περί τῆς ὁποίας ὁ ἴδιος ὠμολόγησεν ὅτι δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν οὔτε μέ αὐτά πού κελεύουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, οὔτε μέ ὅσα ὀρίζουν οἱ σχετικοὶ νόμοι τοῦ Κράτους¹⁴⁴!! Καί ἐνῶ ἐχρησιμοποίησε τάς ἀνακρίσεις πού εἶχαν διενεργήσει αἱ Ἀστυνομικαί Ἀρχαί περί τοῦ θέματος Κουτσογιώργη, ἀπέκρυψε καί ἀπεσιώπησε τό βάσει τῶν ἀνακρίσεων αὐτῶν πόρισμα καί βούλευμα τῶν Ἀστυνομικῶν, Εἰσαγγελικῶν καί Δικαστικῶν Ἀρχῶν!

144. πρβλ. αὐτόθι, σελ. 107, φ. 6 σελ. 173 καί ἔγγραφα Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης ὑπ' ἀρ. 2600- 11/24-8 καί 2625-20/10/1994.

144. βλ. αὐτόθι, σελ. 98 καί φ. 3, σελ. 74.

Γιατί;

Διότι αἱ μὲν Ἀρχαὶ αὐταὶ ἐκήρυξαν ἀνώτερον πάσης κατηγορίας τὸν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης, καὶ θῦμα συκοφαντικῆς δυσφημήσεως καὶ ἀνιέρου ἐκβιασμοῦ, ὑπὸ ἀτόμου ἰδιαίτερα ἐπικινδύνου διὰ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν! Ἐνῶ ὁ ἀχαλίνωτος «Ἀχαΐας» καὶ οἱ συμπατριασταὶ τοῦ ἤθελαν ὅπως-δήποτε νὰ καταδικάσουν ὡς ἔνοχον τὸν συνεπίσκοπόν τους, ὁπότε ἀποκρύπτουν τό ὡς ἄνω συμπέρασμα τῶν Ἀρχῶν, ἀντιστρέφουν τοὺς ὅρους, καὶ ἄνευ παραμικρᾶς ἀποδείξεως ἢ καὶ ἐνδείξεως, κατακρίνουν τὸν μὲν ἄθῳον ὡς ἔνοχον, τὸν δὲ ὄντως κατακριθέντα ὡς ἰδιαίτερα ἐπικίνδυνον συκοφάντην καὶ ἐκβιαστήν, παρουσιάζουν ὡς ἀξιόπιστον καὶ ἄθῳον θῦμα¹⁴⁴!!!

3) Γενικῶς εἰπεῖν, αἱ δυσαρίθμητοι μηχανορραφαὶ καὶ ἐγκληματικαὶ μεθοδεύσεις τῶν ὡς ἄνω τριῶν ἀμετανοήτων σχισματικῶν τοῦ 1979 μετὰ τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» Χρυσοστόμου εἰς τό ὅλον θέμα ἐτελέσθησαν ἐπὶ καταπατήσει πολλῶν Ἱερῶν Κανόνων, κελεύόντων τὴν ἀδυσώπητον καθαίρεσιν τῶν μηχανορράφων αὐτῶν, ὡς οἱ Κανόνες οὐ καὶ οἱ Ἀποστολικοί, στ' τῆς Β' Οἰκουμενικῆς, θ', ιη', καὶ κα' τῆς Δ', λδ' τῆς ΣΤ', η', ιβ', κζ', λστ', ρλξ' καὶ ρλη' τῆς ἐν Καρθαγένῃ, κε' τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ, θ' Θεοφίλου, κ.λ.π. κελεύουν. Βάσει δὲ καὶ τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος τῆς Κοσμητικῆς Δικαιοσύνης, οἱ ὡς ἄνω διέπραξαν συνολικῶς τὰ ἀδικήματα τῆς καταχρήσεως ἐξουσίας, παραβάσεως καθήκοντος, συνεργείας εἰς ἔγκλημα, ὑποθάλ-

144. πρβλ. αὐτόθι, σελ. 74-83 καὶ 98-108.

ψεως ἐγκληματία, ὑπεξαγωγῆς ἐγγράφων καί παρσιωπήσεως ἐγκλημάτων, τά ὅποια ὅλα ἐπαθροίζόμενα ἀντιστοιχοῦν εἰς τουλάχιστον 15 ἐτῶν κάθειρξιν διὰ τοὺς ὑπευθύνους. Ταῦτα ὑπέδειξαν ἡμῖν ἀνακριταί καί νομικοί, εἷς ἐκ τῶν ὁποίων φορτικῶς ἐπανελάμβανεν εἰς τόν ἄγιον Θεσσαλονίκης: **«Μηνῦστε τους, γιά νά τσακίσω τήν αὐθαιρεσία καί τήν ἐγκληματικότητά τους!»¹⁴⁴.**

Ἡ ἐμή ταπεινότης κατὰ τήν δευτέραν συνεδρίαν τοῦ Ἱεροεξεταστηρίου (Νοέμβριος 1994) παραστάς ὡς μάρτυς, ἤλεγξα σφοδρῶς ἐπὶ δίωρον ὅλας τάς τολμηθείσας παρανομίας τοὺς ἐνώπιον τοὺς, δίχως οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν νά τολμήσῃ νά ἀντεῖπῃ τό παραμικρόν εἰς τάς ἀληθείας πού ἐξέθετα, ἀλλ' ἀντιθέτως μέ ἐνητένιζαν ἀποσβωλομένοι καί ἀμήχανοι. Ἐπίσης οἱ πλεῖστοι τῶν Συνοδικῶν Ἱεραρχῶν δέν προσήρχοντο εἰς τάς συνεδρίας τοῦ δικαστηρίου, προφανῶς κατανόησαντες τόν δόλον καί τήν σκευωρίαν (καταδειχθέντα καί δι' ὀρισμένων ἐγγράφων, διαμαρτυριῶν κλπ. τοῦ Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης, ὡς π.χ. τά ὑπ' ἀρ. 2600/11-8-'94 καί 2610/3-9-'94), φοβούμενοι μήπως εὗρεθοῦν συνένοχοι εἰς τήν μιαν ἀδελφοκτονίαν. Μόνοι παρόντες εἰς τάς δικασίμους οἱ τέσσερις ὑπέροχοι φατριασταί: «Ἀρχιεπίσκοπος», «Ἀρχαῖας», «Πενταπόλεως» καί «Οἰνόης»!! (καί εἰς μίαν καί ὁ Αὐλῶνος Βικέντιος). Μερικοί δέ, ὡς ὁ πολίος Μητροπολίτης Πειραιῶς Γερόντιος καί ὁ νῦν Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου Φθιώτιδος Μητροπολίτης Καλλίνικος ἐγγράφως ἐδήλωσαν τήν ἀπο-

144. πρβλ. αὐτόθι.

χὴν τους, ἐξ αἰτίας τῆς ἀντικανονικῆς δικονομικῆς διαδικασίας¹⁴⁴.

**Η ΕΠΙΔΕΙΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΥΝΩΜΟΤΙΚΗΣ
ΤΕΤΡΑΔΟΣ,
ΟΔΗΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΥΤΡΩΣΙΝ**

Ἡ Ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ χωρισμός ὑπῆρχε ἐντός τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὶν ὀριστικοποιηθεῖ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1995, τουλάχιστον δύο ἔτη προηγουμένως.

Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1993 διὰ πρώτην φοράν ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» ἐχάλεσε τὴν ταπεινότητά μου εἰς τὴν πανήγυριν τῆς γυναιχείας Ἱερᾶς Μονῆς του εἰς Μέγαρα. Ὄντως ἐπῆγα καὶ εἰσερχομένου μου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, ὁ Ἱερεύς π. Ἀθανάσιος τῶν «τριῶν Ἱεραρχῶν» Θεσσαλονίκης ἐτέλει τὴν Ἀγίαν Προσκομιδὴν. Μόλις μέ εἶδε, καταφρονεῖ Προσκομιδὴν καὶ προσκομιζόμενα, ἐκδύε-ται τὰ Ἱερά ἄμφια, καὶ ἐξέρχεται διαμαρτυρόμενος ἐκ τοῦ Ἱεροῦ! Τοιούτου εἰδους ἐμπάθεια καὶ μῖσος ἔτρεφαν ἀκόμη καὶ οἱ Κληρικοὶ τῶν «τριῶν Ἱεραρχῶν»! Τό ἐπόμενος ἔτος (1994) ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος παρέλαβε παρακλητι-κὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὅπως μὴ μοῦ ἐπι-

144. βλ. αὐτόθι, σελ. 106-108.

τρέφει νά προσέλθω εἰς τήν πανήγυριν του, διότι «κά-
ποιοι» ἐσκανδαλίσθησαν μέ τήν παρουσίαν μου.

Ἐνα ἀκόμη ἐνδεικτικόν τῆς διαστάσεως γεγονόσ
εἶναι, ὅτι πρό τῶν Ἀγίων Θεοφανείων τοῦ 1994 ὁ
«Ἀρχιεπίσκοπος» διέδιδεν ὅτι δέν θά συμμετάσχη εἰς
τήν καθιερωμένην τελετήν Ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων τῆς
θαλλάσης, ἐάν παρευρεθεῖ καί ὁ Θεσσαλονίκης Εὐθύ-
μιος. Τοῦτο δέ προσεπάθησε νά ἐχμεταλλευθῇ ὁ Ἀμε-
ρικῆς Παῖσιος ἐξάπτων τήν ὀργήν καί παροτρύνων
τόν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης εἰς «κίνημα» κα-
ταδίκης καί ἀπομονώσεως τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» μέ
ἀντικανονικάς ἐνεργείας, τό ὅποτον ὁμως ρητῶς ἀπε-
ποιήθη ὁ ἅγιος Θεσσαλονίκης, προτιμήσας τήν νό-
μιμον ὁδόν πρός ἀντιμετώπισιν τῶν ἐναντίον του ἀδι-
κιῶν καί καταγγελιῶν¹⁴⁵.

Φοβούμενος δέ ὁ Ἀμερικῆς μήπως καί ὁ Θεσσα-
λονίκης φανερῶση τό ἀποστατικόν του σχέδιον, προ-
έβη εὐθύς μετά εἰς «συνειδησιακόν τηλεγράφημα» διά
τοῦ ὁποίου ἀνεκοίνωσε τήν ἀπόφασίν του διακοπῆς
Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μέ τόν Μητροπολίτην
Θεσσαλονίκης, ὡς δῆθεν κατηγορουμένου καί ὑπο-
δίκου, ἐνῶ ἡ Ἱερά Σύνοδος τότε ἀκόμη δέν εἶχεν ἀπο-
φασίσαι τίποτε περί τοῦ ὅλου θέματος τοῦ Θεσσαλο-
νίκης! Ὅμως οὐδεὶς ἤλεγξε τόν Ἀμερικῆς διά τό ἀντι-
κανονικόν του καί ἀπαράδεκτον αὐτό «τηλεγράφη-
μα» ἐναντίον τοῦ κζ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς ἐν Κερθα-
γένῃ Ἀγίας Συνόδου, ἀλλά ἀντιθέτως οἱ μέν Κοινο-
τικοί Θεσσαλονικεῖς ἐπανηγύρισαν δεόντως, ὁ δέ

145. πρβλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 2, σελ.
47.

«Ἀρχιεπίσκοπος» ἀσμένως ἀποδεχθεῖς αὐτό, ἔσπευσεν ὅπως ἀναστήσῃ τὴν νεκρωμένην Ἱεράν Σύνοδον, τὴν ὁποίαν εἶχε μισόν χρόνον νά συγκαλέσῃ, φοβούμενος τὰς ἀντιδράσεις τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων ἐναντίον του¹⁴⁵.

Καταγράφομεν ἀπλῶς καὶ μόνον τοῦτο τό γεγονός, ὥστε νά γίνη ἀντιληπτόν τό μέγεθος τῆς παραλύσεως καὶ ἰδιοτελείας πού εἶχαν καταστήσει τὰ Συνοδικὰ πράγματα ἀπό τά μέσα τοῦ 1993 καί ἐξῆς, καί ὁ λόγος κατ' οὐσίαν ἦτο Εἰς καὶ Μοναδικός:

Ἡ ἐξακριβωμένη πλέον ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ἔστω καί εἰς τὰ στοιχειώδη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ὑπό τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» κ. Χρυσοστόμου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀναντίρρητος ἐμπάθεια καί ἰδιοτέλεια, καί τὰ ἀπλά ἀκόμη καί εὐνόητα καθιστοῦσε δύσκολα καί δυσεπίλυτα! Καί ἐφεῦρεν ὡς φοφοδεής, νέον τρόπον «ἐπιλύσεως» τῶν Συνοδικῶν προβλημάτων: τὴν μὴ σύγκλησιν συνεδρίας ἐπὶ μισόν χρόνον δύο φορές, παρά τὰς ἐπιμόνους αἰτήσεις πολλῶν Συνοδικῶν!

Τὴν πρώτην ἀπό τόν Ὀκτώβριον τοῦ 1993 ὡς τόν Φεβρουάριον τοῦ 1994, θέλοντας νά ἀποφύγῃ τὴν ἐναντίον του ὑποδικίαν τὴν ὁποίαν εἶχαν ζητήσῃ πολλοὶ Συνοδικοί (Θεσσαλονίκης, Εὐρίπου, Ἀχαρνῶν κ.ἄ.), καταγγέλλοντας αὐτόν διὰ εἰσπηδήσεις εἰς ξένους ἐπαρχίας, ἀμέλεια καθηκόντων, παρεμπόδισιν ἐξετάσεως Συνοδικῶν ὑποθέσεων, ἀπόκρυψιν σημα-

145. βλ. αὐτόθι, σελ. 48 καί «Χριστιανική πορεία» Φεβρουαρίου 1994.

ντικῶν ἐγγράφων καί ἄλλα παρεμφερῆ, ἐκ τῶν ὁποίων, σημειωτέον, διέσωσεν αὐτόν ὁ «Ἀχαΐας» μέ τό ἄλλοπρόσαλλον καί ἀντιφατικόν του πόρισμα, γεγονός πού ἠνάγκασε καί τούς φίλους τους νά τούς κατηγορήσουν διά σκανδαλιστικήν καί ἀπροβλέπτων συνεπειῶν «ἐπιλεκτική καί μεροληπτική παραπομπή - δικαστικό πραξικόπημα, μέ φανερή τήν ἔλλειψη ψυχραιμίας, σοβαρότητος, ἀντικειμενικότητος καί γνώσεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων¹⁴⁵».

Τήν δευτέραν ἀπό τόν Ἰανουάριον μέχρι τόν Ἰούνιον τοῦ 1995, διότι ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τότε ἦτο ὑπέρ τοῦ αἰωνίου ἀντιπάλου του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου¹⁴⁶.

Οὕτως ἐφिमώνετο ἡ φωνή τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀναλόγως τῶν βλέψεων καί τῶν ἐπιθυμιῶν τοῦ Πρώτου!

Τήν ἡμιθανῆ καί ἀποδυναμωμένην Σύνοδον ἀθεραπεύτως ἐπληξεν ἡ ὑποπτος дуάς Παϊσίου-Βικεντίου, μέ τούς ὁποίους εἶχε συνταχθεῖ καί προσφέρει τό σύμφηφόν του καί ὁ ἐκ τοῦ 1979 «Ἀττικῆς» Ἀντώνιος, ἐπειδή τόν εἶχαν βοηθήσει πολλάκις εἰς θέματα ὑγείας μέ περίθαλψιν εἰς τήν Ἀμερικάν. "Ολοι οἱ Συνοδικοί Ἀρχιερεῖς εἶχαν τήν ἀνάγκην τοῦ τριψήφου αὐτοῦ, διότι δι' αὐτοῦ ἐδίδετο ἡ ἐπικράτησις εἰς μίαν ἐκ τῶν δύο μερίδων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπέρ ἢ κατά τοῦ Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης.

145. βλ. αὐτόθι, σελ. 44-45 καί Ο.Χ.Α. φ. 30.

146. πρβλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 6, σελ. 177.

Οὕτως ἐξηγοῦνται αἱ σημειωθεῖσαι παλινωδίαί καὶ αὐτῶν, καὶ ὅλων τῶν Συνοδικῶν, καὶ ἡ κάλυψις τῶν διαφορῶν παρανομιῶν των, ὡς καὶ ἡ τοποθέτησις ὡς τοποτηρητοῦ τῆς χηρευούσης Μητροπολέως Πειραιῶς τοῦ ἐξ Ἀμερικῆς Ἐπισκόπου Βικεντίου μέ ΟΜΟΦΩΝΟΝ ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, παρὰ τὴν αἴτησιν πλείστων Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς ὅπως τοποτηρητῆς τεθεῖ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος Καλλίνικος¹⁴⁷.

Καὶ ὀφείλομεν νά τονίσωμεν, ὅτι ὁ μεγαλύτερος ὑπέρμαχος τῆς τοποτηρητείας Βικεντίου ἦτο ὁ «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος, ὁ ὁποῖος ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπειλοῦσε ὅσους Κληρικούς ἤρνοῦντο νά μνημονεύουν τόν Βικέντιον, ἦτο δέ ὁ ΜΟΝΟΣ (ἐκ τῶν ὑπολοίπων 11 Ἀρχιερέων) παρευρεθεῖς εἰς τὰ παράλογα ἐγκαινία τῶν Μητροπολιτικῶν Γραφείων τοῦ ... ὑποτίθεται προσκαίρου τοποτηρητοῦ Βικεντίου¹⁴⁷!

Εἰσερχόμεθα λοιπόν εἰς τό 1995 ἄνευ τοῦ ἐμπίρου καὶ πολυπαθοῦς εἰς τὰ διοικητικά, κοιμηθέντος ἐν Κυρίῳ Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Γερωντίου, μέ τὴν Συνοδικήν ἀτμόσφαιραν ἄκρως τεταμένην καὶ τετληματωμένην.

Τά ὑπεύθυνα Λαϊκά μέλη τῆς Κοινότητος τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης τὰ ὅποια εἶχαν ἐκκινήσει πάντοτε ὅλα τὰ θέματα κατὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Εὐθυμίου, δεῖξαντες περισσοτέραν σύνεσιν καὶ φόβον

147. πρβλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 4, σελ. 109-110.

147. βλ. αὐτόθι, σελ. 111 καὶ φ. 6, σελ. 173.

Θεοῦ κατὰ τὴν χρονικὴν αὐτὴν περίοδον ἀπ' ὅ,τι οἱ μανιακοὶ διῶκται «'Αρχιεπίσκοπος»-«'Αχαΐας»-«Οἰνόης», καὶ διαβλέψαντες τὸ ἀδιέξοδον τοῦ ἐπιχειρηθέντος δικαστικοῦ τους πραξικοπήματος, ἀπηυδῆσαντες δέ καὶ οἱ ἴδιοι ἐκ τῆς ἐργολαβικῆς των περιμάχου σκευωρίας, ἐπλησίασαν τὴν ἐμὴν εὐτέλειαν πρὸς προσπάθειαν ἐξευρέσεως μέσης τινός λύσεως.

Αἱ πολύμηνοι ἐκατέρωθεν διαπραγματεύσεις κατέληξαν εἰς συμφωνίαν κοινῆς ἡμῶν προτάσεως πρὸς τὸν 'Αρχιεπίσκοπον καὶ τὴν 'Ιεράν Σύνοδον, ὅπως ὁ Σεβασμιώτατος Θεσσαλονίκης κηρυχθῇ ἁθῶς ἐλλείψει ἐπαρκῶν ἀποδείξεων καὶ μετατεθῇ εἰς τὴν κενὴν 'Ιεράν Μητρόπολιν Πειραιῶς, οὕτω δέ ἐπέλθῃ ἡ εἰρήνη καὶ ἔνωσις πάντων τῶν διῆσταμένων Γ.Ο.Χ. Βορείου 'Ελλάδος, δι' ἀναδείξεως κοινῆς ἀποδοχῆς νέου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης.

Ὁ Σεβασμιώτατος Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος εὐχαρίστως ἀπεδέχθη τὰ συμφωνηθέντα πρὸς ἔπαινόν του, μὴ ἀποποιηθεὶς ἔστω καὶ τὴν ἐπ' ἀδικίᾳ παραίτησίν του, μάλιστα δέ ἠτοίμασε καὶ τὸ σχετικόν ἔγγραφον τῆς ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ, τὸ ὁποῖον ἡ ἐμὴ ταπεινότης ἐκοινοποίησε εἰς τοὺς ἀδελφούς τῶν «τριῶν 'Ιερарχῶν», ὁμοῦ δέ ἅπαντες μετέπειτα εἰς τὸν «'Αρχιεπίσκοπον», τὸν Μάϊον τοῦ 1995. Πρέπει νὰ σημειώσω δέ, ὅτι τοιαύται παραιτήσεις καὶ μεταθέσεις εἶναι μὲν σπάνιαι, πλὴν προβλέπονται καὶ ἀπὸ τῆς 'Ιστορίας καὶ ἀπὸ τῶν 'Ιερῶν Κανόνων, ὅταν πρόκειται δι' αὐτῶν νὰ προκύψῃ σπουδαῖον ὄφελος, ὡς ἐν προκειμένῳ ἡ εἰρήνευσις ἀπάσης τῆς 'Εκκλησίας¹⁴⁸. Ταῦτα

148. πρβλ. ιδ' 'Αποστολ. Κανῶν καὶ παραίτησιν Ἀγίου Γρηγορίου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Θεολόγου.

ἀπεδέχθη δέ καί ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» ὡς πράγματι ἐπιτρεπόμενα.

Πλὴν, τελικῶς ἡ κατευόδωσις τῆς κοινῆς αὐτῆς προσπαθείας ἐσταμάτησε, τό μὲν διότι ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» δέν ἤθελε νά προταθῇ ὁ Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος διὰ τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Πειραιῶς, τό δέ διότι ὁ ἀνεκδιήγητος «Ἀχαΐας» δίκην εἰδικοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ συμβούλου ἐγγράφως κατέκρινεν ὀλοκληρωτικά τὴν προτεινομένην λύσιν, εἰς τοῦ ὁποίου τάς εἰσηγήσεις καί ἐπείσθη ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος». Ἦτο ἀδύνατον, φυσικά, νά δεχθῇ τὴν ἐκκοπὴν τοῦ δικαστικοῦ πραξικοπήματος διὰ τό ὅποῖον τοσοῦτον εἶχε κοπιήσει ἐπὶ ἐνάμισυ ἔτος, καί ἤδη ἔβαινε πρὸς ὀλοκλήρωσιν...

Ἐπρεπε βεβαίως νά φέρῃ ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» τὴν πρότασιν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον πρὸς συζήτησιν, πλὴν οὐδέποτε τό ἔφερε, διότι ὁ ἴδιος καί οἱ μυστικοί καί φανεροί σύμβουλοί του δέν συμφωνοῦσαν, ἀφοῦ εἶχαν ἄλλα σχέδια¹⁴⁹.

Ἀναφέρομαι εἰς τά νεώτερα γεγονότα συνοπτικώτερα, διότι καί ὁ χρόνος μᾶς πιέζει, καί ὡς νεώτερα εἶναι περισσότερον γνωστά, καί διότι ἔχομεν ἀναφερθεῖ ἐπανειλημμένως εἰς αὐτά γραπτῶς καί προφορικῶς.

Μετά ἀπό πέντε μῆνας Συνοδικῆς ἀπραξίας ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» ἐκάλεσε συνεδρίαν κατὰ τάς ἀρχάς Ἰουνίου (1995) μέ θέμα τό πρόβλημα τῶν ἡλε-

149. πρβλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 6, σελ. 174-176.

κτρονικῶν καρτῶν περί τοῦ ὁποίου ἀνησυχοῦσαν πολ-
λά Λαϊκά μέλῃς τῆς Ἐκκλησίας μας. Μετά ἀπό τρεῖς
ἐβδομάδας ἐκάλεσε καί δευτέραν συνεδρίαν μέ πρῶτον
τό ἴδιον θέμα, δεύτερον τόν Καταστατικόν Χάρτην,
τρίτον τήν δίκην τοῦ Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης,
τέταρτον τόν χωρισμόν τοῦ Μητροπολίτου Ἀστορίας
Πέτρου, πέμπτον τήν πλήρωσιν τῆς κενῆς Μητρο-
πολιτικῆς ἑδρας Πειραιῶς καί ἕκτον ἕνα ἀκόμη θέμα
τό ὁποῖον δέν συνεζητήθη.

Εἰς τήν δευτέραν αὐτήν συνεδρίαν ἐγένεν ἀκόμη
πιό φανερή ἡ διοικητική χωλότης τοῦ «Ἀρχιεπισκό-
που» καί ἡ μυστική φατρία του μετά τῆς ἀμετανοή-
του τριανδρίας «Ἀχαΐας»-«Οἰνός»-«Πενταπόλε-
ως», διά τοῦτο καί μετέπειτα διεστρέβλωσαν τά ὅσα
εἶχαν γίνει, καί τά ἡρνήθησαν συγγράφοντες χον-
δροειδή ψεύδη, διότι ἀπλούστατα ἡ ἀγνή ἀλήθεια
τούς ἀπεδείκνυε ἀναμφισβήτητα φατριαστές¹⁵⁰.

Ἐμεῖς ἀδιαφοροῦντες εἰς τά συνήθη δι' αὐτούς ἄβυ-
σαλλέα ψεύδη, φέρομεν ὡς ἀψευδῇ μάρτυρα τά ἐπί-
σημα Πρακτικά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπογεγραμμέ-
να αὐτοχειρῶς ὑπό τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» Χρυσο-
στόμου.

Διά τῶν πρακτικῶν αὐτῶν σαφέστατα συμπεραί-
νει κάθε ἀμερόληπτος, ὅτι εἰς τήν ἐν λόγω συνεδρίαν:

α) ἡ προαναφερθεῖσα συνωμοτική τριάς παρε-
μπόδισε τήν κυκλοφορίαν τῆς ἤδη ἐγκριθείσης ὑπό
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἐγκυκλίου κατά τῶν ἡλεκτρο-
νικῶν καρτῶν, ὁ δέ «Ἀρχιεπίσκοπος» χαριζόμενος

150. βλ. «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» φ. 1, σελ. 24-28.

εἰς αὐτούς τήν ἀπέσυρε¹⁵¹.

β) Τό ἴδιο ἀκριβῶς ἐγινε καί μέ τό θέμα τῆς πληρώσεως ἢ μή τῆς κενῆς Μητροπολιτικῆς ἔδρας Πειραιῶς. Ἡ αὐτή τετράς μέ πεῖσμα ὑπεστήριξε νά γίνη πρῶτα Καταστατικός Χάρτης καί ὕστερα νά πληρωθῇ ἡ ἔδρα, ἀλλά οἱ ἄλλοι Συνοδικοί διεφώνουν. Τεθείσης ψηφοφορίας ἐπὶ συνόλου 12 Ἀρχιερέων οἱ ἑπτὰ ἐφήφισαν νά προχωρήσουν τό συντομώτερον εἰς τήν ἐκλογήν. Ἀντισταθέντος πάλιν ὁμῶς τοῦ «Ἀχαΐας», ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» ἀμέσως διέλυσε τήν συνεδρίαν, παρεμποδίζοντας καί πάλιν τό ἔργον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀφοῦ αὐτός καί οἱ σύν αὐτῷ δέν ἤθελαν νά ὀρισθῇ τίποτε περί τῆς πληρώσεως¹⁵¹.

Διά τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν κατέστη πλέον κατάδηλος ἡ προϊοῦσα θρασύτης τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» καί τῶν τριῶν ὡς ἄνω Ἐπισκόπων, καί ἡ ἐνυπάρχουσα κρυπτή φατρία καί συνεργασία τους, αἱ ὁποῖαι ἀνεπτύχθησαν πρῶτον διά τῶν διαφόρων διχονομικῶν ἀδικημάτων εἰς τήν ὑπόθεσιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης. Ἐκ τῶν ὁποίων καί λαβόντες θάρρος καί θράσος, ἐπεχείρουν πλέον νά ἐπιβληθοῦν αὐθαιρέτως εἰς ἅπαν τό Συνοδικόν σῶμα, καταλύοντες καί ἀθετοῦντες βάνανυσά τήν πλειοψηφίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Οὕτως προσεπάθουν φανερώτατα νά ἀφαρπάσουν τήν σύνολον Ἐκκλησιαστικήν διοίκησιν, ἄγοντες καί φέροντες ταύτην ὅπου ἤθελαν, μέ διά-

151. βλ. σελ. 1 τοῦ Πρακτικοῦ καί «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 7, σελ. 187.

151. σελ. 8-11 τοῦ Πρακτικοῦ καί «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» αὐτόθι, σελ. 189.

φορα τεχνάσματα καὶ σκευωρήματα. Ποῖτοι; Οἱ οἰκονομικῶς-μᾶλλον δέ-τελείως ἀντικανονικῶς καὶ ἀμετανοήτως εἰσπηδήσαντες ἀπὸ τό 1985 εἰς μίαν Σύνοδον καὶ ἐν Ἐκκλησιαστικόν σύνολον, πού πάντοτε ἐκατηγοροῦσαν καὶ ἐπολεμοῦσαν!

Ἄλλ' ἡ φατριαστική τους παρὰ Κανόνας ἀναστροφή ἐμελλεν ἐτι περισσότερον νά ἐκδηλωθῇ εἰς τάς ἀμέσως ἐπομένους ἡμέρας.

Οἱ ὑπόλοιποι Ἀρχιερεῖς διὰ μακρῶν συναντήσεων καὶ συζητήσεων, ἃν καὶ κατασκανδαλισμένοι καὶ ἀπηλπισμένοι, προσεπάθησαν νά εὕρουν τρόπον ἀπαιχμαλωτίσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐκ τῶν ὡς ἄνω τεσσάρων, κατέληξαν δέ εἰς μίαν νομιμοτάτην κίνησιν: τήν ἀποστολήν ἐγγράφου διαμαρτυρίας-καταγγελίας πρὸς τόν «Ἀρχιεπίσκοπον» καὶ τοὺς ἄλλους Ἀρχιερεῖς, καταγγέλλοντας τὰ προαναφερθέντα καὶ τοὺς τέσσερεις ὑπευθύνους, καὶ παρακαλῶντας ὅπως συνέλθῃ ἡ Ἱερά Σύνοδος πρὸς ἐξέτασιν τῶν Συνοδικῶν αὐτῶν ἐκρεμμοτήτων¹⁵².

Ἡ Κανονική καὶ ἡπίου ὕφους αὐτὴ καταγγελία ὑπεγράφη κατὰ τήν 27-6/10-7 εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Μητροπολίτου Χίου Στεφάνου εἰς Κορωπί Ἀττικῆς ὑπὸ 6 τελικά Ἀρχιερέων (ἐν συνόλῳ 14, τῶν τεσσάρων ἐξ αὐτῶν καταγγελλομένων), δηλαδή τῶν: Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, Χίου κ. Στεφάνου, Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου, Ἀμερικῆς κ. Παϊσίου καὶ Αὐλῶνος

152. πρβλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» φ. 872, σελ. 2-5 καὶ «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 7, σελ. 187-190.

κ. Βικεντίου. Ἀκολούθως παρεδόθη εἰς τοὺς Ἐπίσκοπον Αὐλῶνος καὶ τοποτηρητὴν Πειραιῶς Βικέντιον καὶ τὸν Πρωτοσύγγελον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς Ἀρχιμανδρίτην Γερόντιον (Λουδᾶρον), ὅπως προωθήσουν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον.

Ἡ κρίσιμότης τῶν περιστάσεων ἀπαιτοῦσε πλέον ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον προσεκτικὰς καὶ μετρημένας κινήσεις, πλὴν καὶ πάλιν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀντέδρασε ἐπιπόλαια καὶ ἀνεύθυνα.

Πρῶτον ἀπέστειλε εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Κάνιγγος τὴν περὶ καρτῶν Ἐγκύκλιον, προσθέσας αὐτοβούλως εἰς τὰ ὀνόματα τῶν Ἀρχιερέων καὶ τοὺς τρεῖς διαφωνήσαντας καὶ τὸν Μητροπολίτην Ἀστορίας Πέτρον, ὁ ὁποῖος τὸν καιρὸν ἐκεῖνον εἶχε διακόψει τὰς σχέσεις του μὲ τὴν Ἱεράν Σύνοδον, τὸ μὲν λόγῳ συλλειτούργου του μὲ τοὺς ἐνωθέντας μὲ τὸν Κυπριανὸν Ρώσσους τῆς Διασπορᾶς, τὸ δὲ λόγῳ τῶν φιλοοικουμενιστικῶν κινήσεων τοῦ (τότε) Ἀρχιμανδρίτου Παύλου Στρατηγέα.

Εἰς τηλεφωνικὴν δὲ ἐπικοινωνίαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑπεστήριξεν ὅτι εἶχε λάβει μὲν προσωπικῶς τὴν συγκατάθεσιν τῶν τριῶν ἐν Συνόδῳ διαφωνησάντων μὲ τὴν Ἐγκύκλιον, τὸ δὲ ὄνομά τοῦ Ἀστορίας Πέτρου ἔθεσεν ἐκ παραδρομῆς καὶ νὰ σβησθῇ μὲ διορθωτικό (blanco)! Ταῦτα ἦσαν ἀκόμη μία ἀπόδειξις τῆς διοικητικῆς ἀνευθυνότητος τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου».

Τὴν πρῶτὴν τῆς 4ης/17ης Ἰουλίου συνεδρίαξε τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὴν Κάνιγγος 32, πρὸς ἔγκρισιν

τῆς δαπάνης διά 30.000 ἀντίτυπα τῆς Ἐγκυκλίου πού εἶχε ζητήσει ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» καί δι' ἄλλα θέματα. Παρόντες ὡς μέλη τοῦ Συμβουλίου οἱ πέντε ἐκ τῶν ἑξ Ἀρχιερέων πού εἶχαν ὑπογράψει τήν καταγγελίαν. Τότε καταφθάνει καί τηλεομοιοτυπικόν ἔγγραφον (Fax) τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πρὸς σύγκλησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἀναλογισθεῖτε ὅμως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τήν κατάπληξιν τῶν Ἐπισκόπων αὐτῶν, οἱ ὅποιοι μετὰ τήν ὅλην πίεσιν καί φόρτισιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, καί ἐνῶ ἀνέμεναν φυσικά ὅπως ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» καλέσῃ Σύνοδον πρὸς συζήτησιν τῆς καταγγελίας τους, ἀνέγνωσαν εἰς τό Fax ὅτι ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» καλεῖ συνεδρίαν μέ ἄλλον θέμα, ἄλλην καταγγελίαν! Ποῖαν;

Καταγγελίαν μεταγενεστέραν τοῦ ἤδη καταγγελθέντος «Πενταπόλεως» Καλλιπίου, κατά τριῶν ἐκ τῶν ἑξ Ἀρχιερέων πού ἤδη εἶχαν προκαταγγεῖλει αὐτόν καί τούς «Ἀχαΐας», «Οἰνόης» καί «Ἀρχιεπίσκοπον»!

Εἶναι ὄντως θαυμαστή ἡ ἀστραπιαῖα ἀντίδρασις καί ραδιουργία τῶν ἐν λόγῳ φατριαστῶν! Ἀποκρύπτουν ὡς νά μή ἔλαβαν τήν ἐναντίον τους ἐμπεριστατωμένην καταγγελίαν, καί προωθοῦν ἀμέσως ἰδικήν τους ἀντίστροφον, καταγγέλλοντας... τούς καταγγέλλοντας!! Ἐλπίζοντες προφανῶς ὅτι ἔτσι, ἢ θά ξεχειλίσει τό ποτήριον τῆς ὑπομονῆς των καί θά τούς ἐξωθήσουν ἀγανακτισμένους εἰς ἀκραίας ἐνεργείας, ἢ θά τούς ἐξοντώσουν ἐντεχνα, ἐπαναφέροντες καί καταγγέλλοντες θέμα τό ὅποῖον οὐδεὶς θά ἠδύνατο νά ἀρνηθῇ, ὡς ὄντως θέμα Πίστεως, ἥτοι τό γνω-

στόν θέμα Ἱεροσολύμων-Παΐσιου-Βικεντίου. Τό θέμα ὁμως αὐτό ὁμοφώνως εἶχε λυθεῖ Συνοδικῶς πρό δύο ἐτῶν - καί ὅχι «ἐσχάτως» ὅπως δολιότατα ἔγραψεν ὁ Καλλιόπιος - ὁ ὁποῖος μάλιστα ὑπῆρξε πρό ὀλίγων μόλις μηνῶν ὁ θερμότερος ὑποστηρικτής τοῦ Βικεντίου εἰς τόν Πειραιᾶν! Καί τέλος πάντων, ἡ ἐπίκλησις εἰς τήν συγκεκριμένην χρονικήν στιγμήν τοῦ θέματος αὐτοῦ ἦτο ἐξοφθάλμως σκόπιμος, κακόβουλος καί ἰδιοτελής, μακράν πάσης πραγματικῆς εὐαισθησίας διά τήν Πίστιν¹⁵³.

Οἱ πέντε εἰς τό Γενικόν Ταμεῖον Ἀρχιερεῖς κυριολεκτικᾶ ἐξέστησαν. Ἐπί ὥρας ὁλοκλήρους συνεζήτουν πῶς θά ἀντιμετωπίσουν τοὺς θρασυτάτους φαντασιαστές, πού οὕτως ἀναιδῶς πλέον παρεβιάζαν κάθε ὄριον Κανονικότητος, δικαιοσύνης καί εὐταξίας.

Καί ἔτι πλέον ἡγανάκτησαν παρατηροῦντες τήν ἀποσταλεῖσαν συνημμένως Καλλιοπιακήν καταγγελίαν, ἡ ὁποία εἰς τόν τίτλον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως δέν ἔγραψεν τόν τίτλον τῆς Ἐκκλησίας μας· «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», ἀλλά «Ἑλληνική Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ.». Ποία ἦτο αὕτη ἡ Ἐκκλησία, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας ἐνήργησεν ὁ «Πενταπόλεως»; Ἡ παραπαίουσα ψευδεκκλησία-σωματεῖον τῆς Κουμουνδούρου 25 τοῦ 1979, ἡ ὁποία μέχρι καί σήμερον συνωμοτικῶς ὑφίσταται. Εἰς τήν ὁποίαν οὐδέποτε ἔπαυσαν νά εἶναι μέλη συγκροτοῦντες ἄλλην παρα-Σύνοδον οἱ τέσσερες ἀμετανοήτως εἰσελθόντες τό

153. πρβλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 872, σελ. 5-7, «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 1, σελ. 3-4 καί φ. 7, σελ. 190-191, «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» φ. 1, σελ. 35-37.

1985 εις τήν ἡμετέραν Ἱεράν Σύνοδον ἔσχατοι πρα-
ξικοπηματίαι «Ἀχαΐας»-«Πενταπόλεως»-«Ἀττικῆς»
καί «Οἰνόης»! Συμμετέχοντες καθ' ὅλα τὰ ἔτη τῆς
φαινομενικῆς ἐνώσεως εἰς δύο Ἐκκλησίας, δύο Συ-
νόδους, δύο ἐκκλησιαστικά σώματα, ἓνα φανερόν καί
κοινόν, καί ἓνα κρυπτόν καί ἰδιωτικόν! Πρόεδρος ὁ
«Ἀττικῆς», ἀντιπρόεδρος ὁ «Πενταπόλεως», Ἀρχι-
γραμματεὺς ὁ «Ἀχαΐας» καί Ταμίας ὁ «Οἰνόης»¹⁵⁴!

Ὑπάρχει μεγαλύτερη φατρία, χειρότερον κατὰ-
ντημα ἀπὸ αὐτό, αὐτῶν τῶν Φαρισαϊκῶς αὐτοδια-
φημιζομένων ὡς τιμίων ἀγωνιστῶν καί εὐσυνειδή-
των ποιμεναρχῶν τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί
Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας;

Ἐγνώριζαν καί αὐτὴν τὴν ἐκτροπὴν τοὺς οἱ ὑπό-
λοιποι Ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ ἐσιωποῦσαν καλῇ τῇ διαθέ-
σει, μή συλλογιζόμενοι τί ἔχιδνας ἔτρεφαν εἰς τοὺς
κόλπους των, ἐτοίμας ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ κατα-
φάγουν ἀνελεημόνως τὴν μάνα τοὺς, ἦτοι τὴν Ἱεράν
Σύνοδον ἐκείνην πού τοὺς ἀπεκατέστησεν ΔΥΣΤΥ-
ΧΩΣ εἰς τόν Ἐπισκοπικόν βαθμόν, ἀνεὺ τῆς ὁποίας
θά ἦσαν πρό πολλοῦ ἄσημοι καί καταφρονημένοι.
Ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς καί ἀπλὸς ἄνθρωπος δύσκολα κατα-
λαμβάνει τὴν ἰδιόρρυθμον καί πανοῦργον δολοπλο-
κίαν τοῦ κακοῦ καί πονηροῦ συνανθρώπου του...

Μετά ἀπὸ πολλὰς ὥρας συζητήσεων, οἱ ἔξ Ἀρχιε-
ρεῖς: Ἀντιπρόεδρος Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος, Θεσ-
σαλονίκης κ. Εὐθύμιος, Χίου κ. Στέφανος, Εὐρίπου

154. πρβλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 7, σελ.
193 καί «Φωνὴ ἐξ Ἀγίου Ὁρους» 2002, σελ. 20 καί 37.

κ. Ἰουστῖνος, Αὐλῶνος κ. Βικέντιος καί διά τηλεφωνικῆς συνδέσεως ὁ Ἀμερικῆς Παῖσιος ἀπεφάσισαν ὅπως διακόψουν τήν μανιακὴν ὁρμήν τῶν τεσσάρων φατριαστῶν μέ τήν διακοπὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μετ' αὐτῶν κοινωνίας, κρίνοντας ὅτι πλέον οὐδέν ἔτερον διάβημα ἡδύνατο νά τοὺς συνετίσῃ καί ἐπαναφέρει εἰς τήν τάξιν.

Συντάσσουν λοιπόν, ὑπογράφουν καί στέλνουν πρὸς τόν «Ἀρχιεπίσκοπον» τό ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης (4/17 Ἰουλίου) τό λιτόν κείμενον τῆς κατ' αὐτῶν ἀκοινωνησίας (γνωστόν ὡς «ἀποκήρυξις»), τονίζοντας πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπον ὅτι τοῦτο ἐκρίθη ἀναπόφευκτον, «κατόπιν τῶν ἀλλεπαλλήλων σας παρασυνοδικῶν δραστηριοτήτων... (κατόπιν) τοῦ ἐγχειρήματος κατασπλώσεως τιμίων ἱεραρχῶν ... καί ὑφαρπαγῆς τῆς καθόλου Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ὑπὸ πρᾶξικοπηματιῶν τριῶν ἀρχιερέων, τῶν καί στενῶν συνεργατῶν καί συμβούλων σας...¹⁵⁵».

Αὐτό ἦτο ἀκριβῶς τό ἐπίζηλον «μῆλον τῆς ἔριδος».

Αὐτός ἦτο ὁ μύχιος πόθος τους. Αὐτός ἦτο ὁ βραδυφλεγῆς σκοπός τους. Αὐτή ἦτο ἡ μανιακὴ ἐπιδίωξις τους ἀπὸ τό 1979, ἀπὸ τό 1985 καί μέχρι καί μετὰ τό 1995:

ΠΩΣ ΘΑ ΥΦΑΡΠΑΞΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΘΟΛΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ, ἀλλά μέ δόλια μέσα, μέ ὑποκρισίαν καί ἄκρατον Φαρισαϊσμόν, ὥστε εἰ δυνατόν, οὐδεὶς νά τό καταλάβῃ, ἀλλά μάλιστα νά τοὺς νομίζουν οἱ πάντες διὰ ἀγωνιστάς καί

155. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 872, σελ. 7-10.

ὁμολογητάς καί συνεπεστάτους εἰς τό καθῆκον!

Οὕτω λοιπόν λαβόντες τό τηλεγράφημα τῆς ἀκοινωνησίας κυριολεκτικῶς ἐπανηγύρισαν· διότι αὐτό ἐπεδίωκαν, μίαν τοιαύτην πρόφασιν, ὥστε καί νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τούς ἄλλους, τούς Αὐξεντιακούς, ὁριστικά, καί νά ἔχουν εὐλογον αἰτίαν νά τούς κατακρίνουν καί ἐξουθενώνουν, ἐμφανίζοντες ἐαυτούς ὡς ἀγαθοὺς, τῷ ὄντι δέ ὄντες τάφοι κεκονιαμένοι, «οἵτινες ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἔσωθεν δέ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καί πάσης ἀκαθαροῦς· οὕτω καί ὑμεῖς, ἔξωθεν μὲν φαίνεσθε τοῖς ἀνθρώποις δίκαιοι, ἔσωθεν δέ μεστοί ἐστε ὑποκρίσεως καί ἀνομίας», κατὰ τόν λόγον τοῦ Κυρίου ἡμῶν¹⁵⁶.

Μετά ἀφάτου συνοχῆς καρδίας ἔγραψα καί λέγω τά παρόντα, ἀδελφοί μου ἅγιοι, θρηνῶντας διὰ τάς πολλάς ἡμῶν ἀμαρτίας λόγῳ τῶν ὁποίων ὁ ἀγαθός Θεός ἡμῶν ἐπέτρεψεν ὅπως δοκιμασθῶμεν ἡμεῖς καί σύμπασα ἡ Ἀγία Του Ἐκκλησία ὑπό τοιούτων ἀνθρώπων ἀρχομανῶν, κενοδόξων, καί Κύριος οἶδεν ποίων ἐσωτέρων ἐπιδιώξεων. Διότι μή ξεχνῶμεν ὅτι κατὰ τήν ἰδίαν αὐτήν περίοδον τοῦ Ἰουνίου-Ἰουλίου 1995 διεσπάρσθη καί ἡ ἡμετέρα Ἱεραρχία καί ἡ τῶν Ματθαϊκῶν (μετά δέ μόλις μισοῦ ἔτους καί ἡ τῶν Αὐξεντιακῶν τοῦ Κεφαλληνίας Μαξίμου), τήν στιγμήν ὅπου ὁ Οἰκουμενιστικός Πατριάρχης προσεκύνει τό δικέφαλον θηρίον τῆς Ρώμης. Ὅποτε πᾶς τις εὐλόγως σκέπτεται - καί ἀδύνατον εἶναι νά ἀποκλεισθῇ τό ἐνδεχόμενον - μήπως ἐπρόκειτο περί δολίου ἐνορχηστρωμένης ἐπιθέσεως τῶν Οἰκουμενιστῶν καθ’

156. Ματθ. xγ', 27-28.

ἡμῶν, ὥστε νά μήν ἔχουν σοβαρόν ἀντίπαλον πρός τήν Οἰκουμενιστικήν των ἀποχαλίνωσιν· γνωστοῦ μάλιστα ὄντος ὅτι δικά τους ὄργανα, ὅπως ὁ περιώνυμος νομικός καί θεολόγος κ. Ἀθανάσιος Σακαρέλλος ἦτο στενώτατος σύμβουλος τῶν τριῶν ἀμετανοήτων πραξικοπηματιῶν - πρώην Ματθαϊκῶν.

Ἀλλά εὐλογητός ὁ Θεός!

Ἐκ τῶν ἐναντίων ὁ Πανάγαθος πολλάκις οἰκονομεῖ τά συμφέροντα καί ἐκ τοῦ πικροῦ γλυκόν, ἢ, κατὰ τόν Ἀπόστολον, «δεῖ γάρ καί αἰρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροί γένωνται ἐν ὑμῖν»¹⁵⁷.

Διά τῶν γενομένων, τό μέν ἀπήλλαξεν ὁ Θεός τήν Ἐκκλησίαν του ἀπό τήν αἰχμαλωσίαν αὐτῶν πού ὁ ἴδιος ἐγνώριζεν ὅτι διέμεναν ὅλα τά παρελθόντα ἔτη ἀμετανόητοι, μισάδελφοι, καί Ἀποστολικῶς εἰπεῖν, «σκληροτράχηλοι καί ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καί τοῖς ὠσίν»¹⁵⁸.

Καί ἦτο θαυμαστόν νά βλέπη κανεῖς ὅτι ἐκ τῶν 14 τότε Ἀρχιερέων μας, οἱ μέν δύο πρός καιρόν ἔμειναν οὐδέτεροι («Ἀττικῆς» καί Ἀχαρνῶν). Ἐκ δέ τῶν ὑπολοίπων δώδεκα αἱ προκύψασαι δύο μερίδαι ἦσαν ἡ μέν ἡμετέρα ἀμιγῶς Αὐξεντιακῆς καταγωγῆς, ἡ δέ ἑτέρα ἀμιγῶς πραξικοπηματικῆς καταγωγῆς, συγχειμένη ἐκ τῶν ἀείποτε ταραχοποιῶν μοιχεπιβάτου «Ἀρχιεπισκόπου» καί πέντε πραξικοπηματιῶν τοῦ 1979!

Οὕτως ἡ τέως ἡνωμένη ἐξ ἑτερογενῶν στοιχείων Ἱερά Σύνοδος, διελύθη εἰς τά ἐξ ὧν συνετέθη· οἱ πα-

157. Α' Κορ., ια', 19.

158. Πράξ. ζ', 51.

ράνομοι μέ τούς παρανόμους καί οἱ νόμιμοι μέ τούς νομίμους!

Οὕτως ἐπληρώθη δέ καί ἡ «προφητεία», ἐπιτραπήτω μοι εἰπεῖν, τῶν Μητροπολιτῶν Διαιτείας Ἀκακίου καί Κυκλάδων Γαβριήλ εἰς τήν «Λῦσιν σιωπῆς» τοῦ 1986, ὅτι ἡ ἀλλόκοτος τότε ἔνωσις Ἀρχιερέων «εἶναι ἀνθρώπινον κατασκευάσμα καί θά διασκορπισθῇ εἰς τās πρώτας ἀντιξοούς περιστάσεις¹⁵⁹».

Ἴσως κάποιος νά μοῦ εἴπη: «Διατί χωρίζεις οὕτω τεχνηέντως τούς Ἀρχιερεῖς εἰς κόμματα;»

Ἀπαντῶ· δέν τούς χωρίζω ἡ ἐμῇ εὐτέλεια, ἀπλῶς διαπιστώνω τόν χωρισμόν εἰς τά ρηθέντα «κόμματα», ἃν θέλετε. Καί τοῦτο πράττω μόνον μετά παρέλευσιν ὀκτώ ἐτῶν ἀπό τότε, διαπιστώνοντας ὅτι αὐτοί παραμένουν ἀμετανόητοι, πραγματοποιώντας εἰς ἑαυτούς ὡς ἄλλοι Πάπαι τό Φαρισαϊκόν: «ὕμεῖς ἐστε οἱ δικαιοῦντες ἑαυτούς ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων», τό ὁποῖον ἀπέβαλλεν ὁ Σωτήρ ἡμῶν εἰπών: «ὁ δέ Θεός γινώσκει τās καρδίας ὑμῶν· ὅτι τό ὑψηλόν ἐν ἀνθρώποις, βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ¹⁶⁰».

Τόν διαχωρισμόν αὐτόν ἐποίησαν ἐπισήμως καί ἀστραπιαίως ἀπό τήν πρώτην στιγμήν τοῦ χωρισμοῦ αὐτοί οἱ ἴδιοι οἱ ἀμετανόητοι τοῦ 1979 σχισματικοί, πανηγυρίζοντες καί κραυγάζοντες πότε μέν· «Δόξα σοι ὁ Θεός»! Πότε δέ· «ὑπῆρξαν ξένο σῶμα στήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ.»! Καί ἄλλοτε· «ἀπῆλλαξαν τήν Ἐκκλησία μας... ἀπ' τήν ἀμαρτωλή ἐποχή τοῦ

159. σελ. 12 τοῦ «Λύσις σιωπῆς».

160. Λουκᾶ, ιστ', 15.

Αὐξεντίου.. τὰ ἄτομα αὐτά¹⁶¹»!!

Οὕτως ἐπεκυρώθη ἐπ' αὐτοῖς αὐτό πού πολλοί Πατέρες διδάσκουν, ὅτι ὁ πόρνος καὶ ὁ κλέπτης κατηγοροῦν τοὺς ἄλλους ὡς τοιούτους, ὥστε νά περικαλύψουν τὴν ἁμαρτωλότητά τους. Ὅμοίως καὶ αὐτοὶ πού αἰέποτε ἦσαν «ξένο σῶμα» στὴν Ἐκκλησία, πότε Ματθαϊκοί, πότε σχισματικοί, πότε καθηρημένοι καὶ ἔκπτωτοι, κατακρίνουν τοὺς ἄλλους ὡς «ξένο σῶμα», ποίους; Αὐτοὺς πού ἀκαίρως καὶ ἐπιπολαίως δυστυχῶς φιλανθρωπεύόμενοι, τοὺς κατέστησαν ὅ,τι μέχρι καὶ σήμερον εἶναι!!

Ἄλλ' οὕτως ἐπληρώθη ἐπ' αὐτοῖς καὶ ἡ Κυριακή παραβολὴ τῶν μυρίων ταλάντων τοῦ πονηροῦ δούλου, ὁ ὅποιος ἀφοῦ ἐσώθη μέ τὴν παραγραφὴν τοῦ χρέους του τῶν μυρίων ταλάντων, ἔπειτα κατέπνιγε τὸν σύνδουλόν του πού τοῦ ἐχρεώσται μὲν ἑκατὸν δηνάρια¹⁶², διὰ τοῦτο καὶ παρεδόθη «τοῖς βασανισταῖς».

Δεύτερον, διὰ τοῦ γενομένου χωρισμοῦ ὠκονόμησεν ὁ Θεός νά φανοῦν οἱ δόκιμοι καὶ νά ἀποκαλυφθοῦν «πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί¹⁶³».

Διότι, ποῖα τὰ ἔργα ἐκατέρων;

Οἱ μὲν ὄντως φατριασταὶ καὶ πραξικοπηματίαι, ἀφοῦ ἀλαλάζοντες ἐσχημάτισαν τό δικό τους 666, δηλαδὴ εἰς 6 ἡμέρας 6 Ἐπίσκοποι «καθήρεσαν» (δηθεν) ἄλλους 6 Ἐπισκόπους (πρᾶγμα πρωτάκου-

161. βλ. «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής» φ. 59, σελ. 65-70, καὶ «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» φ. 1, σελ. 3 καὶ 34.

162. Ματθ. ιη', 23-35.

163. Λουκᾶ, β', 35 καὶ Α' Κορ. ια', 19.

στον εἰς τὴν δισχιλιετῇ Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν), ἀνεβίωσαν εὐθύς καθ' ὅλοκληρίαν τὸ 1979 μὲ τὰ μι-
σάδελφα καὶ Φαρισαϊκὰ κηρύγματα καὶ γραπτὰ τους,
ἔπειτα δὲ ἐγκαταλειφθέντες προφανῶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ,
δὲν ἔπαυσαν ἔκτοτε νὰ συνταράσσουν καὶ κατατα-
λαιπωροῦν τὸ Ἐκκλησιαστικὸν πλήρωμα μὲ Ἐκκλη-
σιοσωματεῖα, Καταστατικούς Χάρτες, βιομηχανία
καθαιρέσεων καὶ διώξεων ἐντίμων Κληρικῶν καὶ Ἐπι-
σκόπων, κακοδόξους βλασφημίας, αἰφνιδιαστικές χει-
ροτονίας ἐν οἷς καὶ τοῦ φιλοσοικουμενιστοῦ Παύλου
Στρατηγέα, καὶ ἄλλας παρομοίους ἐνεργείας.

Ἐνῶ ἡ ἡμετέρα Ἀγία Ἐκκλησία καὶ Σύνοδος κα-
τὰ κοινὴν πάντων ἡμῶν διαπίστωσιν εὔρε τὴν εἰρή-
νην, καὶ εἰσῆλθεν εἰς θεάρεστον κανονικὴν τροχίαν,
μὲ πλῆθος εὐσεβῶν καὶ προσεκτικῶν βημάτων, ἀπο-
δεικνυμένου τοιοῦτοτρόπως ὅτι ὄντως τὸ Πνεῦμα τοῦ
Θεοῦ ἀναπαύεται εἰς αὐτήν.

Ταῦτα ὁμῶς ἅπαντα ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενον
εἰσηγήσεων ἐτέρων ἀγίων ἀδελφῶν. Τοῦτο μόνον θά
ἤθελα νὰ τονίσω, ὅτι ἡ Ἀγία καὶ Ἱερά ἡμῶν Σύνο-
δος ὑπῆρξε τελικῶς **Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ Η ΜΟΝΗ** πού
ρητῶς καὶ ἀπεριφράστως, ἀψηφοῦσα τὰς συνέπειας,
ἐτόλμησε νὰ καταδικάσῃ καθαρὰ διὰ λόγους Πίστε-
ως τοὺς πρώην Ἐπισκόπους μας Παῖσιον καὶ Βικέ-
ντιον, ἀφοῦ αὐτοὶ ἀπεδείχθησαν οἰκουμενίζοντες διὰ
τῆς ἐπαράτου συνεντεύξεώς των ἐν Ἀμερικῇ τὸν
Αὐγούστου τοῦ 1995. Ἐνῶ ἡ ἐκπεσοῦσα πολυτρό-
πως Χρυσοστομικὴ Σύνοδος **ΟΥΔΕΠΟΤΕ** κατεδί-
κασε διὰ θέματα Πίστεως τοὺς Ἐπισκόπους αὐτούς,
παρὰ τὰς ὑποκριτικὰς κορώνας Ὁρθοδοξίας καὶ τὰς

φευδωνύμους διαμαρτυρίας καί καταγγελίας Καλλιοπίου καί σία, πού μέχρι καί σήμερα παραμένουν ανενέργητοι καί κεκολλημένοι εἰς αὐτό πού ἔγραφαν τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1995 περί αὐτῶν: «Ἡ Σύνοδος δέν ἔχει ἀποφασίσει ἀκόμη¹⁶⁴»!!

Ἐνδεχομένως νά ἐπερίμεναν μήπως καί ἐπανενταχθοῦν εἰς αὐτούς, ἀφοῦ ἡμεῖς τοὺς ἐξεδιώξαμεν καί πάντως, προτοῦ ἀπέλθῃ ὁ Βικέντιος ὀριστικῶς εἰς Ἀμερικὴν, συνειργάσθῃ καί παρέδωσεν τὰς κλεῖς τῶν πολυτελεστάτων Μητροπολιτικῶν Γραφείων του εἰς τόν «Ἀρχιεπίσκοπον», εἰς αὐτά ἐγκατεστάθῃ δέ ὁ ἰδικός τους «Πειραιῶς» Γερόντιος, ἕως τέλους στενός συνεργάτης καί πρωτοσύγγελος ὢν τοῦ ἐκπεσό-ντος Βικεντίου!

Πρὶν περάσω εἰς τὰ τελευταῖα συμπεράσματα καί τὰς προτάσεις τῆς ταπεινῆς μου εἰσηγήσεως, ἤθελα νά ἀπαντήσω εἰς ἓνα ἐρώτημα πού εὐλόγως ἀπησχόλησε πολλούς. Ἦτο σύμφωνη μέ τοὺς Ἱερούς Κανόνας ἡ διακοπή Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μέ τόν «Ἀρχιεπίσκοπον» καί τήν συνωμοτικὴν τριανδρίαν τῶν πραξικοπηματιῶν; Δέν λέγω μέ τήν Σύνοδον, διότι οἱ ἔξ Ἀρχιερεῖς δέν ἀπέκοψαν τήν Σύνοδον, ἀλλὰ τόν Πρῶτον καί τοὺς ἄλλους τρεῖς πού ἐπεβουλεύοντο διαρκῶς τήν Ἱεράν Σύνοδον. Ἐκ δέ τῶν τότε ὑπολοίπων τεσσάρων Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, οἱ μὲν δύο («Ἀττικῆς» - Ἀχαρνῶν) παρέμειναν οὐδέτεροι, οἱ δέ ἕτεροι δύο (Μαγνησίας καί Δωδεκανήσου) προσεκολλήθησαν εἰς τοὺς παλαιούς

164. βλ. «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» φ. 1, σελ. 13 καί «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» φ. 878, σελ. 7-14.

ἀπό τό 1979 συνεργάτας των.

Ἄπαντῶ εὐθύς εἰς τό ἐρώτημα, διότι θά ἦτο ἄδικον νά ὁμιλοῦμεν μόνον διά τούς ἄλλους περί Κανόνων, παραβλέποντες τά ἡμέτερα!

Εἰσηγοῦμαι τήν προσωπικήν μου γνώμην, βάσει τῶν ὅλων ὧσων μέχρι σήμερον ἔχω μελετήσῃ καί ἐρευνήσῃ, μή συµμετασχών δέ εἰς τά γεγονότα τοῦ 1995 ἄμεσα, ὡς μή ὦν τότε Ἐπίσκοπος.

Ἡ κηρυχθεῖσα διακοπή τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας τῶν ἔξ Ἀρχιερέων κατά τῶν «Ἀρχιεπισκόπου»-«Ἀχαΐας»-«Οἰνόης»-«Πενταπόλεως» ἐδράζεται ἀκινδύνως καί Κανονικῶς ἐπὶ τοῦ ΛΑ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος, ἐπιτρέποντος τοιοῦτο διάβηµα ὅταν ὁποιοσδήποτε Ἐπίσκοπος «σφάλλει φανερά ἢ εἰς τήν εὐσέβειαν ἢ εἰς τήν δικαιοσύνην». Διότι οἱ ἀναφερθέντες τέσσερες Ἐπίσκοποι φανερώτατα ἡµάρτησαν καί ἔσφαλλαν πολυτρόπως εἰς τήν ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ μέ τήν ἐργολαβικήν παρωδίαν δίκης κατά ἑνός Συνοδικοῦ μέλους, τοῦ συνεπισκόπου των Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης.

Συγχεκριμένα δέ τό ἔγγραφον τῆς ἀκοινωνησίας τῆς 4/17 Ἰουλίου 1995 ἀναφέρεται εἰς τήν ἄδικον ταύτην δίκην, ὡς «ἐγχείρηµα κατασπιλώσεως τιµίων ἱεραρχῶν» καί «τακτική ἐκτοπισμοῦ ἀγωνιστῶν ἱεραρχῶν», «κατόπιν ἁλλεπαλλήλων παρασυνοδικῶν δραστηριοτήτων».

Ἐπίσης ἀπό αὐτάς τάς ἀρχάς τοῦ χωρισμοῦ καί πρὶν κλείσῃ τό 1995, προφανῶς παρὰ Θεοῦ ἐγκαταλειφθέντες οἱ Χρυσοστομικοὶ διεκήρυσαν ἐπισήμως διαφόρους κακοδοξίας, σφάλλοντες φανερώτατα καί

εἰς τὴν ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ. Ἡ ἀπόπτωσις αὕτη καὶ ἐκ τῆς εὐσεβείας ἐπεδεινώθη σύντομα μέ τὰ Ἐκκλησιω-
σωματεῖα, τοὺς Καταστατικούς, τὴν συγκάλυψιν οἰκου-
μενιστικῶν σκανδάλων εἰς τοὺς κόλπους τοὺς καὶ ἄλλα
παρόμοια, τὰ ὅποια ἡμεῖς πάντα κατὰ ποιμαντικόν
χρέος ἐπανηλειμμένως ἠλέγξαμε μέ ἐπισήμους Ἐγκυ-
κλίους καὶ δημοσιεύματα¹⁶⁵.

Ὡς εἶδαμεν δέ, ἡ ἄμεση ἀφορμή διὰ τὸ διάβημα
τῆς ἀκοινωνησίας ἦτο ἡ συνεχιζομένη καταπάτησις
τῆς πλειοψηφίας τοῦ Συνοδικοῦ σώματος τῆς Ἐκκλη-
σίας μας, ἡ παρεμπόδισις τῆς ἐκτελέσεως Συνοδικῶν
ἀποφάσεων καὶ τῆς ἀπροσκόπτου Συνοδικῆς λει-
τουργίας, καὶ ὡς ἐκ τούτων ἡ βαρυτάτη προσβολή
τοῦ Συνοδικοῦ πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ
«Ἀρχιεπισκόπου» καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τριῶν πραξικο-
πηματιῶν, ὡς προείπαμε. Συνεπῶς εἶχαν ἱερόν χρέ-
ος τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νά ἀποκα-
ταστήσουν τὴν Συνοδικὴν τάξιν καὶ νά τὴν προφυλά-
ξουν ἀπὸ τὰς Ἀρχιεπισκοπικὰς αὐθαιρεσίας, ἰδίως
μετὰ καὶ τὴν κακόβουλον ἀπόκρυψιν τῆς ἐμπεριστα-
τωμένης καταγγελίας τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς
Συνόδου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ὑπογραφάντων ἔτι πέντε
Συνοδικῶν Ἐπισκόπων.

Πολλοὶ παλαιότεροί τε καὶ νεώτεροι Ὁρθόδοξοι
ἐρευνηταὶ-πνευματικοὶ ἄνθρωποι ὑπέδειξαν καὶ ἐτό-
νισαν τὴν μεγάλην σημασίαν τὴν ὁποίαν κέκτηται ὁ
θεσμός τῆς Συνοδικῆς διευθετήσεως τῶν Ἐκκλησια-

165. πρβλ. ἰδίως «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ.
17/ σελ. 394-401 καὶ φ. 22/ σελ. 478-479, ἀλλὰ καὶ φ. 1/
σελ. 7-9, φ. 6/ σελ. 162-166, φ. 9/ σελ. 225-230, φ. 10/ σελ.
251, φ. 13/ σελ. 332-333.

στικῶν πραγμάτων, διό καί πρέπει πάση θυσίᾳ νά φυλλάτεται ἀπρόσβλητος καί εὐρυθμος. Ἀρκοῦμαι νά ἀναφέρω εἰς τήν ἀγάπην σας ὀλίγα χαρακτηριστικά τοῦ γνωστοῦ Σέρβου Κανονολόγου Ἐπισκόπου Ζάρας Νικοδήμου Μίλας:

«Τό σύνολον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας συγκεντροῦται ἐν τῇ Ἐπισκοπικῇ Συνόδῳ καί δῆ, ἐν τοιαύτῃ ἀπολύτῳ ἐννοίᾳ, ὥστε ἡ Ἐκκλησία χωρίς τῆς διατάξεως ταύτης ἔπαυεν οὐσα ὅ,τι εἶναι, τό δέ πολίτευμα αὐτῆς οὐκ ἂν ἦν, οἶον ὁ ἰδρυτής τῆς Ἐκκλησίας ἠθέλησε καί ἐθέσπισε.

Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ἡ (ὁρατή) κεφαλὴ τῆς ἐαυτοῦ Ἐκκλησίας καί κέκτηται τό σύνολον ἐκεῖνο τῆς ἐξουσίας, ὅπερ καί ἕκαστος τῶν Ἀποστόλων, ἥτοι τό σύνολον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας. Τήν ἐξουσίαν ὁμως ταύτην ἐξασκεῖ ὁ Ἐπίσκοπος, διότι ἐδόθη αὐτῷ αὕτη ὑπό τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων, ἣτις ἐπεκαλέσθη ἐπ' αὐτόν κατά τήν χειροτονίαν τήν εὐλογίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀναδείξασα οὕτω αὐτόν νόμιμον διάδοχον τῶν Ἀποστόλων.

Ἡ διδασκαλία αὕτη τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ τήν βάσιν τοῦ ὅλου δικαίου αὐτῆς, βεβαιουμένη ἐν πρώτοις ὑπό τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἔπειτα δέ ὑπό τῶν Κανονικῶν διατάξεων καί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πράξεως καί συνηθείας πάντων τῶν αἰώνων.

.... Οὐδείς Κανὼν ὑπάρχει, ὅστις δέν φέρει τήν σφραγίδα τῆς Συνοδικῆς ἐξουσίας. Οὐς παραδεχόμεθα καί ἀναγνωρίζομεν σήμερον Κανόνας τῶν Ἀγίων Πατέρων, παραδεχόμεθα καί θεωροῦμεν ἰσχύοντας διὰ τοῦτο καί μόνον, διότι ἐπεκυρώθησαν οὗτοι ὑπό τῶν Συνόδων, αἵτινες ἀπένειμαν αὐτοῖς ὑποχρεωτικόν χαρακτήρα. Τά ἀφορῶντα τήν Ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν ζητήματα ὑποκείνται ἀποκλειστικῶς τῇ ἀποφάσει τῆς Συνοδικῆς ἐξουσίας, καί μόνον ἐν ὀνόματι τῆς ἐξουσίας ταύτης ἐξασκοῦσιν οἱ Ἐπίσκοποι ἐν ταῖς ἐμπεπιστευμέναις αὐτοῖς Ἐκκλησίαις τήν διοικητικὴν ἐξουσίαν¹⁶⁶».

Κατόπιν τῶν σοφῶν τούτων λόγων, πιστεύω ὅτι καταννοοῦμε πλήρως τήν σημασίαν τῆς Συνοδικότητος, λόγῳ τῆς ὁποίας ἀνακηρύττω βεβαιότατα, ὅτι πολὺ καλῶς καί θεαρέστως ἐποίησαν οἱ ἔξ Ἐπισκοποι τόν Ἰούλιον τοῦ 1995. Διότι διὰ τῆς ἐνεργείας των, ἐκτός τῶν ἄλλων, διεφύλαξαν καί περιεχάραξαν καί τό ἀναλλοίωτον καί ἀπρόσκοπτον τῆς Συνοδικῆς λειτουργίας ἐκ τῆς μανιώδους ἐπιβουλῆς καί ἰδιοτελείας τοῦ ἀποτυχημένου «Ἀρχιεπισκόπου» καί τῶν τριῶν σὺν αὐτῷ εἰσαεὶ φατριαστῶν, οἱ ὅποιοι ἐπέδιδωκαν νά γίνεταί μόνον ὅ,τι καί ὅπως αὐτοὶ ᾔθελαν, καταπατοῦντες θρασύτατα τήν Συνοδικὴν βούλησιν καί πλειοψηφίαν.

166. βλ. «Τό Ἐκκλησιαστικόν Δίκαιον» Ἐπισκόπου Ν. Μίλας 1906, σελ. 326-327.

Εἰς τὴν ἀναγκαιότητα καὶ τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τῶν Ἱερῶν Συνόδων ἀναφέρονται οἱ ΛΔ' καὶ ΛΖ' Ἀποστολικοὶ Κανόνες, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι βάσει αὐτῶν, ὡς ὁ στ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς, ὁ ιθ' τῆς Δ', οἱ ιθ' καὶ κ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, μ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ, κστ', πα' καὶ πδ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ, ἐκ τῶν ὁποίων μάλιστα ὁ τελευταῖος προστάσσει «νά μένουν ἀκοινωνῆται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους» ὅσοι καταφρονοῦν καὶ δέν παρουσιάζονται εἰς τὰς Συνόδους. Κατὰ δέ τόν στ' Κανόνα τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου «εἰ τις ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν (τῶν Πρώτων δηλαδή) ἀμελήσει τοῦτο (δηλαδή τὴν Σύνοδον) γίνεσθαι, ἐκτός ἀνάγκης καὶ βίας καὶ τινος εὐλόγου προφάσεως, τοῖς ἐπιτιμίοις ὑποκείσθω», ὁμοίως δέ καὶ «εἰ τις εὐρεθῇ ἄρχων τοῦτο κωλύων, ἀφοριζέσθω».

Ταῦτα μέν διαλαμβάνουν οἱ Θεῖοι καὶ Ἱεροὶ Κανόνες κατ' αὐτῶν πού παρακωλύουν καὶ ἐπιβουλεύονται τὴν κεκανονισμένην Συνοδικὴν λειτουργίαν, ὅπως ἡ τριανδρία τῶν πραξικοπηματιῶν μετὰ τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου», ἀθετοῦντες τὰ Κανονικὰ παραγγέλματα· **«μηδὲ ἐκεῖνος (ὁ Πρῶτος δηλαδή) ἄνευ τῆς πάντων γνώμης ποιεῖτω τι»**, καὶ **«κρατεῖτω ἢ τῶν πλειόνων ψῆφος¹⁶⁷»**. Διὰ τοῦτο καὶ δικαίως ἐδοκίμασαν τὴν ἀντίδρασιν καὶ ἀντίστασιν τῶν ἄλλων Συνοδικῶν.

Ἡμεῖς δέ, Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος καὶ εὐαγές πρεσβυτέριον, διῆπευσαντες ἐπὶ πολὺ τό ἄρμα τοῦ λόγου καὶ διεξελθόντες τοσούτων Ἱστορικῶν σταθμῶν, σύν Θεῷ Ἀγίῳ, τῆς προσφάτου Ἐκκλησιαστικῆς μας

167. ΛΔ' Ἀποστολικός καὶ ΣΤ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἱστορίας, ἤδη ἅς καταπαύσωμεν καὶ ἀναπαυθῶμεν, ἀφοῦ πρῶτον ἐξάγωμεν τὰ ὀφειλόμενα χρήσιμα συμπεράσματα καὶ καταθέσωμεν βάσει αὐτῶν τὰς δεούσας προτάσεις.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ - ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ.

Ἀγία καὶ Ἱερά Σύναξις,
τίμιοι καὶ θεοτίμητοι Πατέρες,

εἰλικρινά, ἐπ' ἀληθείας λέγω, ἔχω ἀπηυδῆσει ἀσχολούμενος μέ παρελθοντολογίας, καὶ ὅσον τό ἐπ' ἐμοί, εὐχομαι οὐδέποτε νά μή χρειασθῇ πλέον νά ἀσχοληθῶ μέ αὐτάς. Πρέπει πλέον νά ἀσχοληθοῦμε μέ τό παρόν καὶ τό μέλλον, μέ συνετήν δύναμιν, μέ ἀποφασιστικότητα καὶ Ὁρθόδοξον τόλμην.

Πλὴν κάθε ἐνέργεια τοῦ παρόντος καὶ κάθε σχεδιασμός τοῦ μέλλοντος πού δέν στηρίζεται εἰς τὰ διδάγματα ἐκ τῶν περιστάσεων τοῦ παρελθόντος, εἶναι ἐπιφαλῆς καὶ ἐπικίνδυνος.

Διά τοῦτο ὅταν τό Συνοδικόν σῶμα μοί ἀνέθεσεν τό βάρος τῆς παρούσης εἰσηγήσεως, ἀφ' ἑνός μὲν ἐλυπήθην συλλογιζόμενος τήν εὐθύνην - ἀλλά καὶ τήν ἀνίαν - τῆς καὶ πάλιν ἐξετάσεως τοῦ προσφάτου παρελθόντος, ἀφ' ἑτέρου δέ ἐχάρην, ἐκλαμβάνοντας τόν φόρτον τῆς παρούσης εἰσηγήσεως ὥς μίαν ὑπέροχον εὐκαιρίαν ἀποκαταστάσεως προσώπων καὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια μέχρι καὶ σήμερον οἱ εἰς τό ἅγιον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας πολλαχῶς ἀμαρτήσαντες, ἀμετα-

νοήτως πρὸς ἴδιον ὄφελος διαστρεβλώνουν καὶ παραιοιοῦν, αὐτοδικαιοῦμενοι Φαρισαϊκῶς.

Ἐκ τῶν προτέρων εὐθαρσῶς δηλώνω, ὅτι δέν ἐχρίσθην αὐτογνωμόνως ἀναμφήριστος τιμητῆς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ἀλλ' ὑπακοήν ἐκτελῶν τοῖς Συνοδικοῖς μου Πατρᾶσιν ἐπὶ τῇ ἀναδοχῇ ταύτης τῆς εἰσηγήσεως, καὶ ἐκ νεότητός μου χάριτι Θεοῦ ὑπηρετῆς ὢν τῆς ἀνοθεύτου ἀληθείας, ἐστάθη ἀδύνατον δι' ἐμέ παρά νά εἶπω τήν ἀλήθειαν καὶ μόνον τήν ἀλήθειαν, ἀναλογιζόμενος τόν κίνδυνον τῆς νοθεύσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Ἱστορίας ὑπὸ εἴτε πλανωμένων, εἴτε ἰδιοτελῶν, εἴτε «ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων κεκαυτηριασμένων τήν ἰδίαν συνείδησιν»¹⁶⁸.

Τά συμπεράσματα καὶ αἱ κρίσεις μου ἐγένοντο βάσει ὅσων στοιχείων καὶ πηγῶν ἀψευδῶν κατέχω. Ἐάν ὅμως κάπου κάποιον ἠδίκησα (οὐχί πάντως ἐκ κακῆς προθέσεως, ἀλλ' ἐξ ἀνθρωπίνης ἀτελείας), καὶ τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐξ ἄλλων στοιχείων καὶ πηγῶν πού τυχόν ἀγνοῶ, εἶμαι εἰσαεὶ πρόθυμος καὶ ἔτοιμος νά ἀποκαταστήσω τήν ἀλήθειαν, ὑποδεικνυομένης μοι μετὰ ἀψευδῶν ἀποδείξεων.

Δέν δύναμαι ὅμως νά φέρω τήν εὐθύνην τῆς σιωπῆς ἐνώπιον τῶν ἀμετανοήτων Ἐκκλησιαστικῶν δημαγωγῶν τῆς ἐποχῆς μας, πότε μὲν διὰ στόματος τοῦ «Ἀχαΐας» Καλλινίκου φλυαροῦντων ὅτι, «ἀσυμβίβαστος ἀγὼν ὑπὲρ ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» καὶ «ἀποκορύφωμα τῶν ἀρετῶν» ἀποτελεῖ ἡ «ἐνεργὸς συμμετοχὴ εἰς τὰς

168. Α' Τιμ. δ', 2.

Ἐκκλησιαστικὰς ἐξελίξεις τοῦ 1979» τῶν ἀνεπα-
ναλήπτων πραξικοπηματιῶν, πού κατερράκωσε τόν
ἀνωθεν ὑφαντόν χιτῶνα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ σώμα-
τος¹⁶⁹!

Πότε δέ διά στόματος τοῦ ἀτυχῶς «Ἀρχιεπισκό-
που» Χρυσοστόμου οὕτω ναρκισσευομένων:
«ΔΗΛΟΥΜΕΝ κατηγορηματικῶς ὅτι θέμα σχί-
σματος γένόμενον ὑφ' ἡμῶν, δι' οὗ ἀθυρόστομοι
καί θρασεῖς Ἐκκλησιομάχοι ἐπιχειροῦν ἵνα μομ-
φὴν προσάψουν εἰς ἡμᾶς, ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΕΓΕΝΕΤΟ»·
καί ἄλλα παρόμοια ἀναισθησίας ρητά¹⁷⁰!

Καί ἡ συστηματικὴ παραχάραξις τῆς Ἱστορίας προ-
χωρεῖ καί εἰς τὴν κατάκριτον Χρυσοστομικὴν ἱστο-
σελίδα τοῦ internet, ὅπου ὁ Πιστός παραπληροφο-
ρεῖται διάφορα παράδοξα, ὡς ὅτι ἦσαν κανονικότα-
ται αἱ χειροτονίαι τῶν σχισιαρχῶν τοῦ 1979, καί ὅτι
ὁ Μητροπολίτης κ. Εὐθύμιος ἐξελέγη Μητροπολίτης
Θεσσαλονίκης ὄχι τό 1980, ὡς ὄντως καί εἶναι, ἀλλά
τό 1986!

Ἄλλ' ἄς ἀποστομωθοῦν οἱ ἐπιτήδειοι παραχαρά-
κται διά τῶν ἐνταῦθα ἱστορουμένων, δι' ὧν ἀποδει-
κνύονται ἡλίου φαεινότερον τά ἐξῆς ἀληθῆ περιστα-
τικά.

Ἡ πολυπαθὴς Ἐκκλησία τῶν ἐν Ἑλλάδι Γνησίων
Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἀπό τό 1974 καί ἐξῆς διε-
σῦρθη βάνανυσα καί ἐκτυπήθη ἀνελέητα ὑπό φατρια-
στικῆς τετραμελοῦς μερίδος Ἐπισκόπων τῆς, ἀθε-
τούσης καί αὐτὴν ταύτην ἀκόμη τὴν ἀνόθευτον ὁμο-

169. βλ. «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» φ. 13, σελ. 38.

170. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 920, σελ. 9.

λογίαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἁγῶνος, προεξάρχοντος τοῦ (τότε) Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου Κιούση. Ὑπὸ τῆς μερίδος ταύτης εἰσέβαλλε καὶ εἰς τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν μας ἡ Ἱερωνυμική - Ζωϊκή - νεοναυατιανή λαίλαψ τῆς Φαρισαϊκῆς καθάρσεως τῆς κουτσομπολικῆς «ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας». Ὑπὸ ποιῶν; Ὑπὸ αὐτῶν τῶν αὐτοκατακρίτων συνεισάχτων Ἐπισκόπων .

Τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς ἀνταρσίας καὶ τοῦ Φαρισαϊσμοῦ εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἀνεζωπυρώθη καταλυτικῶς μέ ἐν ἀνεπανάληπτον καὶ εἰς τὴν δισχιλιετῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίαν πρωτάκουστον Ἐκκλησιαστικόν σχίσμα, μέ ἀποκλειστικόν σκοπὸν τὴν ὑφαρπαγὴν τῆς καθόλου Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς καὶ Διοικήσεως ἐν ἔτει 1979, πρωτοστατούντων τῶν πρώην Ματθαϊκῶν «Ἀττικῆς» Ἀντωνίου - «Κορινθίας» Καλλίστου - «Ἀχαΐας» Καλλινίκου - «Πενταπόλεως» Καλλιπίου - «Οἰνόης» Ματθαίου, ὡς καὶ τοῦ «Ὠρωποῦ» Κυπριανοῦ. Ἀποτελέσματα τοῦ ἐπαράτου αὐτοῦ σχίσματος ἡ Προτεσταντικὴ αἵρεσις τῶν Ἐκκλησιωσωματείων, ὁ μόνιμος ἔκτοτε διχασμὸς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὸ μισαδελφικὸν πνεῦμα Ματθαϊκῆς ἐμπνεύσεως, ἐκδικήσεως καὶ ἀλληλομαχίας, ἡ ἐπίτασις τῆς νεοναυατιανῆς αἰρέσεως τῶν Φαρισαϊκῶς καθαρῶν.

Δυστυχῶς ὀλίγα χρόνια μετὰ, ἐμφορούμενοι οἱ Κανονικοὶ μας Ἀρχιερεῖς ὑπὸ ἐνός οἴστρου κακῆς νοουμένης ἐνώσεως ἀκρίτου καὶ ἀντιφατικῆς, προχωροῦν εἰς ἓνα μὀρφωμα καὶ Συνοδικὸν σχῆμα ἀλλόκοτον, συμμιγνύοντες νομίμους καὶ παρανόμους, ἐκπτώτους, ἀργούς, καθηρημένους, αἰρετίζοντας,

πειρατάς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ χώρου, ὁμοῦ μετὰ Κανονικῶν καί ἀστασιάστων, οἱ ὅποιοι καλῇ τῇ διαθέσει ἀπεκατέστησαν ἀδιακρίτως τήν γενικήν ἔνωσην τό 1985-’6, μή φθάνοντας ἤ ἀγαθή τους καί ἀπλή καρδιά νά φαντασθῇ τόν δόλον καί τήν ὑποκρισίαν τῶν ἀμετανοήτων ταραχοποιῶν, οἱ ὅποιοι θέσαντες ἐν αἰχμαλωσίᾳ ἐκ τῶν ἔσω πλέον τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἐνεργοῦσαν ἀργά (διά νά μή γίνουν ἀντιληπτοί) ἀλλά σταθερά πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἐξ ἀρχῆς ἐνδομύχου πόθου τους: ΤΗΝ ΥΦΑΡΠΑΓΗΝ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΧΗΣ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ.

Τό ἐρμαφρόδιτον τοῦτο Συνοδικόν κατασκευάσμα ἐστηρίχθη ἐπὶ σαθρῶν θεμελίων, ἥτοι τήν κακὴν-κακῶς ἐκπόρθησιν τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, καί τήν ἀνάδειξιν εἰς μοιχεπιβάτην «Ἀρχιεπίσκοπον» διά μιᾶς καθ’ ὅλα ἀντικανονικῆς ἀναρρήσεως τοῦ ἀκοινωνήτου, ἀργοῦ καί ἐκπτώτου, πρώην Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου (Κιούση). Ἡ δέ μέχρι καί σήμερον κατασυκοφάντησις ἐκ μέρους τῶν ἀγνωνόντων αὐτῶν πρὸς τόν πατέρα μας Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον (ἄνευ τοῦ ὁποίου σήμερον δέν θά ἦσαν αὐτοί ἐκεῖ πού εἶναι) ἔχει ἓναν καί μόνον σκοπόν: νά δικαιολογήσουν τὰς ἰδικὰς των χρονίας παρανομίας καί ἀνταρσίας, αὐτοῦ δῆθεν ὄντος κακοῦ Ἀρχιποιμένου.

Οὔτε φρονῶ βέβαια, οὔτε ποτέ ὑπεστήριξα ὅτι ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος δέν ἔκαμεν, ὡς ἄνθρωπος καί αὐτός, λάθη τινά. Πλήν ὁμως δέν ἦτο αὐτός πού παρουσιάζουν αὐτοί ὅτι δῆθεν ἦτο. Καί

οὐδέποτε ὁ Μακαριώτατος κ. Αὐξέντιος διέπραξε τοιούτου μεγέθους ἀντικανονικότητος, ἑξαπατήσεις, φατρίας καί Ἐκκλησιαστικά πραξικοπήματα ἐπὶ λύμῃ τοῦ μέλλοντος τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ὡς αὐτοὶ οὗτοι διαρκῶς διαπράττουν.

Ἀλλὰ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐκτός Συνόδου ἐπὶ ἔτη φωνασκοῦντες θρασύτατα περὶ ἀντικανονικότητος, καθάρσεως καὶ εὐταξίας, ὁ νέος δηλονότι «Ἀρχιεπίσκοπος» καὶ οἱ σχισματικοὶ τοῦ 1979, διὰ τῶν πράξεών τους ἐντός πλέον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπεδείχθησαν οἱ χειριστοὶ ἀντικανονικοί, ἄτακτοι καὶ ἐσαεὶ ἀμετανοήτως φατριασταί· μὴ πραγματοποιήσαντες δέ οὐδεμίαν σχεδὸν δίωξιν ἀκαθάρτου καὶ ἀνηθίκου (καθότι τοιαῦται περιπτώσεις μὲ ἐπαρκεῖς ἀποδείξεις σπανιώτατα ὑπῆρξαν), κατεδίκασαν ἑαυτοὺς ὡς δυσφήμους συκοφάντας, ἔχοντας πρότερον ἐπὶ τόσα ἔτη ἐκτός Συνόδου ὡς περικάλυμμα καὶ σημαίαν τῆς ἀποστασίας τους, τὴν πρόφασιν τῆς νεοναυατιανῆς ψευδοκαθάρσεως, τὴν ὁποίαν ἕως καὶ σήμερον προφασίζονται¹⁷⁰!

Κατάληξις τῆς ἀποτυχημένης Χρυσοστομικῆς Ἀρχιεπισκοπείας ἦτο ἡ ἀποκορύφωσις τῆς αἵχμαλωσης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἡ αὐθαίρετος ἐν φατρίᾳ κατεξουσίαισις αὐτῆς πρὸς ὀριστικὴν ὑφαρπαγὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως κατὰ τὰ ἔτη 1993-'95, πρῶτον μὲν, δι' ὀργανώσεως ἐνός ραδιοῦργου δικαστικοῦ πραξικοπήματος κατὰ τοῦ συνεπισκόπου των Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, προσβάλλοντας ἄμεσα καὶ βάνανυσαν ὁλόκληρον τό Ἱερο-

170. βλ. αὐτόθι, σελ. 10.

κανονικόν περί ἀποδόσεως τῆς Δικαιοσύνης οἰκοδόμημα, δημιουργῶντας οὕτω ἐπικίνδυνον κακόν προηγούμενον διὰ τὴν Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν μας.

Δεύτερον δέ, ἡ φατρία τους ἐξεδηλώθη διὰ τῆς συνωμοτικῆς καταπατήσεως καὶ τοῦ ἀντικανονικοῦ στραγγαλισμοῦ τῆς Συνοδικῆς βουλήσεως καὶ πλειοψηφίας, ἐπ' ἀπειλῇ πλήρους ἀθετήσεως τοῦ εὐρύθμου Συνοδικοῦ πολιτεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἄνευ τοῦ ὁποίου καθίσταται ἀδύνατη ἡ κατὰ Θεόν λειτουργία καὶ ρύθμισις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, καὶ ἀπειλεῖται καθ' ὁλοκληρίαν ἀλλοτρίωσις τῆς μορφῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Ταῦτα ὠδήγησαν τοὺς κεκτημένους ὀρθὴν καὶ κανονικὴν χειροτονίαν Ἐπισκόπους ἡμῶν πρὸς τὴν ἐπὶ τῇ ἀσαλεύτῳ βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων διαμαρτυρίαν, προεξάρχοντος τοῦ, εἰδικά καθήκοντα ἔχοντος ἐπὶ πάσης ἐλλείψεως ἢ παραβάσεως τοῦ Προέδρου, Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Μητροπολίτου Φθιώτιδος Καλλινίκου· μετ' οὐ πολὺ δέ, ἐπιμενόντων εἰς τὴν φατρίαν καὶ αὐθαιρεσίαν τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τριῶν ταραχοποιῶν, οἱ περὶ τὸν Ἀντιπρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιερεῖς προέβησαν εἰς τὴν διακοπὴν τῆς ἐπικοινωνίας μετ' αὐτῶν, λυτρώσαντες οὕτω τὴν Ἀγίαν μας Ἐκκλησίαν ἐκ τῆς ἐπιβουλῆς των καὶ ἔμμεσα αἴροντες τὴν γενομένην πρό δεκαετίας οἰκονομικῶς ἀναγνώρισίν των πρὸς αὐτοὺς, ὡς πλήρων καὶ Κανονικῶν Ἐπισκόπων.

Καὶ ἡμεῖς μὲν κηρύττομεν διαπρυσίως ταῦτα, μόνον μετὰ παρέλευσιν ὀκτῶ ὁλοκληρῶν ἐτῶν ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐκινήσαμε -κατὰ τό λεγό-

μενον- γῆν καί οὐρανόν προκειμένου φιλαδέλφως νά τούς βοηθήσωμεν νά μετανοήσουν, νά συνέλθουν καί νά συναισθανθοῦν τόν βόθυνον εἰς τόν ὅποιον ἐβυθίστησαν.

Αὐτοί δέ, ἀποδεικνύοντες εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἀπό μόνων των ποῖοι ὄντως ἀπαύστως ἐπεθύμουν τόν χωρισμόν καί ἀμετανόητοι διαρκῶς ἐπεδίωκαν πανούργως τήν διχοτόμησιν, διεκήρυσσαν ἀπό τάς πρῶτας ἐβδομάδας τοῦ χωρισμοῦ: «Ἀπαλλαγίκαμε ἀπό τὰ ἄτομα αὐτά, πού ἦταν ξένο σῶμα γιά τήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος!.... Μᾶς ἐβγαλαν ἀπό τόν κόπον νά τούς διώξουμε!¹⁷¹».

Ποῖοι ρητοροῦν ταῦτα; Οἱ τῷ ὄντι ξένον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία οἰκονομικῶς καί μόνον τούς ἐδέχθη ἐπὶ ματαιαῖα ἐλπίδι της διορθώσεώς τους, τῆς ὁποίας ὁμως ἀγνωμόνως τήν γαστέρα διαρρήξαντες ἐν ἔτει 1995, ἐξῆλθον ὡς φρεναπᾶται Ἐκκλησιαστικά καί ἔχιδνες ἐνδεδυμένοι φρούδως τήν προτέραν ἐπ' αὐτοῖς ἀναγνώρισιν, ὥστε νά δύνανται πλέον ἐγγράφως νά καυχῶνται δημαγωγικῶς ὅτι αὐτοί, οἱ πάλαι ποτέ ἀπεριμμένοι καί καταφρονημένοι Ἐκκλησιαστικοί πειραταί, τώρα πλέον θαυματουργικῶ τῷ τρόπῳ «ποιμαίνουν τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», μονοπωλοῦντες τήν μοναδικότητα πάλιν καί πάλιν¹⁷².

171. βλ. «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής» Πενταπόλεως Καλλιπίου φ. 59, σελ. 68-69.

172. βλ. «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής» φ. 68, Μαρτίου 1997, σελ. 22 καί «Φωνή ἐξ Ἁγίου Ὁρους» 2002, σελ. 20-21 καί 36-43.

Κατόπιν πάντων τούτων, καί δεδομένης τῆς ἀδιαλλαξίας, ἀμετανοησίας καί ἐμμονῆς τῶν ἐκπεσόντων Χρυσοστομικῶν εἰς τήν Ἑκκλησιομαχικήν αἵρεσιν τῶν προτεσταντιζόντων ἐκκλησιωσωματείων, ὁλοκληρώνοντας τήν ταπεινήν μου εἰσήγησιν, προτείνω καί εἰσηγοῦμαι εὐσεβάστως εἰς τήν ἡμετέραν συνέλευσιν τά ἐπόμενα:

1) Νά κηρυχθῇ Συνοδικῶς ἡ εἰς Ἀρχιεπίσκοπον παρά Κανόνας ἀνάδειξις τοῦ πρώην Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου (Κιούση) ἀπαράδεκτος καί ἄκυρος, μέ ἀπόφασιν ὀριστικήν καί ἀμετάκλητον.

2) Νά ἀρθῇ ἡ κατὰ τό ἔτος 1985 ἀντικανονική Συνοδική ἀναγνώρισις τοῦ ἔτι ζῶντος ἐκ τῶν τριῶν ἀμετανοήτων ἀρχιεπισκόπων-σκανδαλοποιῶν τοῦ 1979 «Ἀχαΐας» Καλλινίκου, ἐπαναβεβαιουμένης τῆς ἀπό τοῦ 1979 κατὰ Κανόνας Συνοδικῆς καθαιρέσεώς του. Διά δέ τοὺς ἀποβιώσαντας ἐτέρους δύο «Πενταπόλεως» Καλλιόπιον καί «Οἰνός» Ματθαῖον νά ἀφεθοῦν τά πράγματα εἰς τήν κρίσιν τοῦ Θεοῦ, εἰς τοῦ ὁποίου τάς χεῖρας ἤδη καί εὐρίσκονται.

3) Νά ἐκδικασθῇ ἐπιτέλους βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἡ ἐκρεμοδικία τοῦ ἁγίου Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου ὑπὸ τῆς Κανονικῆς Συνοδικῆς ἡμῶν Ἀρχῆς, δι' ἀποφάσεως τοῖς πᾶσιν ἐξηγούσης ἀπλά καί συνοπτικά τά ἐπιχειρηθέντα εἰς τήν ὑπόθεσιν αὐτὴν δικονομικά ἐγκλήματα.

4) Ἐφόσον κηρύξωμεν ἀντικανονικήν καί ἀπαράδεκτον τήν μοιχεπιβατικήν Ἀρχιεπισκοπεῖαν Χρυσοστόμου, ἔχοντες δέ ἤδη ἄρῃ ὡς παρά Κανόνας τήν κατὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου

καθαίρεσιν, ἔπρεπε λογικῶς ἐάν ὑπῆρχε Κανονικῶς συγκεκροτημένη Ἱερά Σύνοδος διαδόχων τοῦ μακαριστοῦ κ. Αὐξεντίου, νά προχωρήσωμεν πάσῃ θυσίᾳ εἰς μετ' αὐτῆς ἔνωσιν, παραδεχόμενοι τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος. Ταύτης ὁμῶς κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος μή ὑπαρχούσης, ἔχομεν ἱερώτατον χρέος ὅπως ποιήσωμεν πᾶν ὃ,τι δυνάμεθα πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ ἁγίου Λαρίσης κ. Ἀθανασίου, ὁ ὁποῖος πιστεύω ὅτι εἶναι τό μόνον ὑγιές ὑπόλειμμα τῶν διαδόχων Αὐξεντίου.

5) Νά πάυση ἡ ὑποστολή ἡμῶν ὡς Ἐκκλησίας καί Συνόδου, ἡ μέχρι τοῦδε τηρουμένη διά λόγους διαλλακτικούς καί φιλενωτικούς, καί στεντορεῖα τῇ φωνῇ νά διακηρύξωμεν ἐπιτέλους τήν Ἐκκλησιαστικὴν μας συνείδησιν, ὅτι δέν εἴμεθα οὔτε οἱ «ἐνιστάμενοι», οὔτε οἱ «διαμαρτυρόμενοι» τῶν Κιουσικῶν, ὡς κάποιοι μᾶς διαβάλλουν, ἀλλά ἡ χάριτι Θεοῦ ΜΟΝΗ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ΔΟΓΜΑΤΙΚΩΣ ΑΚΕΡΑΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΑ ΔΥΝΑΜΙΝ ΙΕΡΟΚΑΝΟΝΙΚΩΣ ΙΣΤΑΜΕΝΗ· ὄντες φυσικά ὡς ἄνθρωποι ὅχι ἀλάθητοι, τό ὁποῖον ἄλλωστε οὐδέποτε διεκηρύξαμε.

6) Νά κηρυχθοῦν οἱ Χρυσοστομικοὶ σχισματοαιρετικοὶ ἐπισήμως καί ὀριστικῶς, μέχρι τουλάχιστον διαλύσεως τῶν Ἐκκλησιομάχων καί βλασφημῶν Ἐκκλησιοσωματείων τους.

7) Νά ληφθῇ εἰδική μέριμνα διά τήν ἐξάλειψιν τῆς σκανδαλωδεστάτης Κανονικῆς παραβάσεως τῶν συνεισάκτων εἰς ἐπίπεδον καί Ἐπισκόπων καί Κλη-

ρικῶν, ἀποκλεισθῇ δέ ἀμετακλήτως ἀπό ὑποψηφιότητα δι' Ἀρχιεπίσκοπον πᾶς συνείσακτος, ἵνα μή γενώμεθα περίγελoi καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, ὅπως πολλάκις προσωπικῶς καὶ ἡ ἐμὴ εὐτέλεια ἐγενόμην, δεχόμενος μύρια παράπονα διὰ τὸν συνείσακτον Χρυσόστομον (Κιούσην).

8) Νά μελετήσωμεν πάντες ὁμοῦ, Ἐπίσκοποι καὶ Κληρικοί, μέ τήν εὐκαιρίαν τῆς παρούσης συνελεύσεώς μας, τό ἀναγκαῖον ἢ μή τῆς ἐκλογῆς Ἀρχιεπισκόπου, γεγονός τό ὅποῖον θά βοηθήσῃ τά μέγιστα εἰς τήν Ἐκκλησιαστικήν μας ὀργάνωσιν καὶ θά ἀναδείξῃ τήν Ἐκκλησίαν μας. Καί προσεπιδηλῶ ὅτι πολλοὶ θεοσεβεῖς Κληρικοί μας μέ ἔχουν παρακαλέσει, ὅπως προβῶμεν εἰς τήν ἐνέργειαν αὐτήν.

9) Νά ἀνατεθῇ εἰς Συνοδικήν ἐπιτροπήν ἡ συγκέντρωσις καὶ κωδικοποίησις ἀπάντων τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῶν ἀναφερομένων εἰς τήν διαδικασίαν κατηγορίας καὶ ἐκδικάσεως τῶν Ἱερωμένων, μέ ἐπιπρόσθετον βασικήν κάλυψιν τῆς σχετικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὁρθοδόξου πράξεως, ὅχι μόνον πρὸς προφύλαξιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ σώματος ἀπὸ τήν δικαστικήν τρομοκρατίαν τῶν νεοναυατιανῶν Φαρισαϊκοῦ τύπου καὶ Ἱερωνυμικῆς ἐμπνεύσεως, ἀλλὰ καὶ διότι ὅλοι οἱ χωρισμοὶ καὶ αἱ ἀλληλομαχίαι τῶν Ἐπισκόπων μας κατὰ τά τελευταῖα ἔτη ἔχουν συνδεθῇ μέ αὐτόχρημα ἀντικανονικὰς καὶ ἀποβλήτους δικαστικὰς διαδικασίας καὶ ἀποφάσεις, λόγῳ τῆς γενικῆς ἐμπαθείας, ἀλλὰ καὶ τῆς ὁμολογουμένως ἀγνοίας τῶν σχετικῶν Κανονικῶν διατάξεων ὑπὸ πολλῶν συνεπισκόπων μας.

10) Νά συνταχθῇ παραλλήλως εἰς κατάλογος τῶν βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῆς αἰωνοβίου Ἑκκλησιαστικῆς πράξεως ὑποχρεώσεων τοῦ Πρώτου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί τοῦ τρόπου ἀντιμετωπίσεώς του ὅταν αὐτάς δέν τηρεῖ, καθότι ἐπανειλημμένως εἰς τό παρελθόν προέκυψαν ἀντιγνώμειαι καί διχοτομήσεις λόγῳ τῆς μὴ ὀρθῆς γνώσεως, τηρήσεως καί ἀντιμετωπίσεως τοῦ θέματος αὐτοῦ.

Τοῦτον τόν δεκάλογον εἶχα νά προτείνω εἰς τήν ὑμετέραν ἀγάπην.

Ἐπειδὴ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὠρισμένοι ἀντικείμενοι δημαγωγοί μέ σοβαροφάνειαν θά εἶπουν: «Τώρα, μετὰ ἀπό τόσα ἔτη Ἑκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας τά θυμηθήκατε αὐτά ἐναντίον τους;» Καί ἐπειδὴ ἴσως κάποιοι ταπειναί προτάσεις μου νά φανοῦν τολμηραί, ὑπενθυμίζω καί πάλιν ὅτι, προσωπικῶς δικαιοῦμαι νά ζητήσω κατὰ συνείδησιν τήν ἐπ' ἀνόρθωσιν καιρίων ἀντικανονικοτήτων τοῦ παρελθόντος, αἱ ὁποῖαι τά μέγιστα ἐβλάψαν τήν Ἑκκλησίαν μας καί εἰς τάς ὁποίας ἡ ἐμὴ εὐτέλεια δέν συμμετεῖχεν ὡς Ἐπίσκοπος, δεδομένου μάλιστα ὅτι καθὼς ἐξ ἀρχῆς Πατερικῶς καθωρίσαμε, «**πάντα τά κακῶς κριθέντα καί τυπωθέντα, οὔτε Κανόν, οὔτε νόμος, οὔτε χρόνος, οὔτε συνήθεια βεβαιοῖ**¹⁷³»· καί ὅτι ἡ μετ' ἐπιφυλάξεων ἢ καί κατὰ καταπίεσιν ἢ καί δι' ἐξαπατήσεως ἐπιτευχθεῖσα κοινωνία ἀντικανονικῶν καί κανονικῶν Ἐπισκόπων» δέν καθιστᾷ «ὡς διὰ μαγείας

173. βλ. καί «Ἑκκλησία» 16-9-1979, σελ. 412-413, καί ἔνθα ἀνωτέρω, σελίς 11.

τούς ἀντικανονικούς ἄνευ ἐτέρου Κανονικού¹⁷⁴». Καί ὅτι «μία παρανομία ἐπαναλαμβανομένη ἢ παρατεινομένη δέν παύει νά εἶναι παρανομία», ἡ δέ Κανονικῶς καί Ὁρθοδόξως συγκροτούμενη καί ἐργαζομένη Ἱερά Σύνοδος κέκτηται Θείῳ Δικαίῳ πᾶν δικαίωμα πρὸς ἀποκατάστασιν πάσης παρανομίας καί ἀντικανονικότητος, ἡ ὁποία ἀποβαίνει τελικῶς βλαπτική διὰ τήν Ἑκκλησίαν¹⁷⁴.

Τέλος, ἔχοντας μετ' ἀφάτου θλίψεως διαπιστώσει, ὅτι μέχρι καί τό 1995 τουλάχιστον διὰ μίαν εἰκοσαετίαν εἰς τούς Συνοδικούς Ἀρχιερεῖς μας ἐπεκράτει δυστυχῶς μισαδελφία, ἀθέμιτος ἀνταγωνισμός, προχειρότητα, αὐταρέσκεια, ζηλοτυπία καί τά τούτοις ὅμοια· ἔχοντας δέ μετὰ πολλῆς εὐφροσύνης γευθεῖ καί συμβάλλει τό κατά δύναμιν κατά τά τελευταῖα ἔτη διὰ μέν τήν κατάργησιν τοῦ κακεντρεχοῦς τούτου κλίματος, διὰ δέ τήν ἐμπέδωσιν μεταξύ τῶν Συνοδικῶν ἡμῶν Ἀρχιερέων τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, ἀλληλοκατανοήσεως καί ἀνιδιοτελοῦς συνεργασίας, γονυκλινῆς ἱκετεύω:

Ἄγιοι Ἀρχιερεῖς, ἀδελφοί μου καί συνεπίσκοποι·

Νά προσέξωμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, νά ὑποστώμεν πᾶσαν θυσίαν καί κόπωσιν, ὥστε νά διατηρήσωμεν καί νά ἀναπτύξωμεν ἔτι καί ἔτι τήν ὑφισταμένην ἀδελφικήν μας ταύτην ἀγάπην καί ἀλληλεγγύην, διὰ τήν ὁποίαν δοξάζω τόν πανάγαθον Θεόν, ἐξ οὗ «πᾶν δῶρημα τέλειον» παρέχεται¹⁷⁵, καί

174. πρβλ. αὐτόθι, σελ. 402-405 καί Προλεγόμενα τῶν Ἱερῶν Κανόνων εἰς Πηδάλιον.

175. Ἰακ. α', 17.

θεωρῶ τό Πανάγιον Πνεῦμα νά ἀναπαύεται εἰς ἡμᾶς. Ἐκ τῆς ὁποίας ἀγάπης μέγισται ὠφέλειαι δύνανται νά προκύψουν εἰς τήν Ἀγίαν μας Ἐκκλησίαν καί τήν Ὁρθοδοξίαν ἐν γένει, καί ἡ ὁποία ἄλλωστε εἶναι τό βασικόν γνώρισμα τῶν ὄντως γνησίων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τόν Κυριακόν λόγον· «ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοί μαθηταί ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις¹⁷⁶».

Συγχωρήσατέ με πού σᾶς ἐκούρασα ἐπιμηκύνων τόν λόγον, ἀλλά ἦτο ἀπαραίτητον, προκειμένου νά ὁλοκληρώσω ἀξιοπρεπῶς καί ἀνελλιπῶς τήν ἀνατεθεῖσάν μοι ἐργασίαν.

Ἡ δέ χάρις καί φώτισις τοῦ Ἀγίου Θεοῦ ἡμῶν, φυλάξοι πάντας ἡμᾶς παντί τρόπῳ εἰς αἰῶνας αἰώνων· Ἀμήν.

† Ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρας Μακάριος

176. Ἰωάν. ιγ', 35.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Ε.Ο.Χ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΤΗΛ. 36 28 280

ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ 66^{ον}

Συνεδρίασις τῆς Ἱερῆς Συνόδου τῆς ἐκκλησίας Ε.Ο.Χ. Ἑλλάδος
τῇ 16^{τῃ} Ἰαννουαρίου 1985

ΠΑΡΟΝΤΕΣ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ

1 ο Αρχιεπίσ. κ.κ. Αιγίνης, Ἀρχιεπίσ.	4 ο Μητροπ. κ.κ. Ανατολίας
2 ο Γενικ. κ.κ. Θεσσαλονίκης	5 ο Μητροπ. κ.κ. Μαρίνου
3 ο Φθιώτιδος κ.κ. Κοζάνης	6 ο Ἀρχιδ. κ.κ. Κασσάνης
11 ο Θεσσαλίας κ.κ. Φωκίας	7 ο Δι. κ.κ. Μακεδονίας
12 ο Ἀρκαδικῆς κ.κ. Λακωνίας	8 ο Μητροπ. κ.κ. Γερμανίας
13 ο Παρίων κ.κ. Αἰθιοπίας	9 ο Μητροπ. κ.κ. Κορινθίας
14 ο Χίου κ.κ. Σερβίας	10 ο Ἀρχιδ. κ.κ. Κασσάνης
15 ο Κεφ. κ.κ. Μαρίνου	11 ο Βοιωτῆς κ.κ. Σερβίας
16 ο Ἀρχιδ. κ.κ. Αἰθιοπίας	
18 ο Ἀρχιδ. κ.κ. Γερμανίας	

Παρόντες καὶ τὸ Γραμματεῖον τῆς Ἱερῆς Συνόδου
"ΘΕΜΑΤΑ ἩΜΕΡΗΣΙΑΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ"

4. Γενικὴ ἐνημέρωσις περὶ τῆς ἐπέξεως, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν καυμάτων.
5. Σχεδ. τοῦ αἵτιος ἱεροῦ μνηστεύου μετὰ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἑλ. τῆς Ὁρθόδοξης ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικής.
6. Ἐπὶ αὐτοῦ, διαμαρτυρεῖται ὁ Σ.Ε. κ.κ. Χαλδίας καὶ ἀπορρίπτει τὴν ἀντιπροσέλευσιν χρεωστον. τοῦ 1979, ἀντικειμένη τῆς ἐκκλησίας.
7. Ὁ Σ.Ε. Γενικῆς ὁδοῦ καὶ ἐλευθέρως ἐπὶ πάντα καὶ ἡγεμονία μὴ καὶ τῶν ἱερῶν τελεῶν ἁπλῶς.
8. Ὁ Σ.Ε. Κεφ. κ.κ. Γερμανίας καὶ ἀπορρίπτει τὴν ἀντιπροσέλευσιν διὰ τὴν ἐκκλήσιν καὶ διαμαρτυρεῖται.
9. Ὁ Σ.Ε. Ἀρχιδ. ἀπορρίπτει καὶ ἀναρρίπτει τὴν ἀντιπροσέλευσιν χρεωστον. καὶ : - Ἀποφ. καὶ
καὶ ἀπορρίπτει καὶ ἔχει.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΤΟΙΣ ΚΑΛΟΙΣ
ΣΥΝΕΡΓΟΥΝΤΙ
ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩ ΘΕΩ ΗΜΩΝ
ΔΟΞΑ, ΚΡΑΤΟΣ, ΑΙΝΕΣΙΣ ΕΙΣ ΑΙΩΝΑΣ·
ΑΜΗΝ!